XXVI. évfolyam, 5. szám

Ára: 1,80 Ft

1970. január 29.

Ludas Matyi

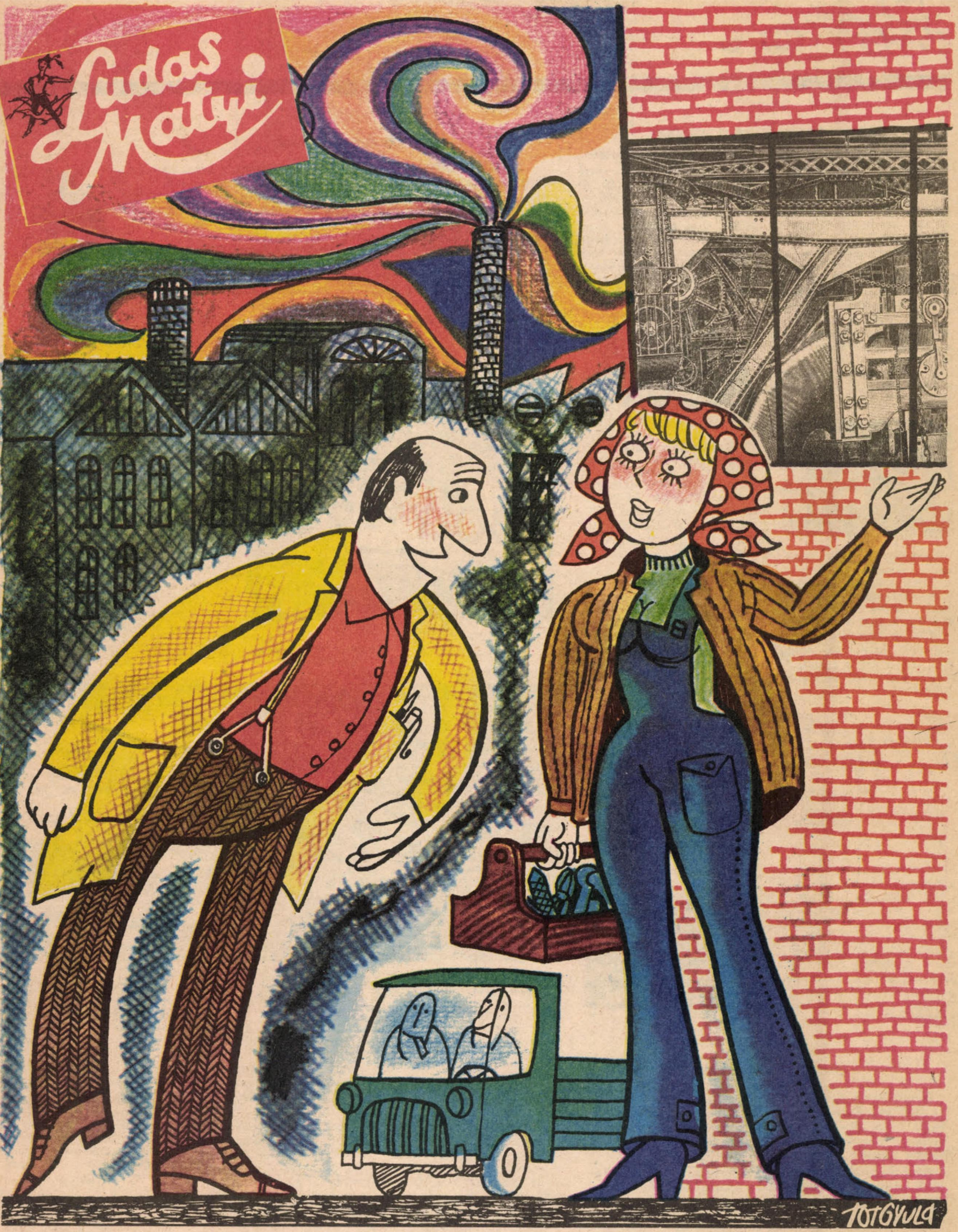

– Mivel bizonyítsam be, hogy szép nőnek tartalak?

– Fizesse ugyanazt az órabért, mint egy csúnya férfinak!

KEDVES LUDAS!

MOSONMAGYARÓVÁRI ANZIKSZ

A városi tanácson panaszkodtak a lakosságra: nem takarítanak elég gondosan a portájuk előtt, ezért gyakran síkosak, jegesek a járdák, veszélyes rajtuk a közlekedés.

A lakosság viszont a tanácsra panaszkodott: a közterületeket sem takarítják elég gondosan. Aki például a vasútállomástól gyalogosan vág neki a városnak, egy kis liget mellett kell elmennie, a járda ott általában mindig olyan jeges, hogy ajánlatos korcsolyát kötni annak, aki nem akar elcsúszni!

Nemcsak a járdák síkosak a városban, hanem — a határidők is. A helyi Építőipari Szövetkezet például nagyon gyakran elcsúszik rajtuk. Példa erre a KISZ-lakótelepre tervezett bolt, amelynek tavaly meg kellett volna nyílni, de még hozzá sem kezdtek az építéséhez.

Hogy a lakosság könnyebben, gyorsabban cserélhesse a gázpalackokat, a városban öt úgynevezett mini-cseretelepet létesítettek. Nagyon üdvös kezdeményezés, csak sajnos, ezeknek a telepeknek a gázzal való ellátása is „mini” mostanában, igen sokszor hiába fárad oda üres palackjával a gázfogyasztó, nem tud tele palackot kapni helyébe!

A város „karbantartásával” nemcsak télen van baj, hanem nyáron is. A szemetet nyitott teherkocsin, lovas kocsikon szállítják el a házakból, s ez bizony nem eszményi megoldás. Nagyon kellene legalább két zárt Kuka-kocsi, de a városnak nincs rá pénze.

A vásárcsarnokban levő vetőmagbolt két hónapja zárva van. Lassan itt a szezon: vetni kell a magot a melegágyakba. Jó volna, ha a MÉK felébredne hosszú téli álmából, s mihamarabb újból kinyitná a boltot!

* * *

Július közepén közöltünk egy fotót a Ludasban arról, hogy fészket rakott a vadgalamb a mosonmagyaróvári Fekete Sas szálló építkezésén az állványokra, ékes bizonyítékaként annak, milyen „lázas” ütemben folyik az építkezés.

Most, januárban, személyesen is megtekintettem ezt az 1968 ősze óta folyó építkezést. Örömmel állapítottam meg, hogy június óta jelentős változás történt: a munka ugyan nem sokat haladt előre, az állványok még most is ugyanúgy állnak —, de a vadgalambot már elkergették róla!

(radványi)

HIDEG FOGADTATÁS

Vidéki kiszállásom alkalmából, Nyíregyházán, a Szabolcs szállóban laktam. A szálloda sajnos, nagyon hideg, az előcsarnok teljesen fűtetlen, csak a portásfülkében van meleg. Interurbán telefonra kellett várakoznom másfél órát, s kénytelen voltam helyet kérni a portásfülkében, mert nagyon fáztam. Pechemre, hamarosan megjelent a szálloda főnöke, s ridegen kérdőre vont: miért tartózkodom a fülkében? Mikor elmondtam, azt felelte: nem maradhatok ott, várjak kint a folyosón, s ha fázom, vegyek nagykabátot. Persze, egy fűtetlen előcsarnokban még nagykabátban sem lehet ilyen hosszú időn át várakozni.

Ha már a szálloda hideg, legalább a vendégekkel való bánásmód lehetne kissé melegebb, barátságosabb!

F. Zs.
Budapest

FOTÓZZON A LUDASNAK!

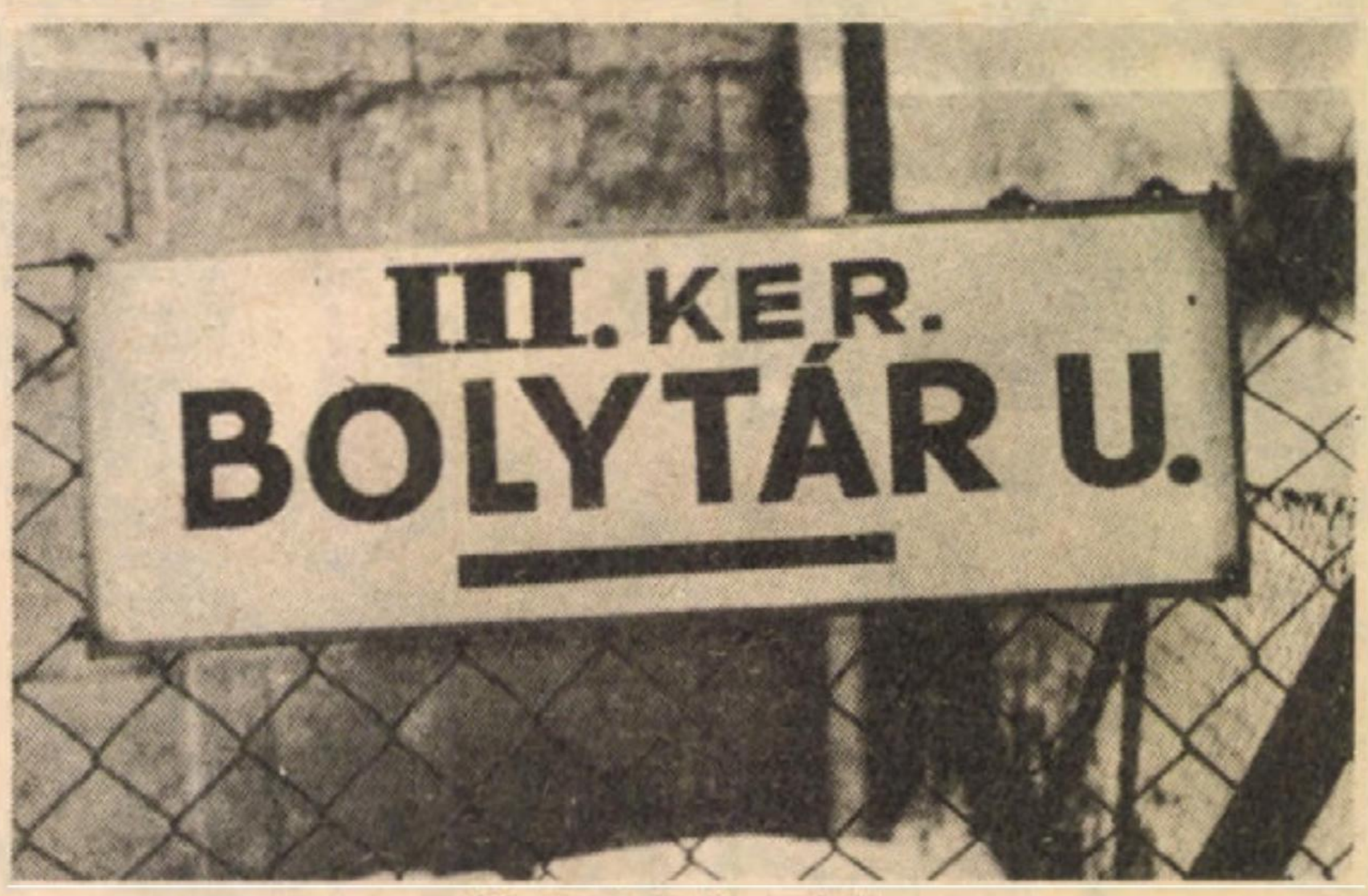

„Hejesírás”, oh!

(Beküldte: Mátray János, Budapest)

AJTÓK

Az Üllői úton áll a 100-as számú postahivatal. Szép, modern épület. Nos, ennek a szép épületnek a főbejáratánál található négy ajtó közül mindössze egy nyílik — a bal szélső. Aki tehát jobbról közelít, az mindegyiket végigpróbálhatja, míg végre bejut. A többi három ugyanis kulcsra van zárva...

Hogy miért? Ki tudja?

Talán, mert így „gazdaságosabb”...

Ebben az esetben viszont még gazdaságosabb lett volna, ha eleve csak egy ajtót rendelnek a tervezőtől...

(— szy —)

HONNAN JÖTT A TAXI?

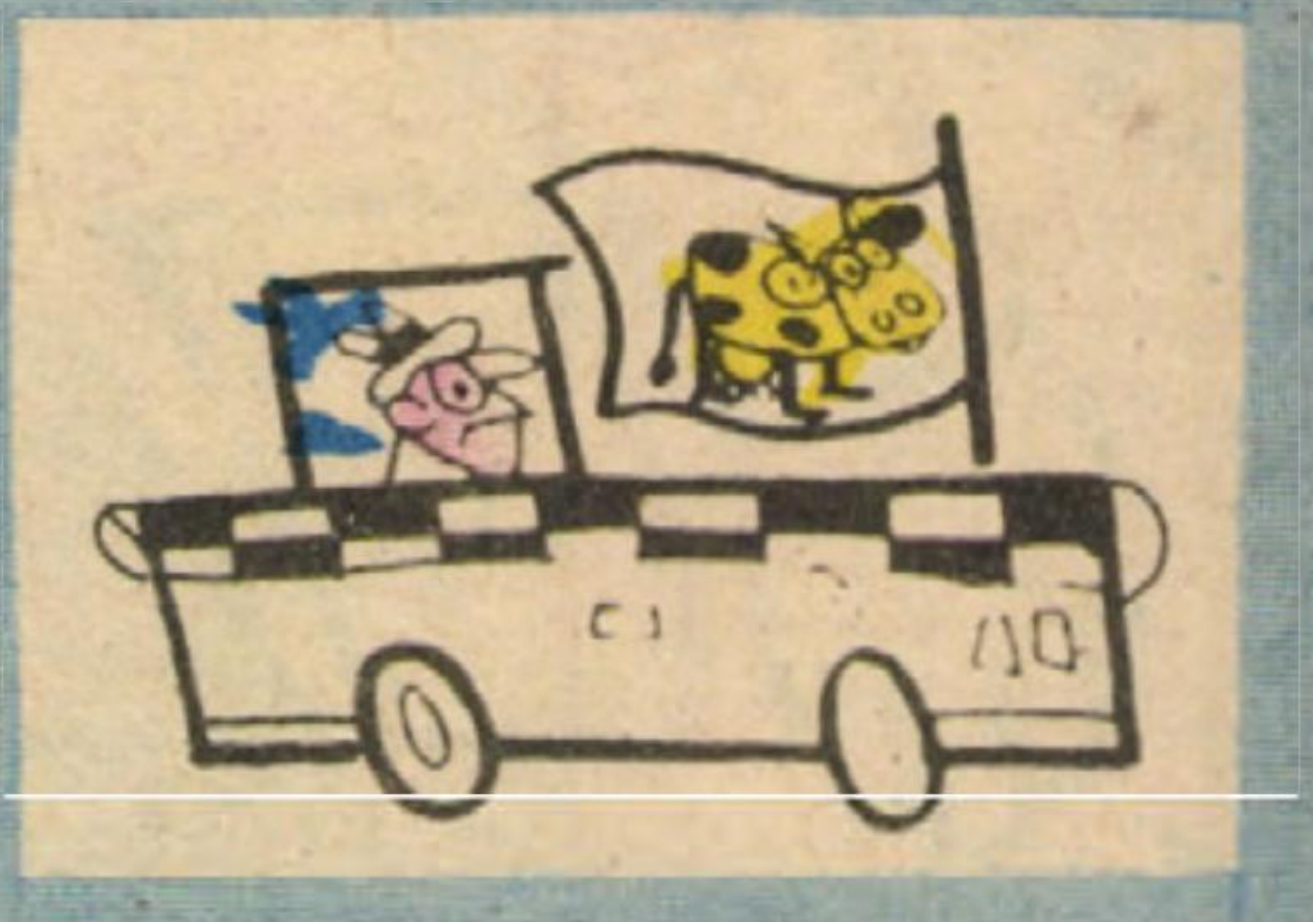

Feleségemnek külföldre kellett utaznia. Előtte való este megrendeltük a taxit, másnap reggel 6 óra 45 percre. Másnap meglepődéssel láttuk, amikor beszálltunk, hogy a taxi órája már induláskor 24 forintot mutat. Az Árpád fejedelem útja 62. szám alatt lakunk. Közvetlenül mellettünk, a Kolosy téren van taxiállomás. De van taxiállomás — hozzánk közel — az Árpád-hídnál, a Flórián téren is, vagy — ha mondjuk — a Margit-híd budai hídfőjénél, a Frankel Leó utcában. A felsorolt helyek közül bárhonnan is küldték volna az előre megrendelt taxit — maximum 10 forintot mutathatott volna az óra.

De 24 forint? Ez azért túlzás!

Így lett aztán a Nyugati pályaudvarig tartó, maximum 15 forintos taxiutazásból 35 forintos út.

Hogy honnan küldték végül is a taxit?

Ezt nem volt hajlandó elárulni nekem a JA 47—38 számú kocsi vezetője.

Kemény Csaba
Budapest

„GAZDÁTLAN” PAVILON

A kecskeméti nagyállomáson, a MÁV Utasellátó 610-es pavilonjában Fecske cigarettát szerettünk volna vásárolni. Nyolc doboz cigarettára lett volna szükségünk, de az elárusítónő kijelentette, hogy egy családnak csak két doboz Fecskét adhat.

Panaszkönyvet vagy panaszlevelezőlapot kértem, mire azt a választ kaptam, hogy nincs, és hogy ne „hőzöngjek”. Mikor az üzletvezető vagy a felettes szerv iránt érdeklődtem, arra is azt a választ kaptam, hogy nincs.

Kérem, nézzenek utána, lehetséges-e, hogy a fent említett pavilonnak se üzletvezetője, se felettes szerve, se pedig panaszkönyve ne legyen? Akkor legalább egy jobb modorú elárusítóról gondoskodhatnának.

L. L.-né
Budapest

CSAK RÖVIDEN!

Vajon mi az oka annak, hogy Veszprém egyetlen üvegboltjában a nyár vége óta nem lehet táblaüveget kapni?

J. S.
Veszprém

A XXI. kerületi Tanácsház térről indul a 138-as gyorsjáratú autóbusz, amely Halásztelektől a Csepeli HÉV-végállomásig nem áll meg. Ugyanezen az útvonalon közlekedik a 38-as jelzésű kocsi, de az csúcsidőben is csak félóránként indul. A kérésünk az, hogy a 38-as járat induljon legalább 15 percenként, vagy a 138-as járat a Hárosi iskoláig minden megállóban álljon meg reggel nyolc óráig, mert nemcsak a dolgozók, hanem az iskolás gyerekek is gyakran késnek a buszok miatt. Az sem kellemes, hogy az utazók váróterem hiányában félórákat dideregnek a szabad ég alatt.

N. B.-né
Háros

Az 1967 augusztusában vásárolt „Hajdú” porszívóm ma is kifogástalanul működik. Egyetlen panaszom, hogy a nedves porlasztó eltörött, és sajnos, pótolni nem tudom. A Hajdúsági Iparművekhez is fordultam, azt a választ kaptam, hogy a porlasztót más gyár állítja elő, nekik nincs raktárkészletük. Járom a Keravill-üzleteket, sajnos, mindig éppen akkor fogy el, amikor én keresem. Szeretném, ha valaki közölné velem azt a helyet, ahol éppen kapható az általam keresett porlasztó.

Zoltán Józsefné
Budapest II/a,
Aradi utca 13.

A nyár óta gyűjtött újságpapírt a téli szünetben akartam átadni a MÉH-nek. El is vittem a lakásunkhoz legközelebb eső átvevőhelyre, a Deák Ferenc utcába. Elutasítottak, mondván, náluk már túl sok a papír, vigyem a Szemere utcába. Az viszont elég messze van tőlünk, s nem tudom, miért kívánja meg az úttörőktől a MÉH, hogy olyan messzire cipeljük a súlyos papírkötegeket?

Csákány Gábor
ált. isk. tanuló
Bp V., Bécsi u. 5.

A PUSZTA TÉLEN

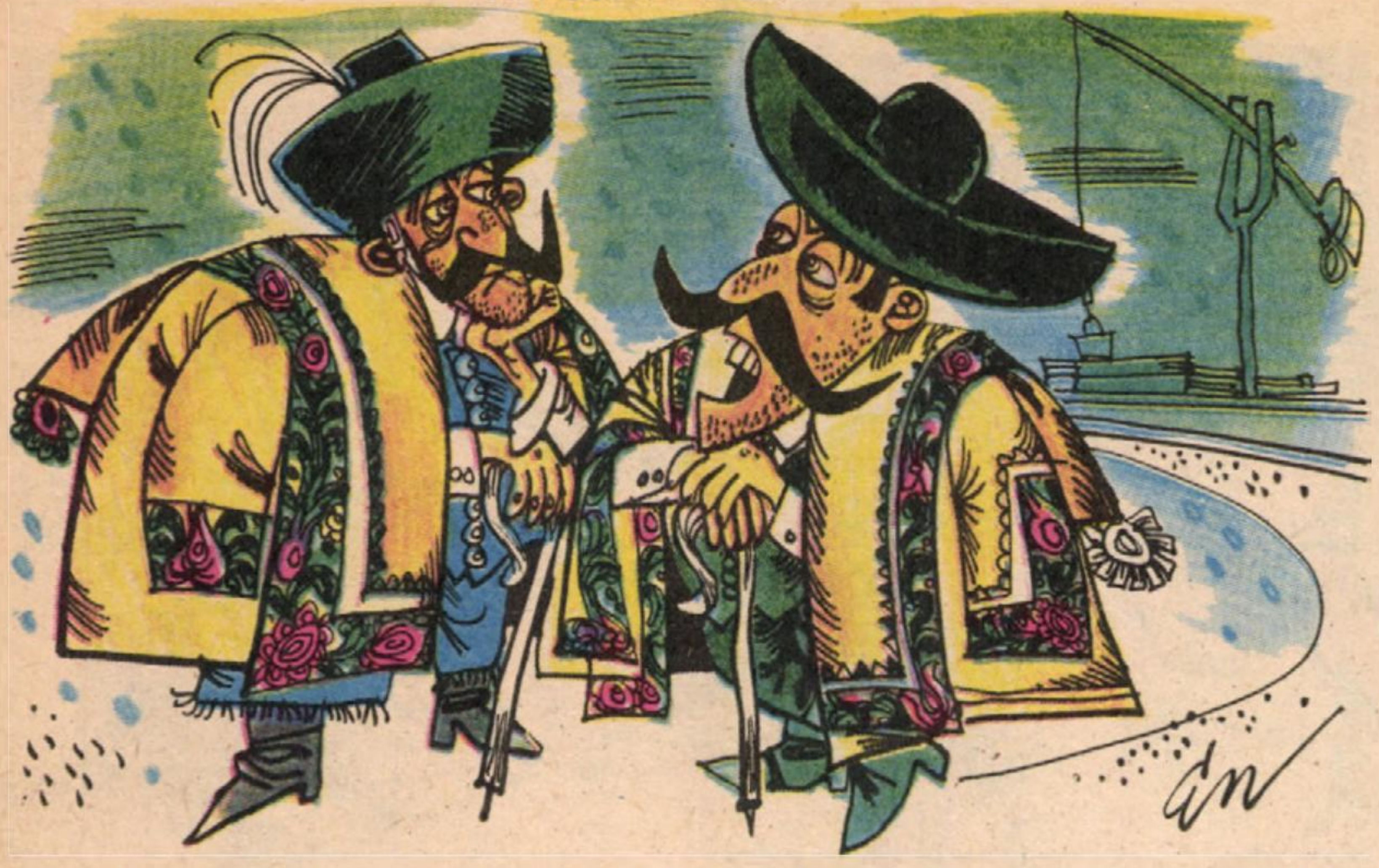

– Ha meg akarom tartani a juhászi státuszomat, a turistaszezonra két idegen nyelvből kell levizsgáznom!...

TANULÓVEZETŐ

– Higgyen nekem, rendőr elvtárs, ez velem még sohasem fordult elő

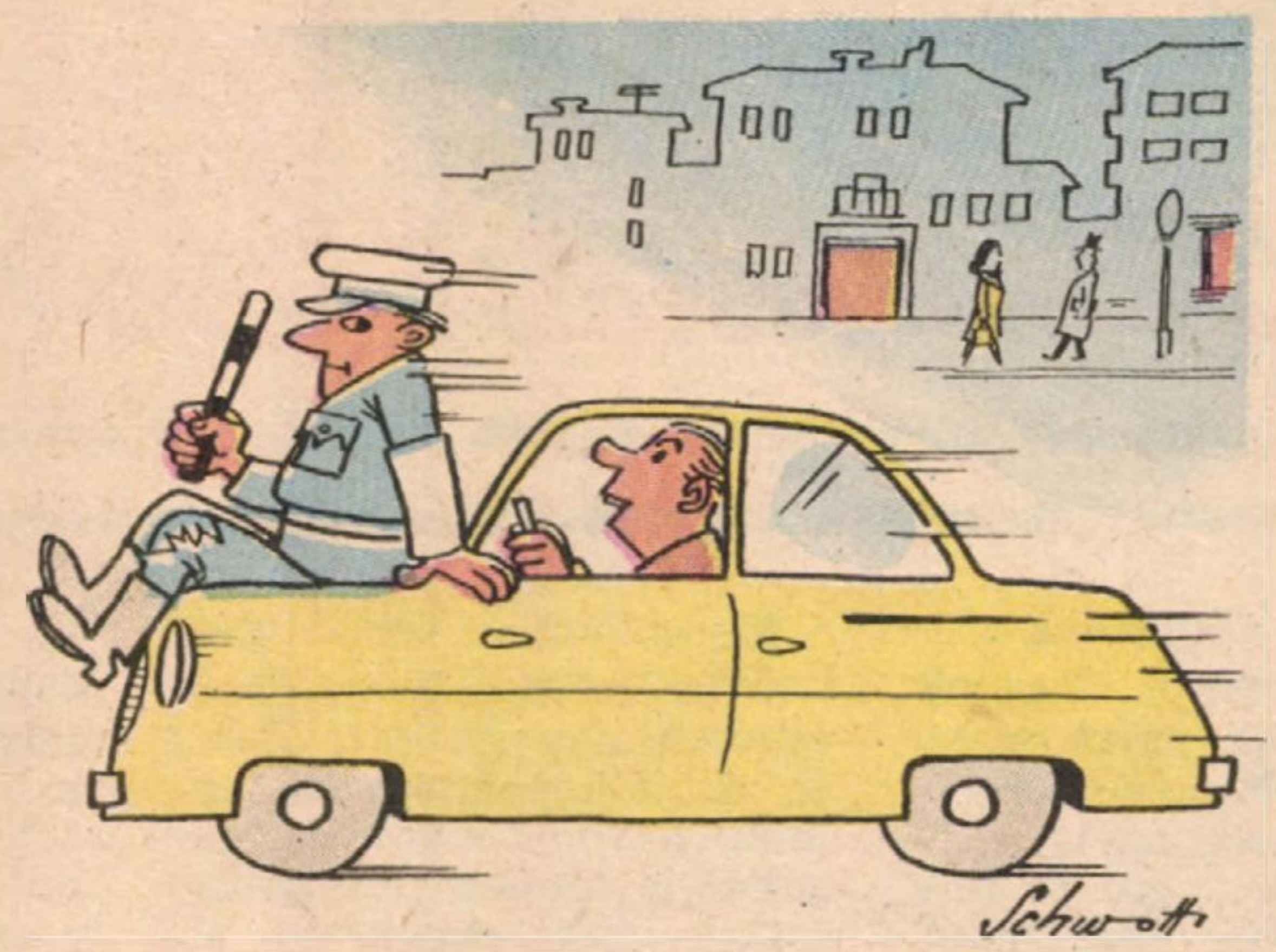

ÚSZÓGYAKORLATOK

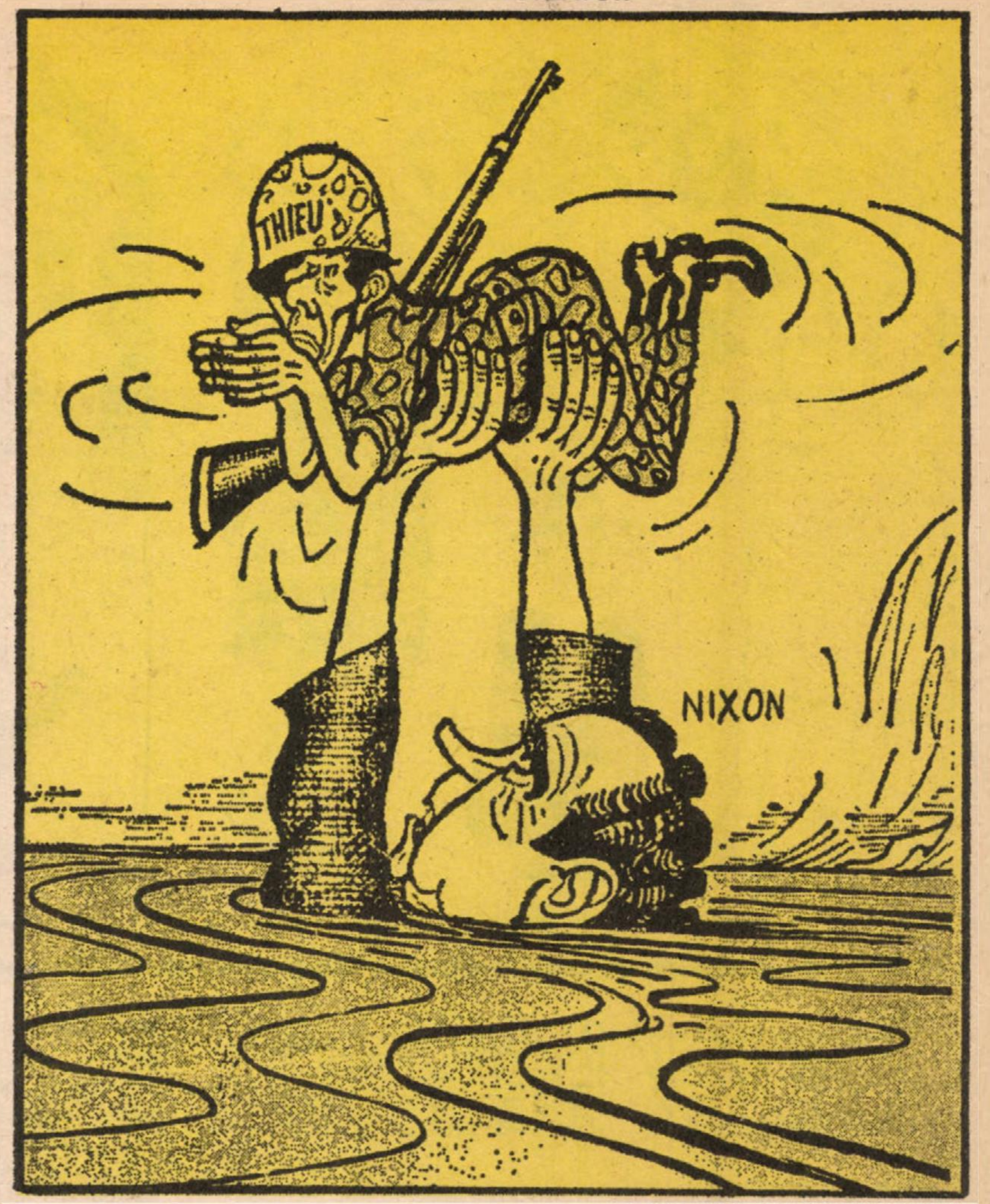

(„The Philadelphia Inquirer")

BÖBE VISSZAJÖTT

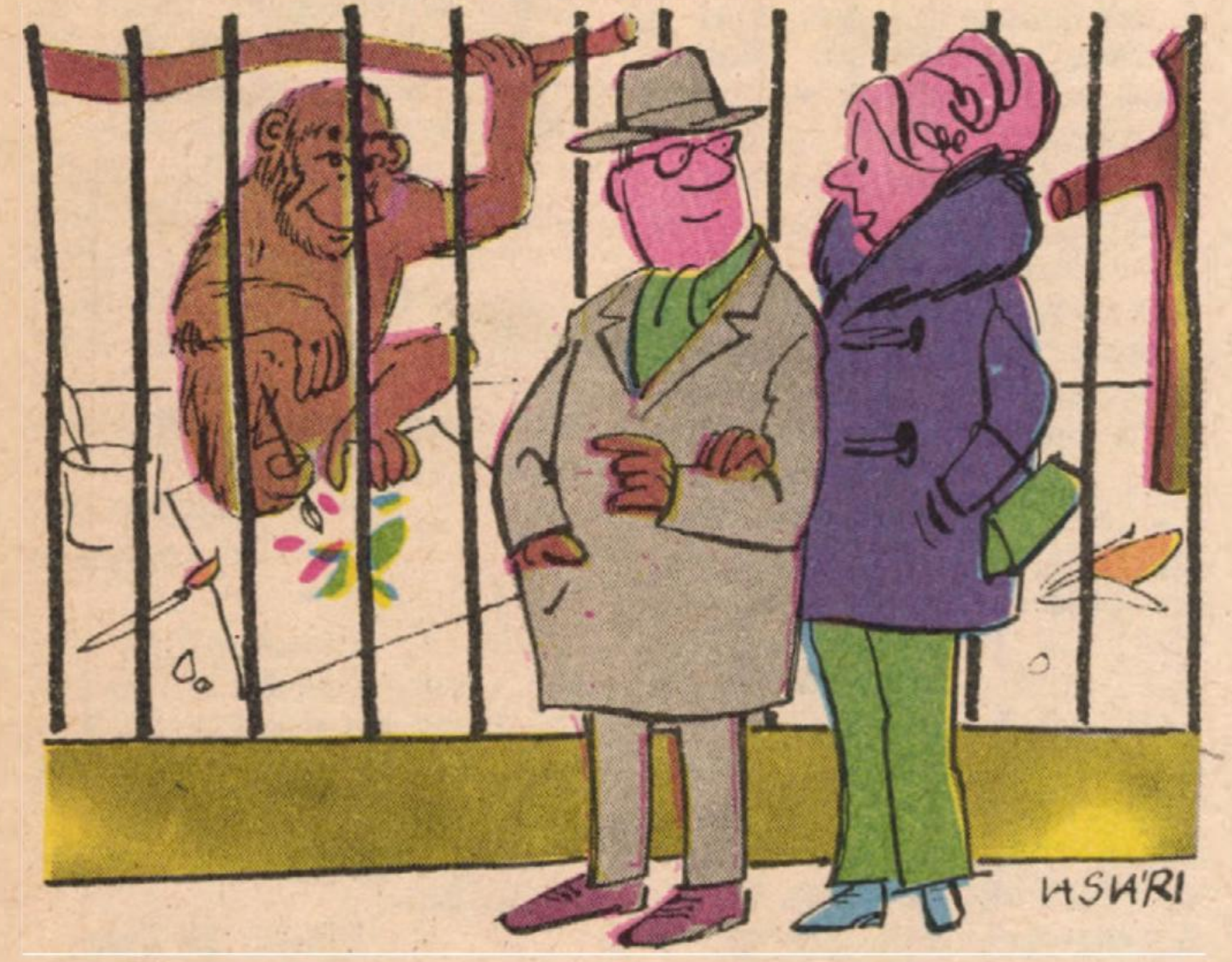

– Íme, egy hazánkba szakadt külföldi...

A TECHNIKA SZÁZADÁBAN

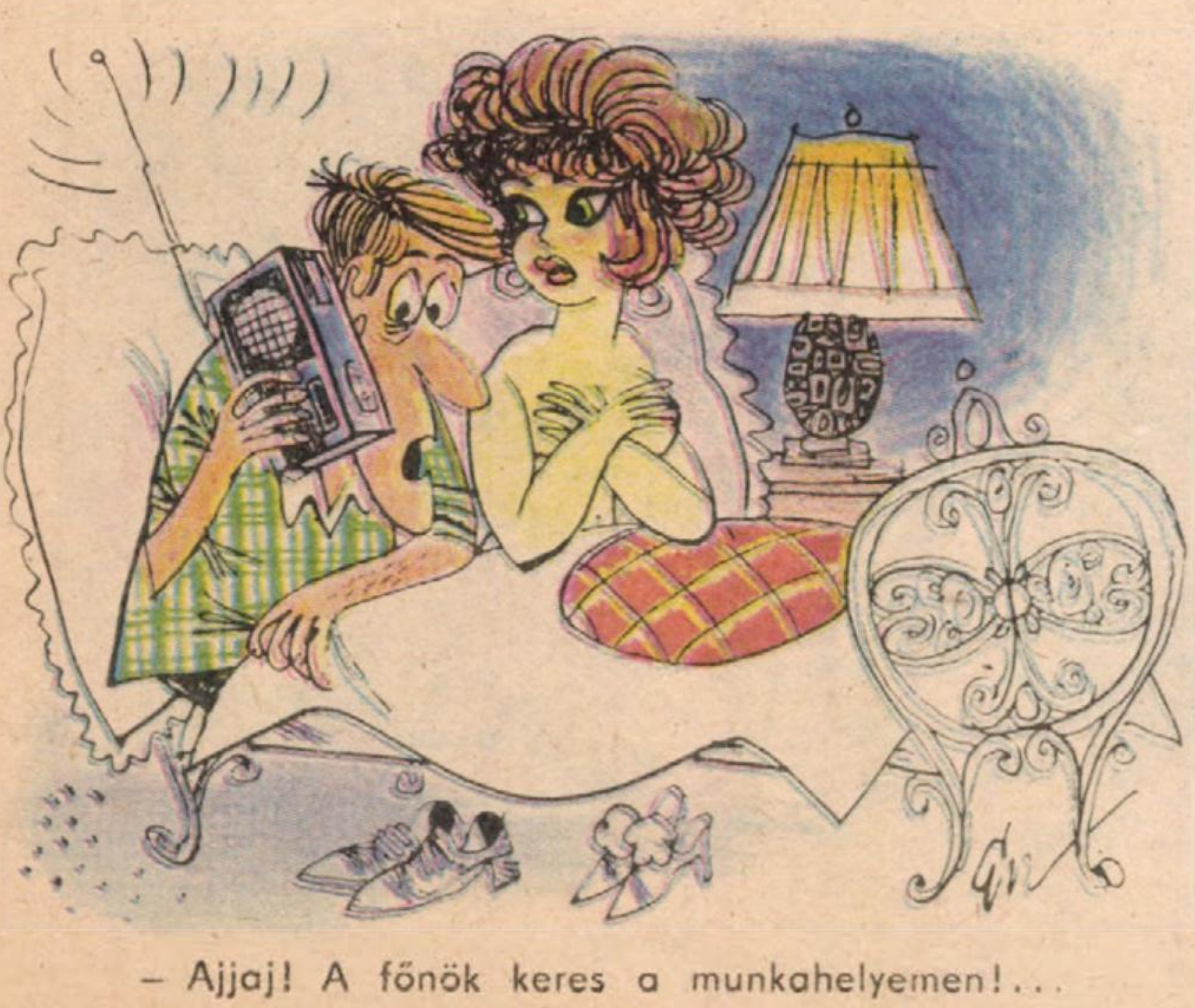

– Ajjaj! A főnök keres a munkahelyemen!...

Mi fáj?

Fáj. Nagyon fáj, hogy a lapok hír-rovataiban, a színes anyagok között, kizárólag külföldi tudósok felfedezéseiről olvashatunk.

Nincs olyan nap, hogy ne jelenne meg ilyen, vagy ehhez hasonló hír:

Egy brazil tudós megállapította, hogy a sovány titkárnők hűségesebbek, mint a kövérek.

Vagy:

Egy izlandi tudós kiszámította, hogy percenként 5816 gondolat villan át az agyunkon.

Olvastam már angol, belga, baszk, japán, afgán tudósokról a lapok vegyes rovataiban, de magyar tudósok még sohasem szerepeltek ezekben a hírekben, hogy aszongya: egy magyar tudós rájött: a televíziónak árt, ha sokan nézik. Vagy: egy magyar tudós felfedezte, hogy a halak megértik a fülemüle csattogását és viszont.

Magyar tudósok sohasem szerepelnek a lapok színes híreiben, csak külföldiek: olaszok, perzsák, törökök, ausztrálok és eszkimók. Azok mindig felfedeznek, kiszámítanak valamit, és állandóan rájönnek valamire. Hogy kik ezek? Nem tudom. A nevüket sohasem közlik. A hírek csak annyit mondanak: egy svéd tudós bejelentette... Egy equadori tudós közzétette kutatásainak eredményét... Egy dán tudós szerint...

Mi, magyarok, mintha nem is lennénk. Ez fáj. Nagyon fáj. S most rátérnék a lényegre. Magyarországon a tudósképzés nagyszerű eredményekkel dicsekedhet. Kitűnő tudósaink vannak, akik jelentős eredményeket értek el a szakterületükön. Országos, sőt világhírű tudósaink vannak, akik hazai és külföldi szakfolyóiratokban, tudományos közlönyökben, akadémiai értesítőkben publikálnak, de egy sincs köztük olyan, aki a napilapok elegyes rovataiban tenné közzé kutatásainak eredményét. Vagyis hiányzik az a bizonyos „egy magyar tudós".

Nos, én szívesen vállalnám ezt a szerepet, ha az állam vagy valamelyik minisztérium finanszírozná a kutatásaimat... Nem szívesen beszélek erről, mert engem a hitvány anyagiak nem érdekelnek, de azért némi készpénz jól jönne... Különösen hónap végén... A hónap végi tudományos kísérletekhez.

Van néhány egészen szenzációs felfedezésem, de nem szeretném, ha a külföld már most tudomást szerezne róla. Ugye megértik? Néhány kisebb jelentőségű felfedezésemről azonban beszámolhatok:

Egy magyar tudós (ez én vagyok) megállapította, hogy némely hal-fajta víziszonyban szenved. A repülő halak is azért repülnek időnként, mert undorodnak a víztől.

Más.

Egy magyar tudós (ez is én vagyok) kutatásai szerint a kocka alakú cukor jobban hizlal, mint a kristály.

Más.

Egy magyar tudós (ez is én vagyok) kiszámította, hogy a nős férfiak évről évre alacsonyabbak lesznek, a nőtlen férfiak viszont magasabbak.

Azt hiszem, ebből a néhány példából is kitűnik, hogy tudományos munkásságommal öregbíteni fogom a magyarok jó hírét a világban.

Mindezekre teljesen egyedül jöttem rá. Most tessék elképzelni, hogy milyen nagyszerű dolgokat fogok produkálni, ha majd magyar tudós-csoport leszek. Egy magyar tudóscsoport. Igen, az szeretnék lenni. Egyszer, valamikor. Egy magyar tudós-csoport... Sajnos, ez még csak a jövő zenéje... De lehet, hogy egyszer azt olvassák majd az újságok színes hírei között:

„Egy magyar tudós-csoportnak sikerült lekottáznia a jövő zenéjét".

Mikes György

HARC A VEVŐÉRT

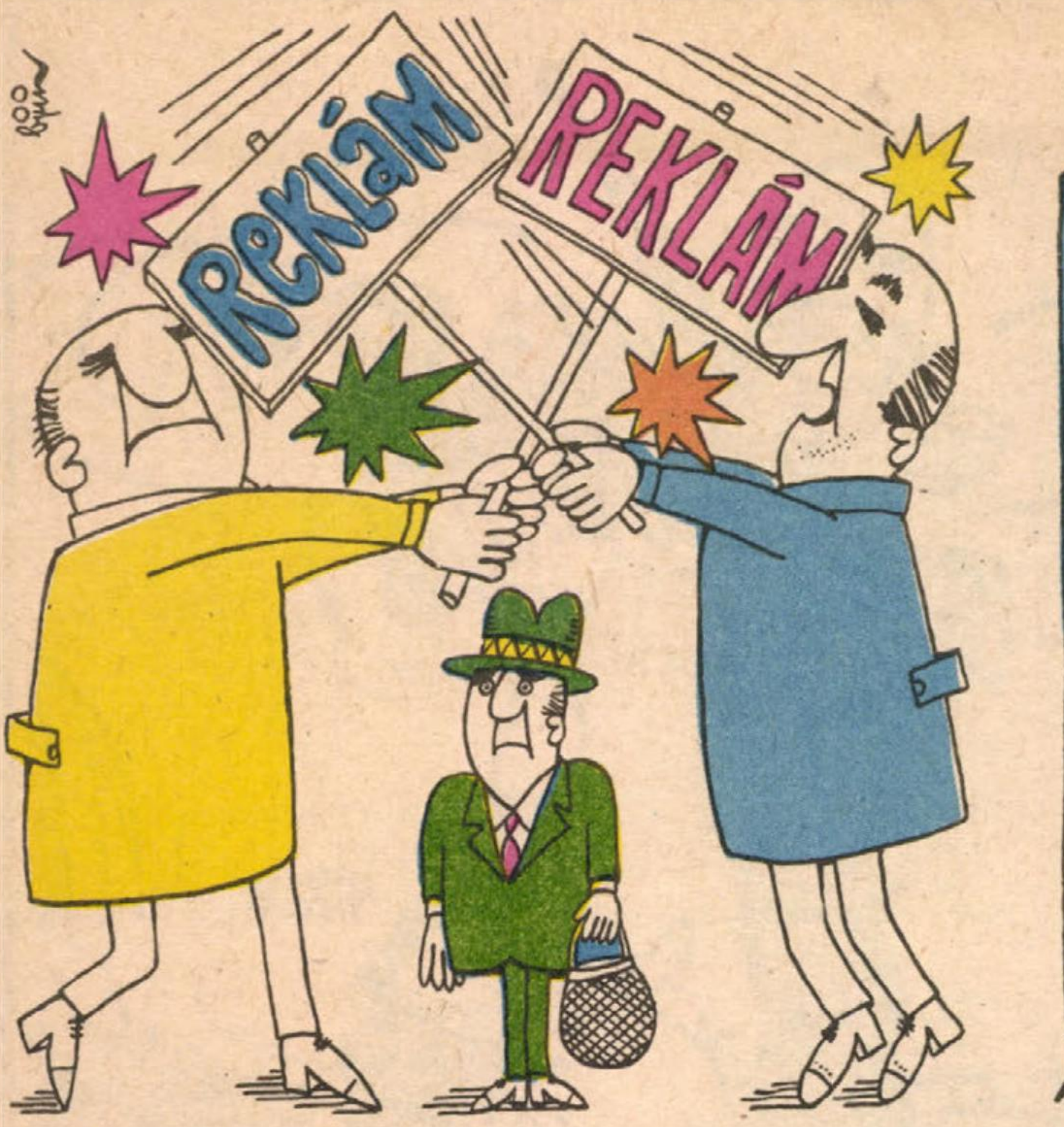

KÉSZÜLŐDÉS

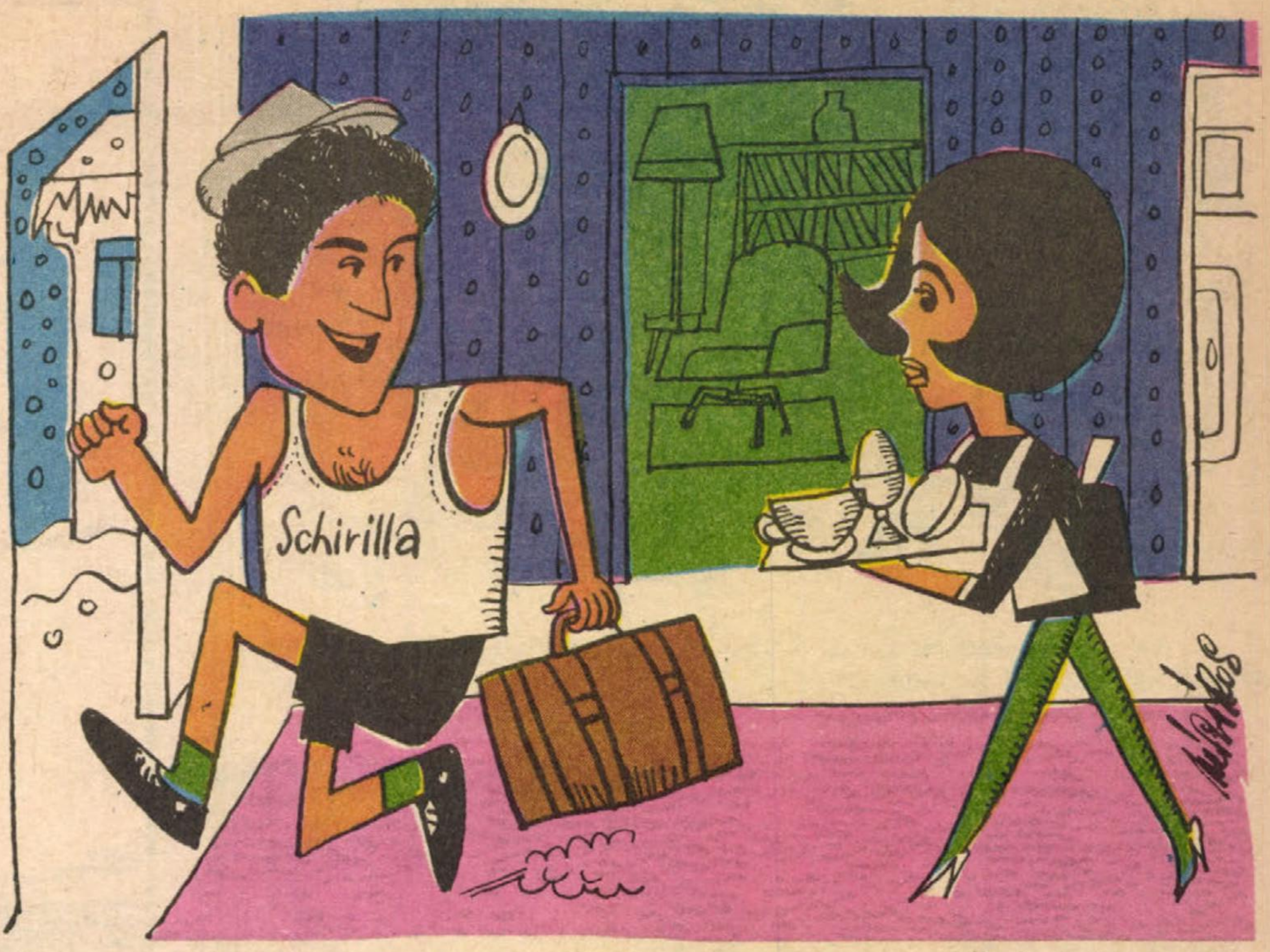

– Anyukám, add gyorsabban a reggelit. Áprilisban Uljanovszkban kell lennem!

NEHÉZ HELYZET

Egy olvasótól a következő levelet kaptam:

„Kedves szerkesztő úr!

A múlt heti Ludasban Ön ismét a nők egyenjogúságával foglalkozott. Indokoltan állította pellengérre azokat a vezető állásban levő férfiakat, akik a vezetésben nem tűrik meg maguk mellett a nőket. Ne tessék azt hinni, hogy a mi egyenjogúságunkon csak ilyen tekintetben esik csorba. Tudnék én Önnek beszélni ránk nézve ennél sokkal súlyosabb sérelmekről is. Én például csinosnak mondott, önálló keresettel bíró, dolgozó nő vagyok. Mint statisztikus, megtanultam számolni a realitásokkal. Nem tartottam tehát különösnek, hogy Berkes Feri, vállalatunk beruházási osztályának a vezetője és agglegény, egy szép napon így szólt hozzám: *»Ibolyka, örülnék, ha este eljönne hozzám egy feketére, konyakra, meg egy kis meghitt beszélgetésre. Régóta esedékes már a mi találkozásunk.«*

Miért ne mennék el Ferihez? — gondoltam. Nem azért hívott, hogy megmutassa a mini-palack gyűjteményét vagy a könyvtárát. Az ilyen invitálás gyanús lett volna nekem. Feri nem azért hív... Feri rendes...

Egy ideig tétováztam, s arra gondoltam, hogy mégiscsak nemet mondok Ferinek. Nem mehetek fel hozzá, nem kockáztathatom a jó híremet. Ha kitudódik, hogy Feri lakásán jártam, a vállalati közvélemény elítél engem. Arra is gondoltam viszont, hogy látogatásom Feri hírnevét nagyon emelné. Egy férfi minél több hódítással dicsekedhet, annál inkább felnéznek rá, dehát én nem vagyok altruista. Csak ezért mégsem megyek fel Ferihez! Aztán meg az is bántott, hogy ha végül is felmegyek, akkor titkolnom kellene, hogy fent voltam. Miért kell nekem titkolnom? — kérdem tisztelettel. Önálló nő vagyok és független. Ne csodálkozzék, hogy hosszasan vívódtam. Győzött a józan eszem: azon a bizonyos szép napon felmentem Feri lakására...

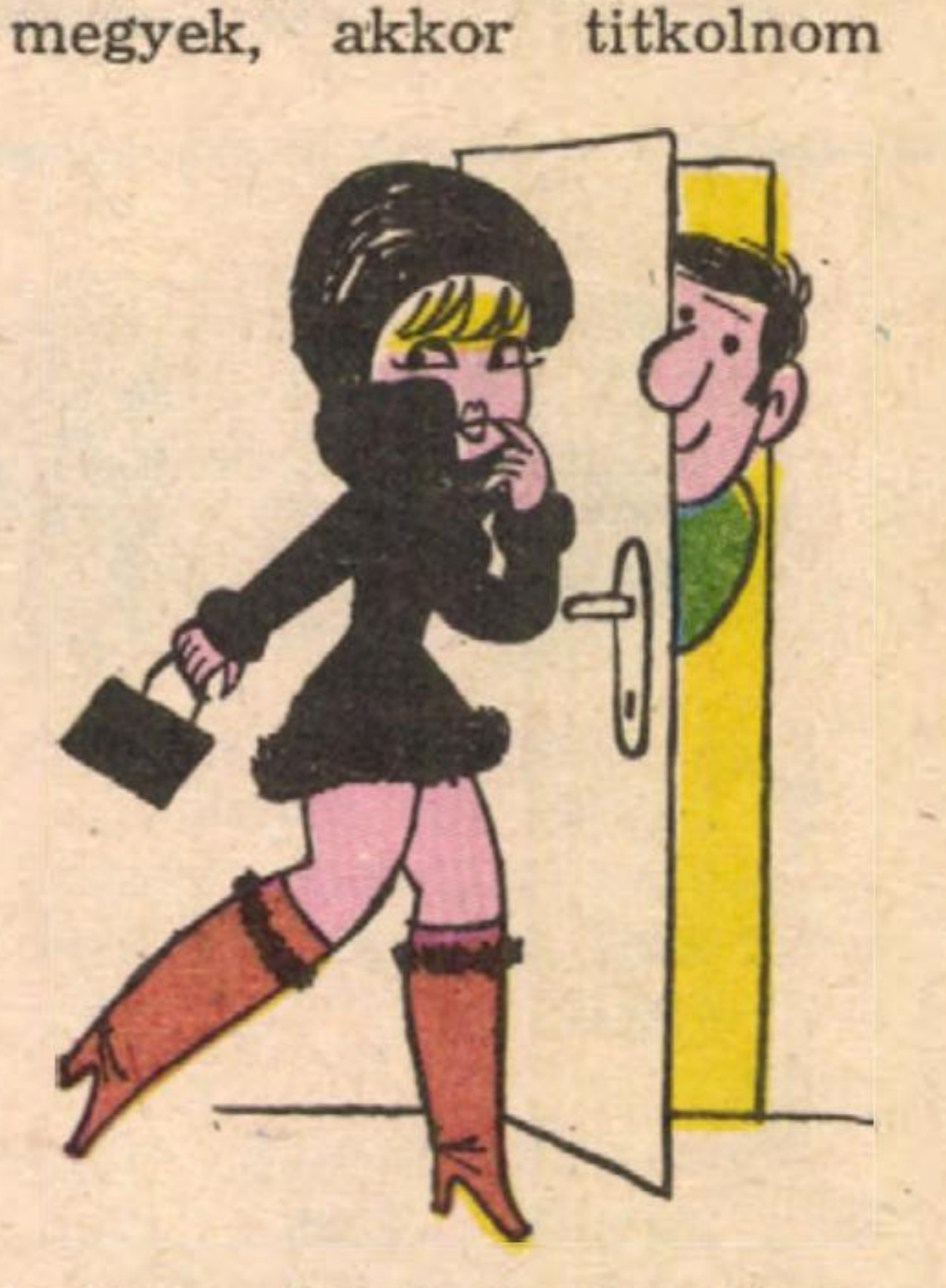

Mondanom sem kell, kedves szerkesztő úr, hogy minden úgy történt, ahogy én azt elképzeltem és fentebb leírtam Önnek. Még annál is többet pletykáltak rólam, mint amennyit elképzeltem. Ki tudja, honnan tudták meg, hogy Ferinél jártam? Lehet, hogy ő dicsekedett vele...

De azt ne higgye, hogy a kedves kollégáim engem csak azért ítéltek el, mert felmentem Feri lakására. Azért még többet pletykálnak rólam, mert Feri jött el hozzám. Én tudom ugyanis, hogy mi illik, szerkesztő úr, nekem vissza kellett őt hívnom. Egy szép napon tehát így szóltam hozzá: *»Örülnék, Ferike, ha este feljönne hozzám egy kis vacsora utáni tereferére.«* Feri boldogan jött, de természetesen ismét csak engem sújtott a vállalati közvélemény. Éppen úgy, mint amikor én mentem Feri lakására. Most már gátlás nélküli, erkölcstelen nőszemélynek bélyegeztek a kartársak és a kartársnők, és másról sem beszélnek, mint arról, hogy én férfiakat fogadok a lakásomon. (Pedig Ferin kívül alig néhány férfi fordult meg nálam, mindig csak diszkréten és egyedül.)

Az háborít fel engem, szerkesztő úr, hogy a nőnek a rovására írják, ha megy, és azt is, ha hív; a férfinak pedig dicsőségére válik az is, ha hív, és az is, ha megy. Ezért mondom én, hogy nagy baj van nálunk a női egyenjogúság körül. Írja meg, szerkesztő úr, mit tegyek? Nehéz helyzetben vagyok. Nagyon összeillünk Ferivel: én tizenkilenc éves leszek, ő most múlt ötvenhat. Nem akarom őt elveszíteni...

Üdvözlettel:
Z. Ibolyka"

*

Mit is mondhatnék én magának, kedves Z. Ibolyka, hogy ne veszítse el Ferit? Én is nehéz helyzetben vagyok.

Találkozzanak egy eszpresszóban...

Földes György

PROBLÉMA

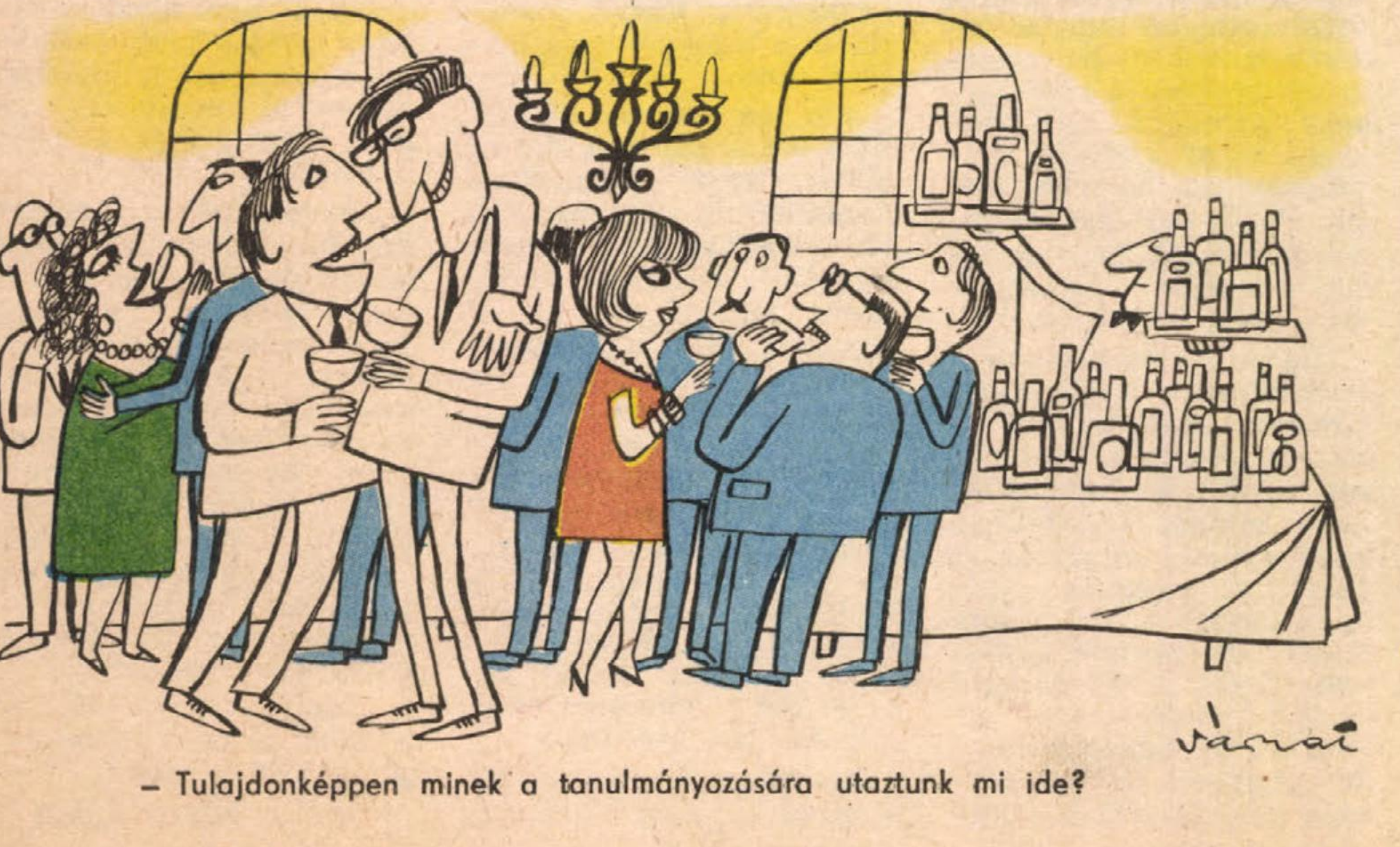

– Tulajdonképpen minek a tanulmányozására utaztunk mi ide?

ÚJONC

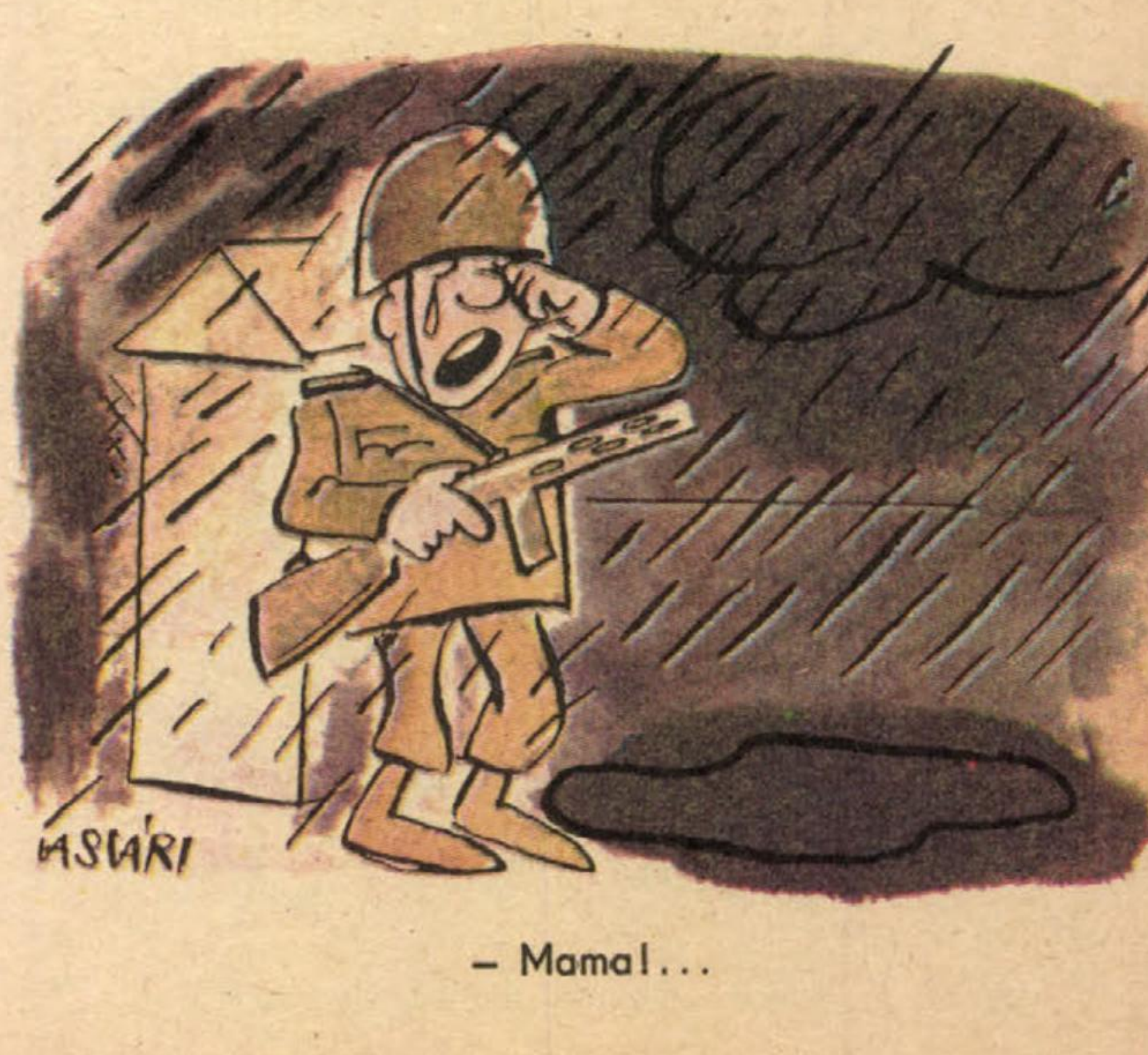

– Mama!...

KISKOCSI

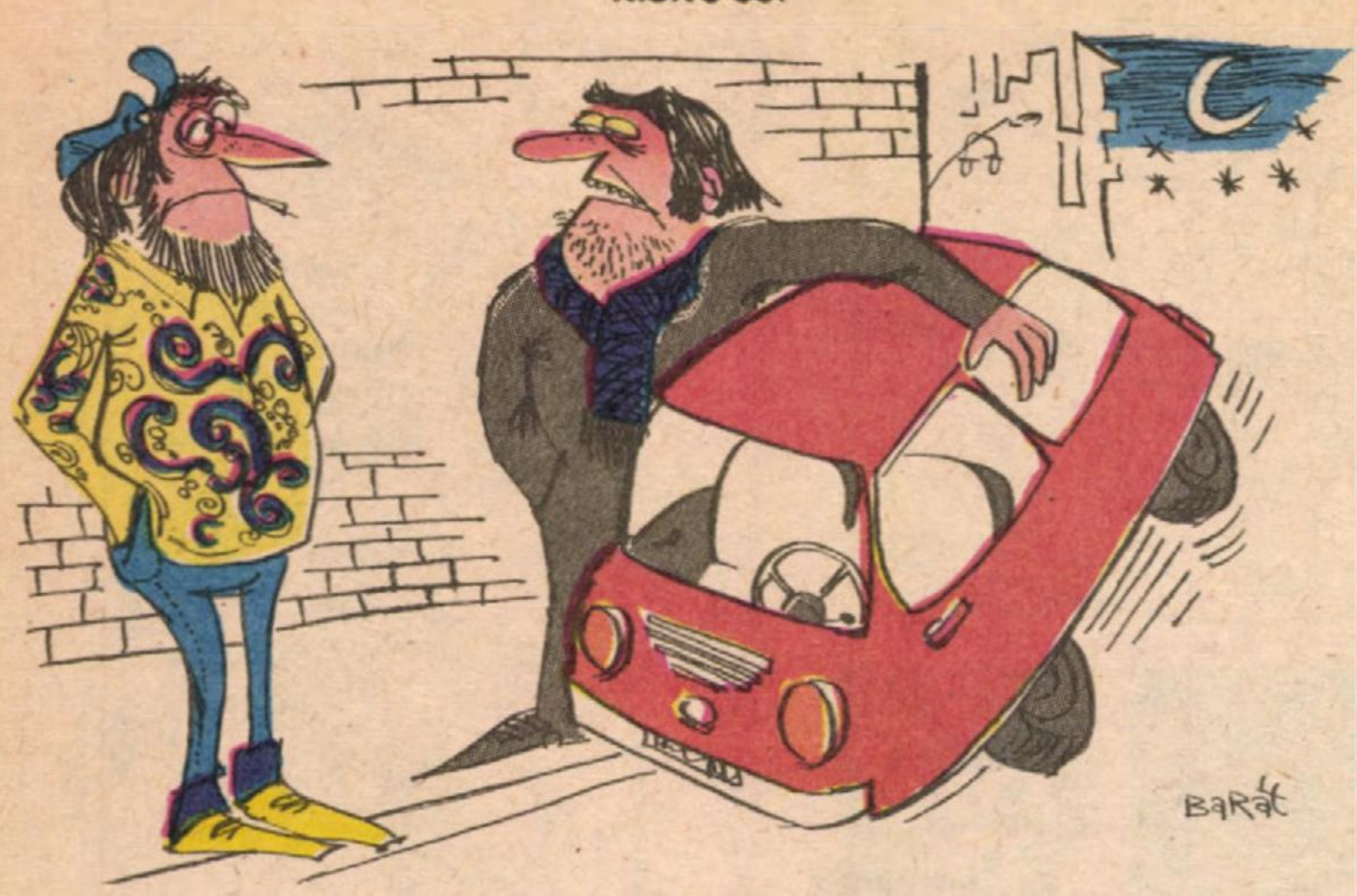

– Feltörjük?
– Ugyan. Csak nem bajlódunk vele itt az utcán…

PESTIEK

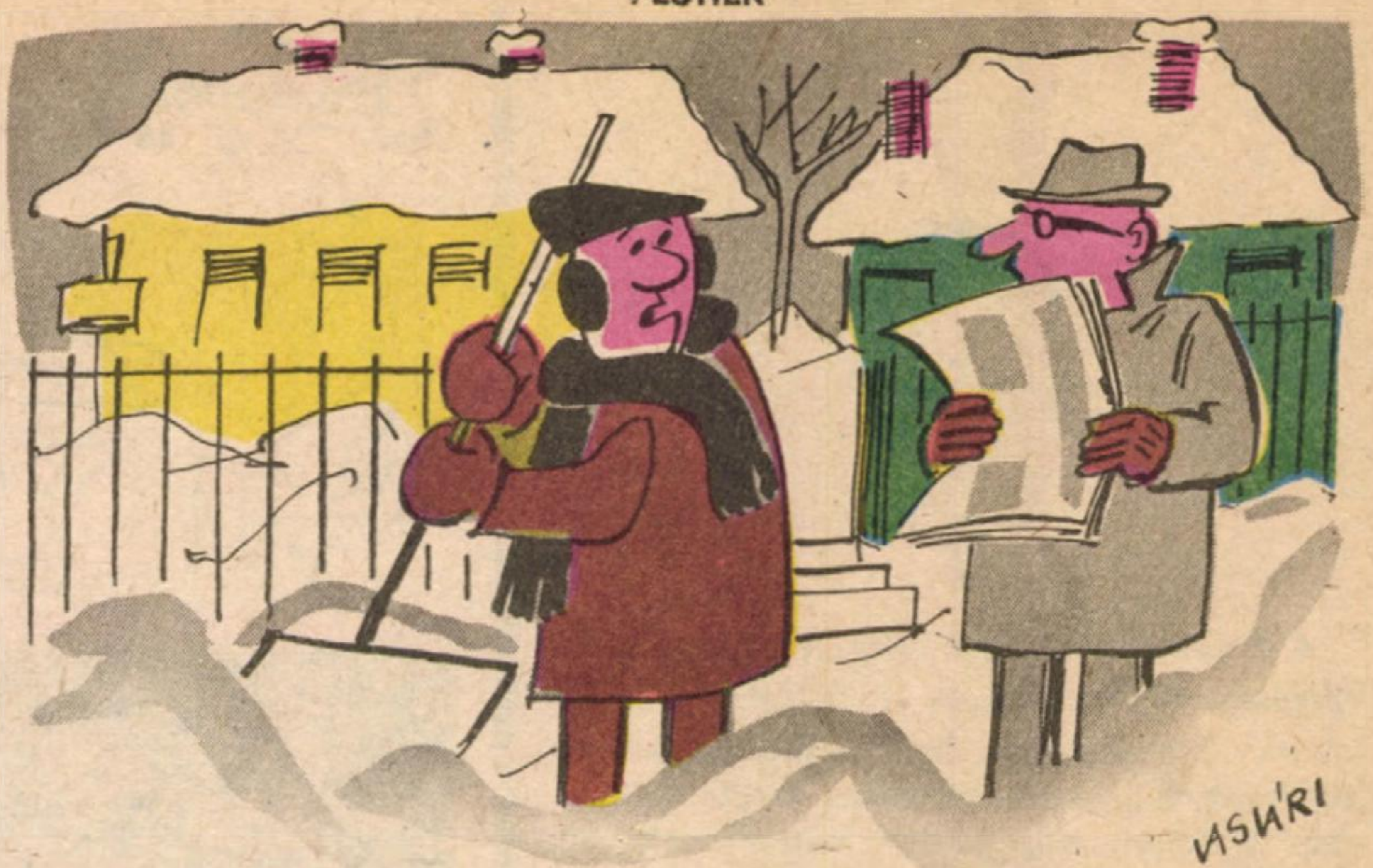

– Most olvasom, hogy hőhullám van Dél-Amerikában.
– Na, azokat sem irigylem.

NYOMÓS INDOK

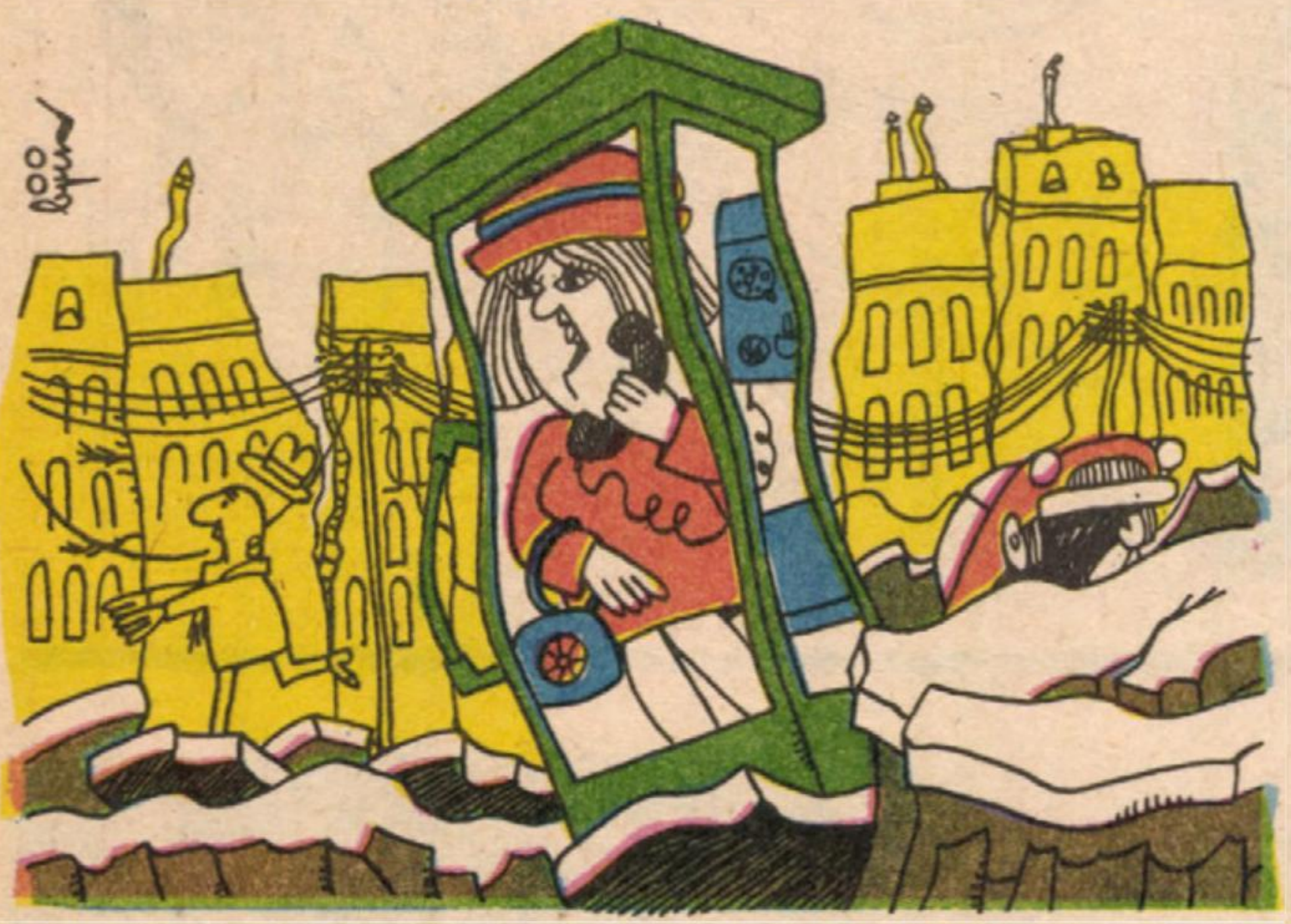

– Attól félek, abba kell hagynunk a beszélgetést, drágám. Földrengés van…

ÁRULÓ JEL

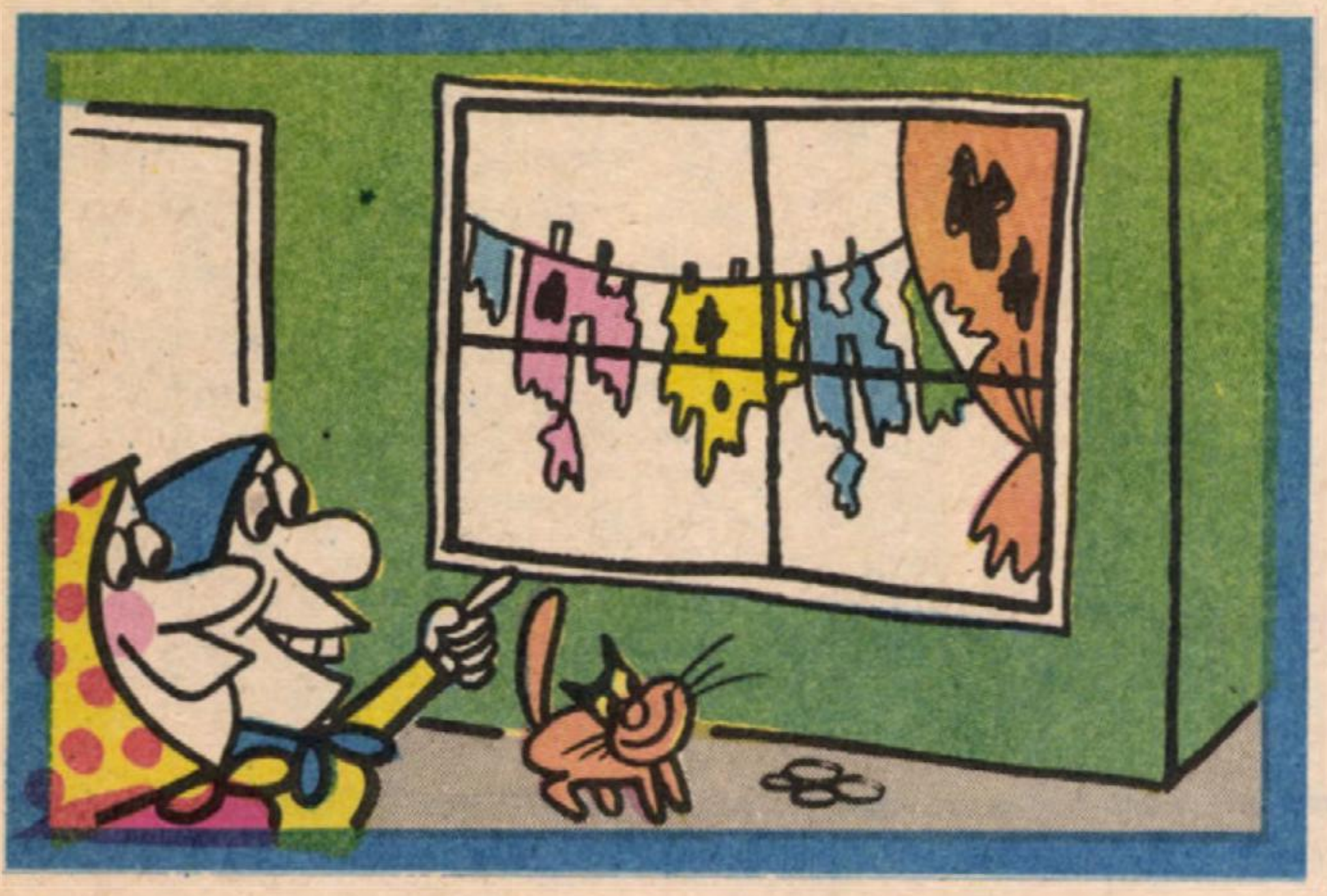

– Jól megy Kovácséknak. Már mosógépük is van.

LEGÉNYLAKÁS

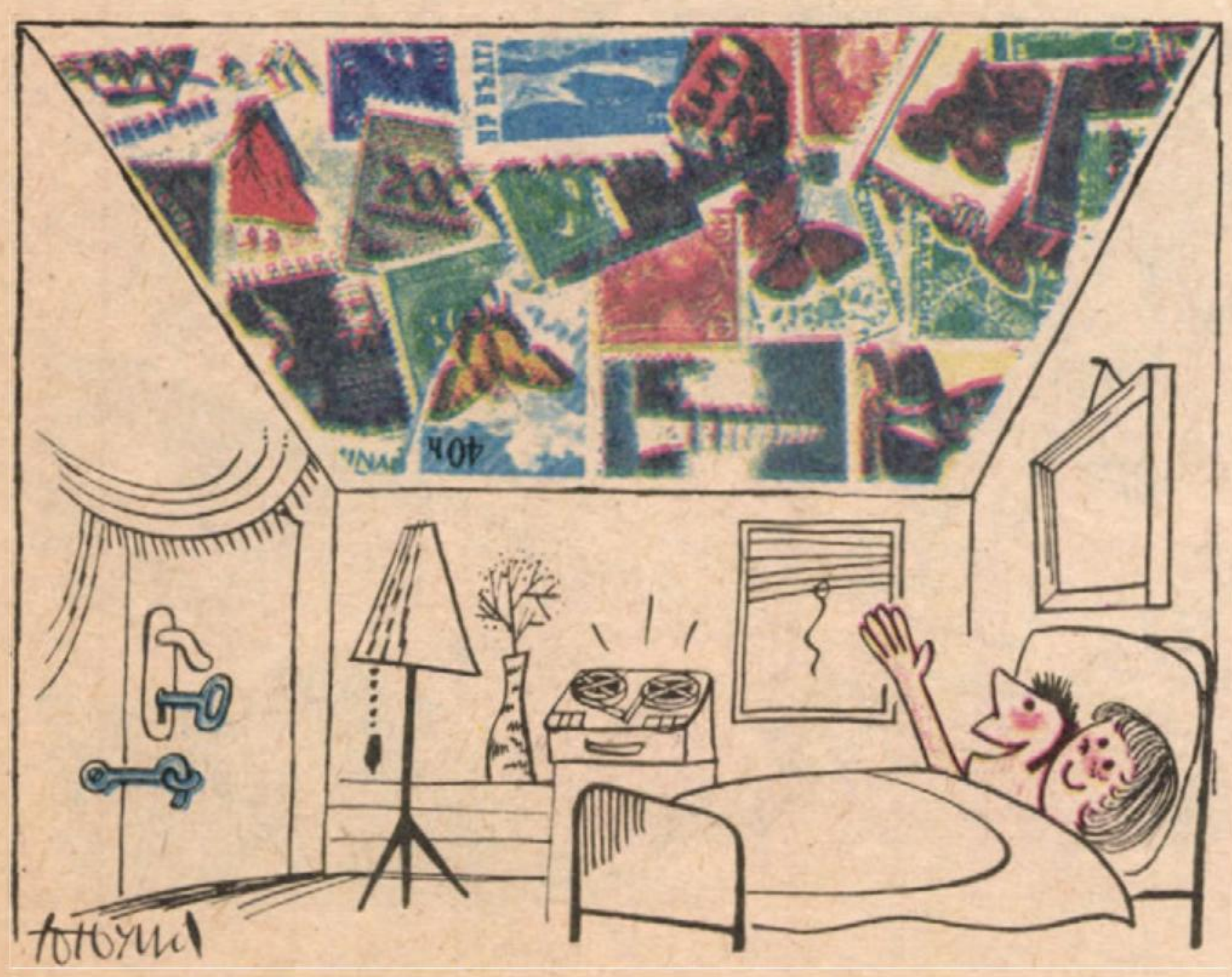

Interjú

Sportberkekben nagy port vert fel a hír, hogy Fuszulyka II, a Mocsoládi SBC nagy hírű játékosa megválik egyesületétől, ahol kölyökkora óta fújta a tollat. Fuszulyka ugyanis a tollfújás országosan elismert mestere volt. Persze, azonnal megindultak a találgatások és — mint ilyenkor lenni szokott —, mindenfélét meséltek a népek. Hogy eloszlassam a tévhiedelmeket, felkerestem Fuszulykát az egyik pesti szálló drinkbárjában, ahol esténként tisztelői rendelkezésére áll.

— Kedves mester — kezdtem alázatosan —, hálásak lennénk, ha…

— Szóval, az érdekli, hogy miért hagytam ott az egyesületemet? Írja! Először is… De volt ennél döntőbb szempont is. Engem ott nem becsültek.

— De hiszen állandóan játszott az első csapatban, és úgy tudom, az anyagiakra sem lehetett panasza…

— De ez nem minden. A játékosnak lelke is van. Eleinte a község leánykara esténként altatót dalolt az ablakom alatt. Később már csak a vegyeskart küldték…

— Szörnyű! — sopánkodtam.

— De ez még semmi! Eleinte az edző kezet csókolt, a szakosztály vezetője pedig verseket írt a tiszteletemre. Sőt! Amikor azt kívántam, hogy az edzőt zavarják el, egy szavamra gyalog kergették körbe a városon.

— És később?

— Hát ez az! Az új edző, bár „kezit csókolom, mester” felkiáltással üdvözölt, mégsem csókolt kezet, és amikor ezt méltán nehezményeztem, csak kétheti felmondással bocsátották útjára. De folytathatnám a megaláztatások sorát. Dél-Amerikába kellett mennem, holott Tahitibe vagy Hawaiiba vágytam. Igaz, hogy ott nincsen tollfújás, de vannak gyönyörű lányok, és egy sportoló lelkével is törődni kell. Aztán megemlíthetem a lakásviszonyaimat is. Kacsalábon forgó kastélyt kértem, és képzeljék el, csak libalába van és alig forog!

— Felháborító! — ziháltam, és a mellettünk ülő hölgyek szeméből patakokban folyt a gin.

— Baj volt az állásommal is…

— Dolgozott valahol?

— Azt nem. De a havi négyezer forint fizetésemet, mint osztályvezető-helyettes kaptam, és már egy éve helyettes voltam, az előléptetésről hallani sem akartak…

— Kevés volt a négyezer?

— Nem a pénz! De a megbecsülés. Nem bántam volna, ha a fizetésem pillanatnyilag nem emelik, de láttam volna a jó szándékot… Mert nem mindegy az, hogy az ember mint helyettes, vagy mint vezető nem jár be a munkahelyére.

A körbenülők tábora egyetértő morgással fogadta a kijelentést és én is megállapítottam: íme, szép dolog, hogy sportolóink a gazdasági életben is törekszenek a nagyobb eredményekre.

— Az utolsó féldeci a pohárban az volt, hogy a nagycsapatban való részvételem négy és feledik évfordulóját nem akarták munkaszüneti napnak nyilvánítani. Sőt, e jeles napra edzést is írtak ki. Ekkor ért meg bennem az elhatározás, hogy otthagyom őket, és aztán fújhatják a tollat.

— Egyéb ok nem volt?

— Ha netán arra a kétszázezer forintra célozgatna, amit az új csapattól kaptam, hát vegye tudomásul, hogy az csak egy jelentéktelen szempont — mondta megvetően, és elfordult. A mocsoládiak ismert pepita dresszét beleaprította konyakjába, és az egybegyűltek lelkes tapsa közepette felhajtotta.

Ősz Ferenc

MAI VISZÁLY

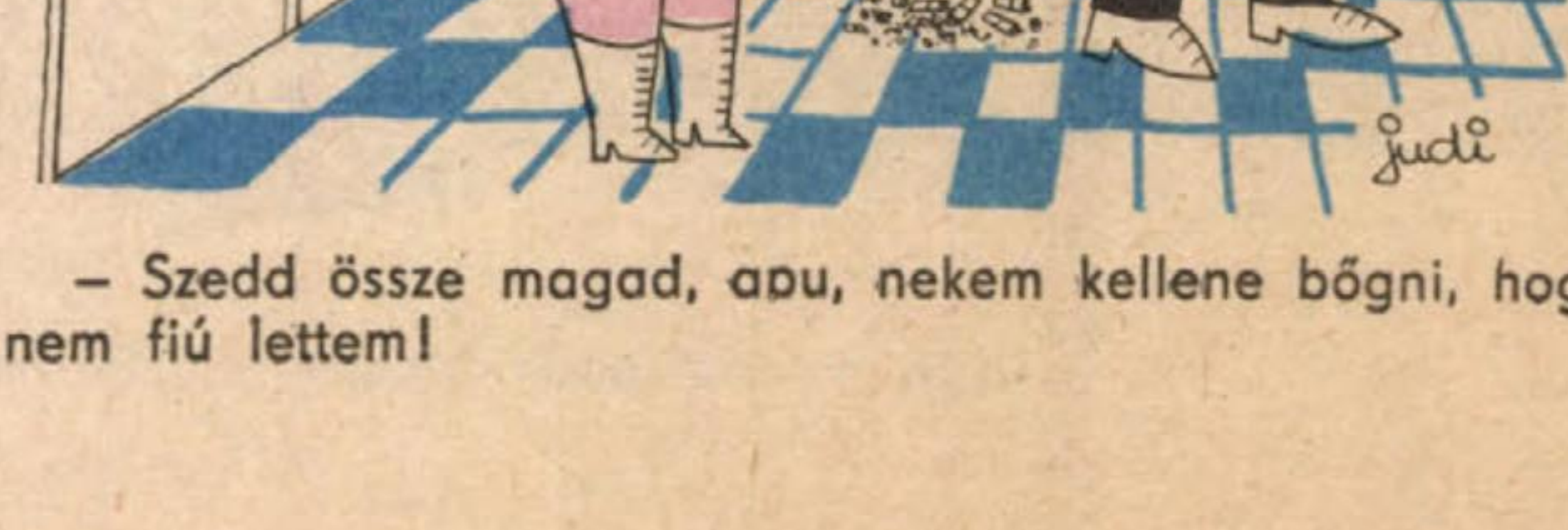

– Szedd össze magad, apu, nekem kellene bőgni, hogy nem fiú lettem!

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

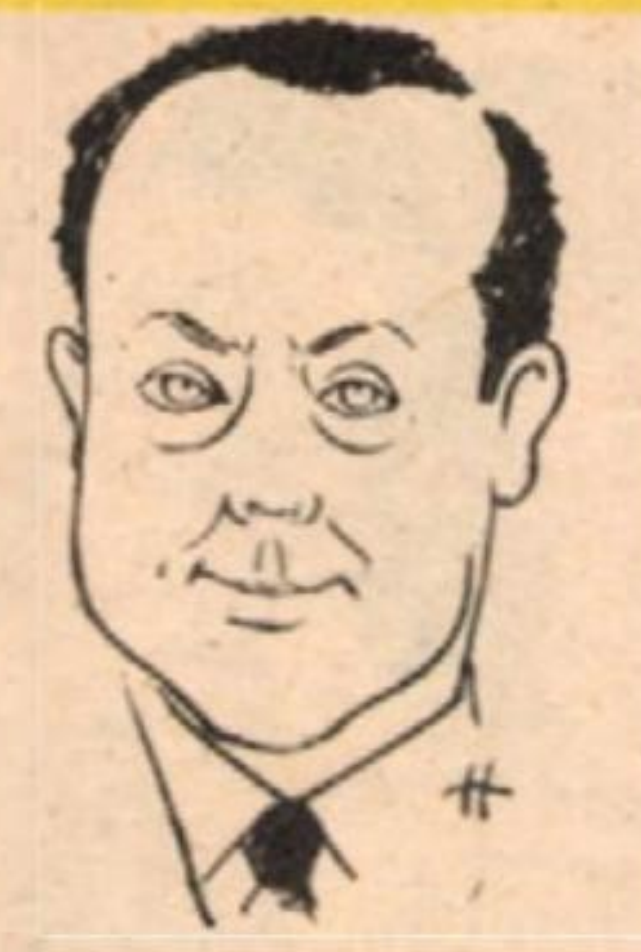

A Katonazene című film felvételei előtt megismertettek engem a Tattersall egyik szürke paripájával. Ezen kellett nekem a filmen lovagolnom. Gyorsan megbarátkoztam a lóval, sok cukrot adtam neki, és remekül mentek a lovaglópróbák. Sajnos, az első felvételi napra, véletlenül egy másik szürke lovat küldtek, mégpedig olyat, amely különös mutatványt tudott: ha egy fa alá ért, felágaskodott, és két hátsó lábára állt. Nos, amikor egy ízben fához érkeztünk, a ló felágaskodott, én pedig csak azért nem estem le a paripa hátáról, mert sikerült megkapaszkodnom a fa ágában. A lovat egy óra múlva kicserélték, és attól kezdve nyugodt körülmények között folytatódtak a felvételek.

Nem tudtam elmenni a szakmai bemutatóra, és csak később egy bemutató mozi délutáni előadásán néztem meg a filmet.

A hátam mögött idősebb házaspár ült. Lassan-lassan teljesen a film hatása alá kerültek, sajnálták Szirtes Ádámot, engem pedig halk hangon, de jól érthetően szidtak, hiszen miattam ítélték Szirtest halálra. Furcsa érzés volt hallgatni, amikor — mögöttem — a pokolba kívánt a házaspár. Legazembereztek és a férfi dühében kijelentette, hogy képes volna az öklével az arcomba vágni. A film megrázó meséjével annyira azonosuló házaspár tovább szidott és én, bevallom, szorongva gondoltam arra a pillanatra, amikor kivilágosodik és megpillantanak engem.

Azután lepergett az utolsó perc is és a nézők felálltak. Én hátrafordultam, és mosolyogva bemutatkoztam az idős házaspárnak: „Kállai Ferenc vagyok."

Egy pillanatig megdöbbenve néztek rám, aztán ők is elmosolyodtak és a férfi megszólalt: „Kérem, ne haragudjon az erős szavakért, nem kellett volna ilyen hatásosan játszania."

Kállai Ferenc

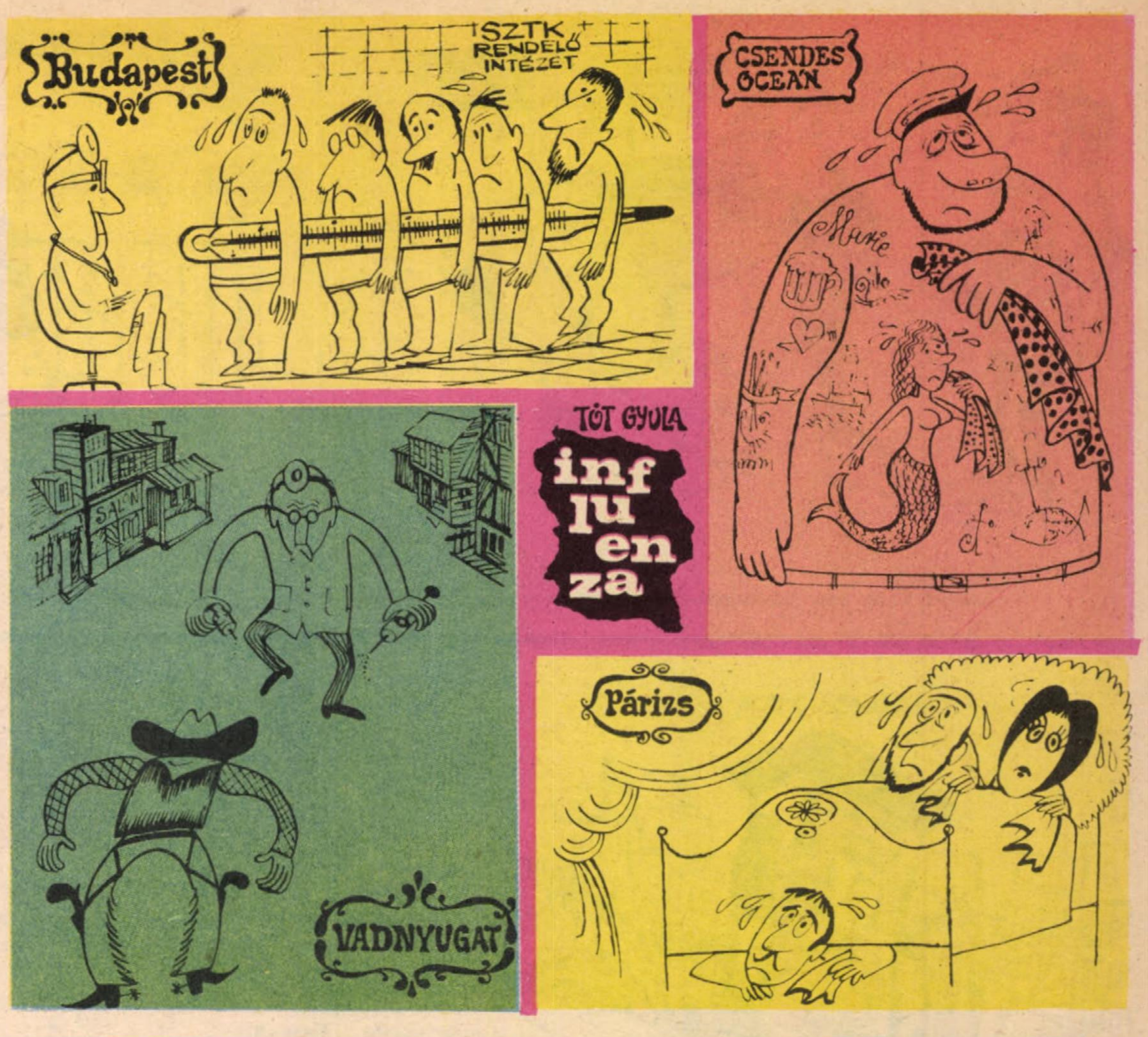

JÓ TANÁCS

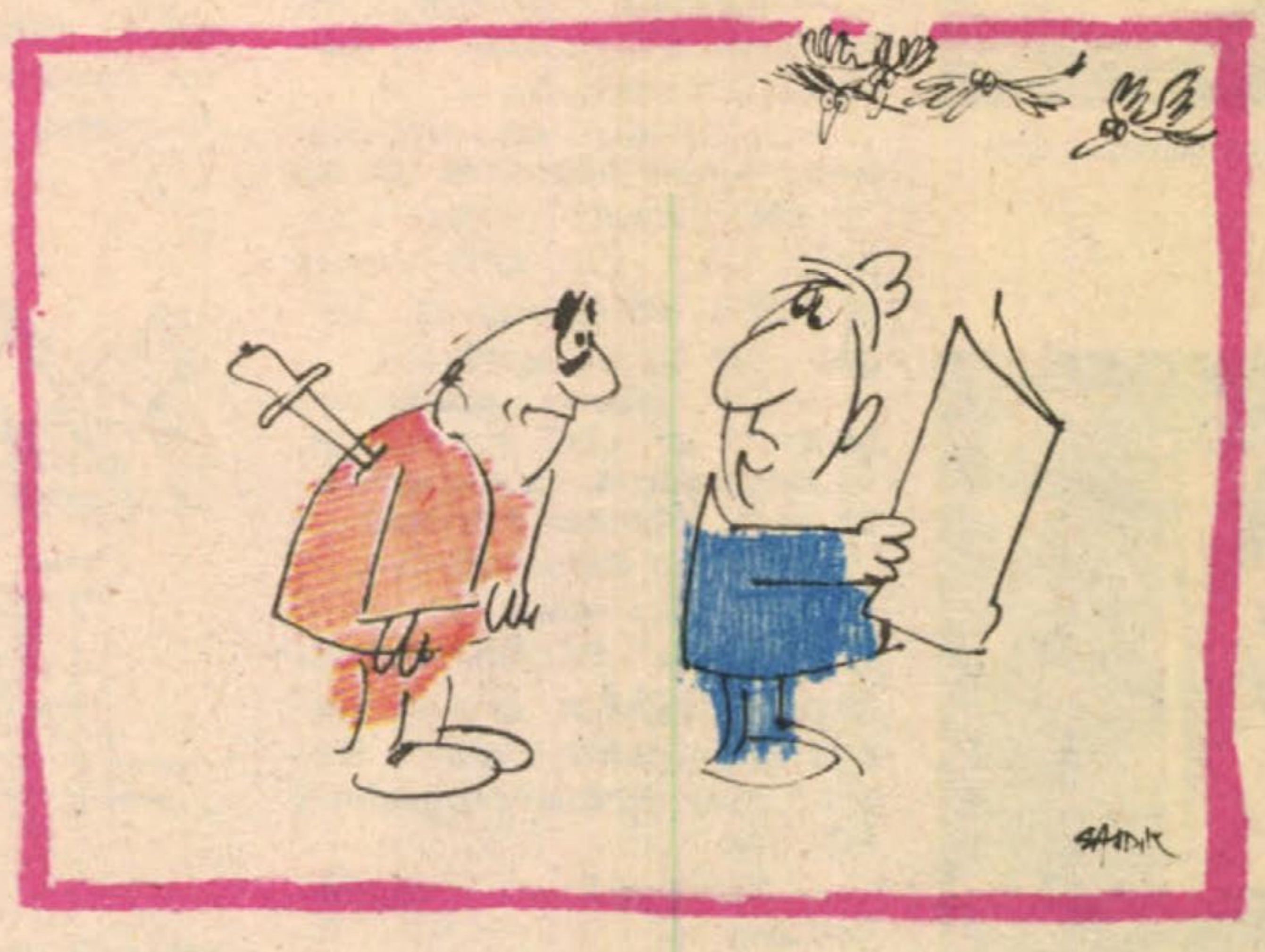

– Írjon panaszos levelet valamelyik újságnak...

KÜLÖNÖS FOGLALKOZÁSOK

Egy washingtoni társadalombiztosító szervezet 23 599 „különös foglalkozás"-t tart nyilván. Egy kis ízelítő:

TIZENNEGYEDIK VENDÉG. Ünnepségekre, fogadásokra jár, ha éppen 13-an vannak az asztal körül.

BAJUSZRADÍROZÓ. Szobrokról, falragaszokról eltünteti a bajuszokat és más, esetleg anatómiai vonatkozású rajzokat.

CIPŐTALPSZAGGATÓ. Cipőgyárak megbízásából igyekszik gyorsan elhordani a cipőket. (Nem szóltunk semmit ... A Szerk.)

PANASZMEGHALLGATÓ. Nagy áruházak alkalmazzák. A legfontosabb kellékek: kötélidegek és esetleg csökkent hallás.

NŐI DOLGOK

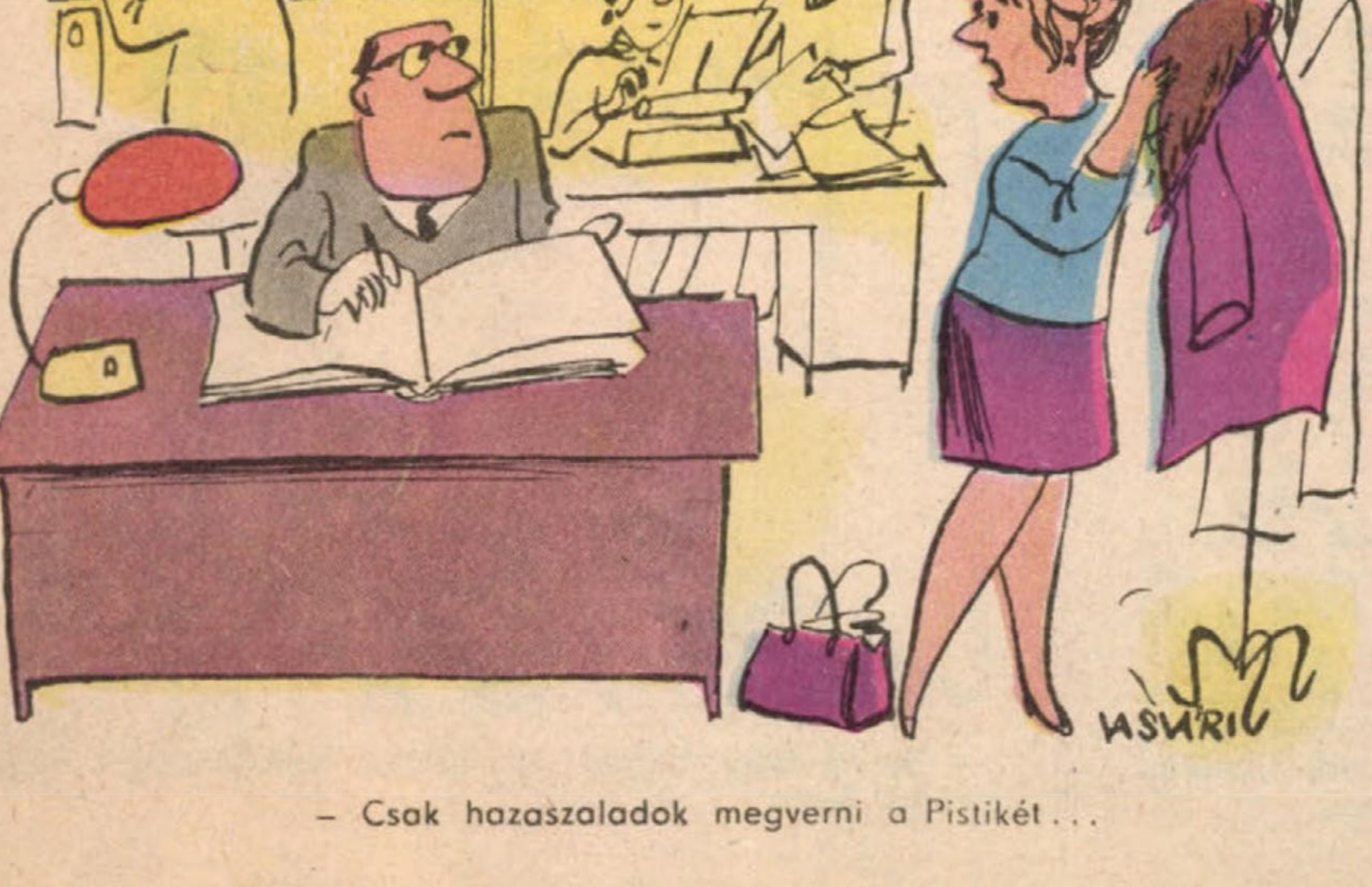

– Csak hazaszaladok megverni a Pistikét...

GÁLYÁN

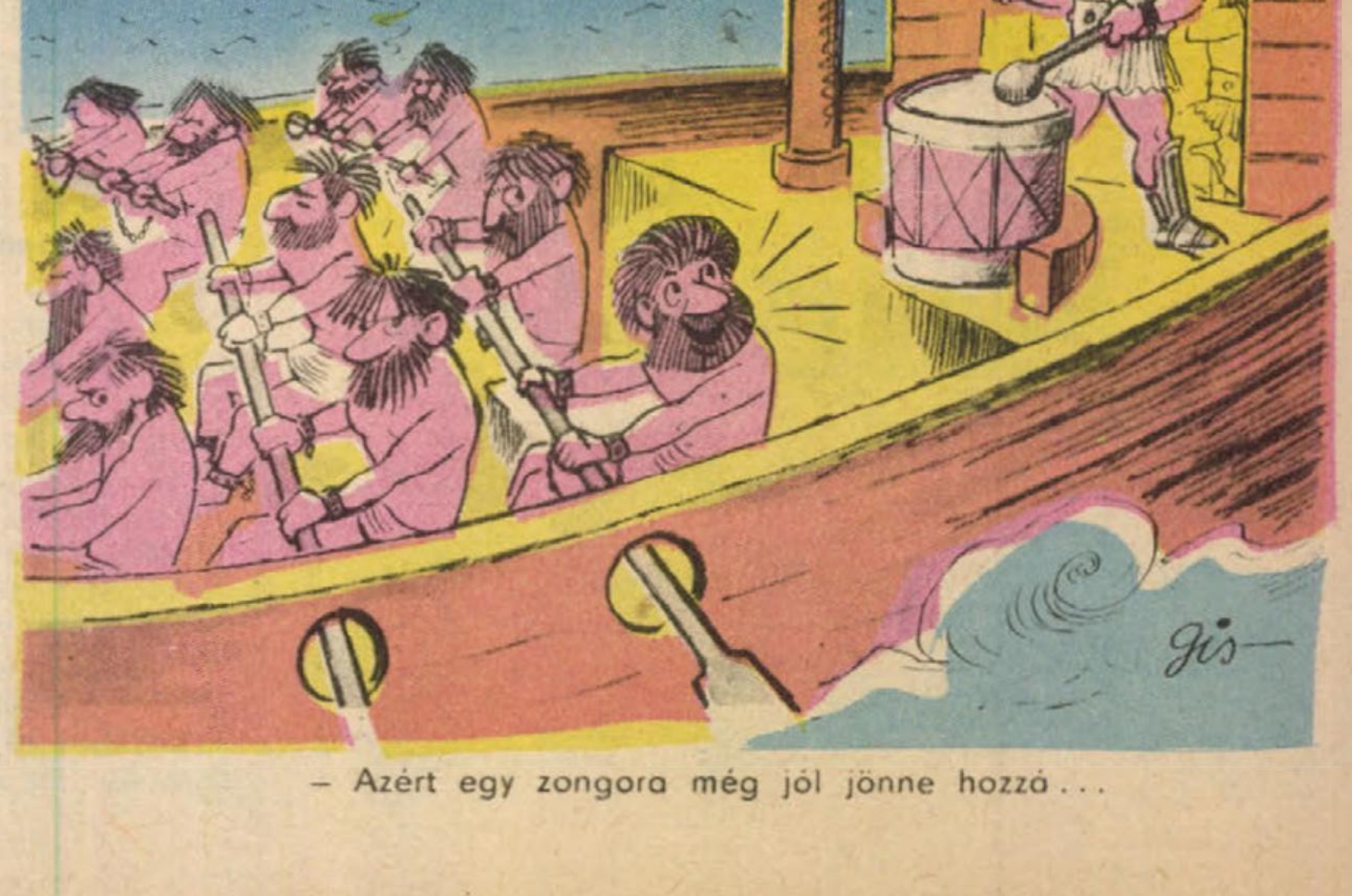

– Azért egy zongora még jól jönne hozzá...

FIÚ VAGY LÁNY?

Az még hagyján, hogy az utcán nem lehet biztosan tudni a hosszú hajú nadrágos fiatalokról, melyik nemhez tartoznak. De az angliai Schipperfield egyik garázsának kirablója esetében a kétely már rendőrségi jelentőségű. A Tower Hill garázs fiatal ügyeletese ugyanis nem tudta megmondani, hogy az álarcos rabló fiú volt-e vagy lány. Mintha férfias hangon beszélt volna, de szőke haja vállig ért és e hajkoronát rózsaszín szalag szorította le a homlokán. A rendőrségi körözés szövegében aztán ilyen kifejezés szerepelt: „A támadó férfi (vagy nő) . . .".

ÓKORI UTAZÓ

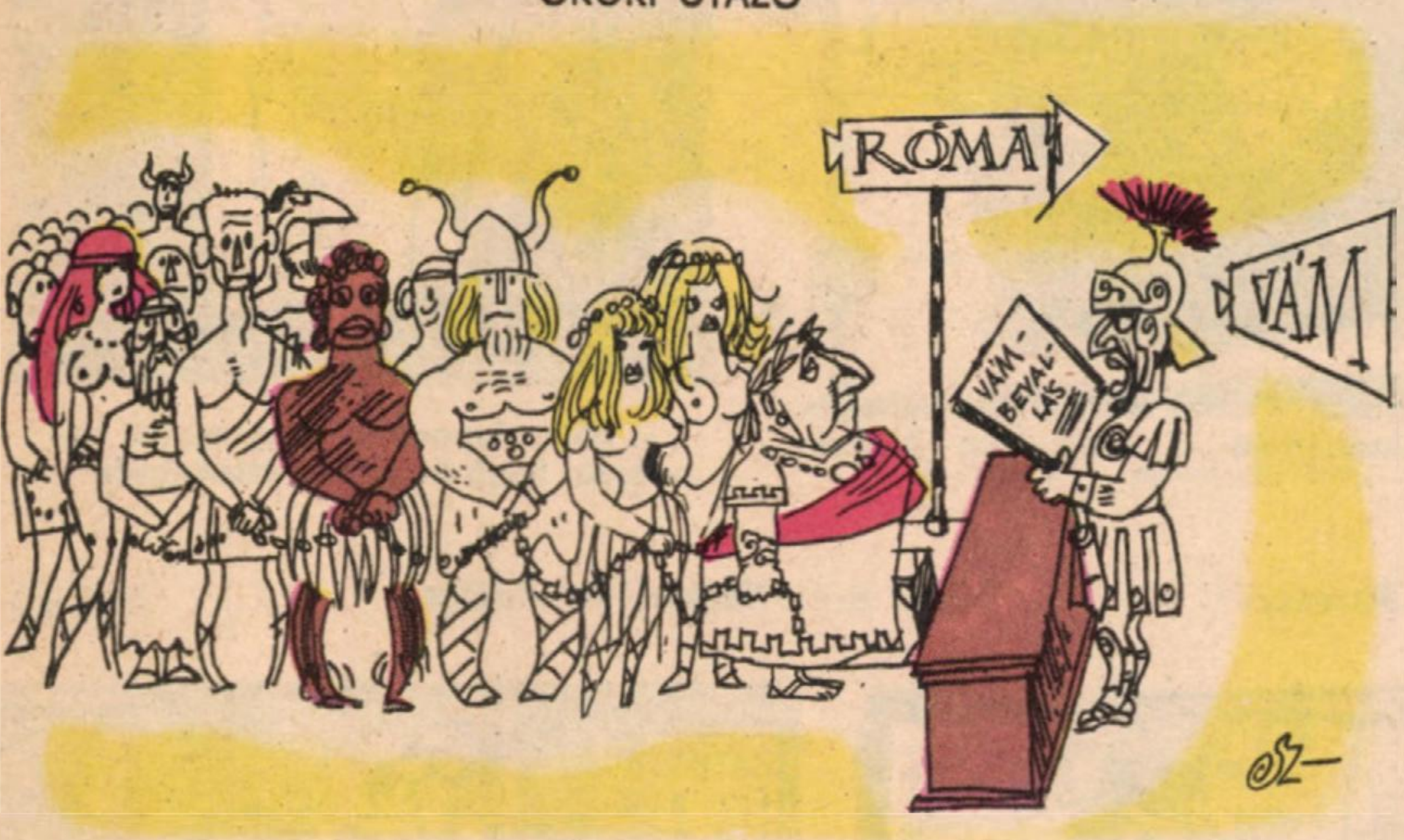

– Uram, rabszolgákat csak 4000 sestertiusig lehet vámmentesen behozni!

A KÉTARCÚ KERESKEDELEM

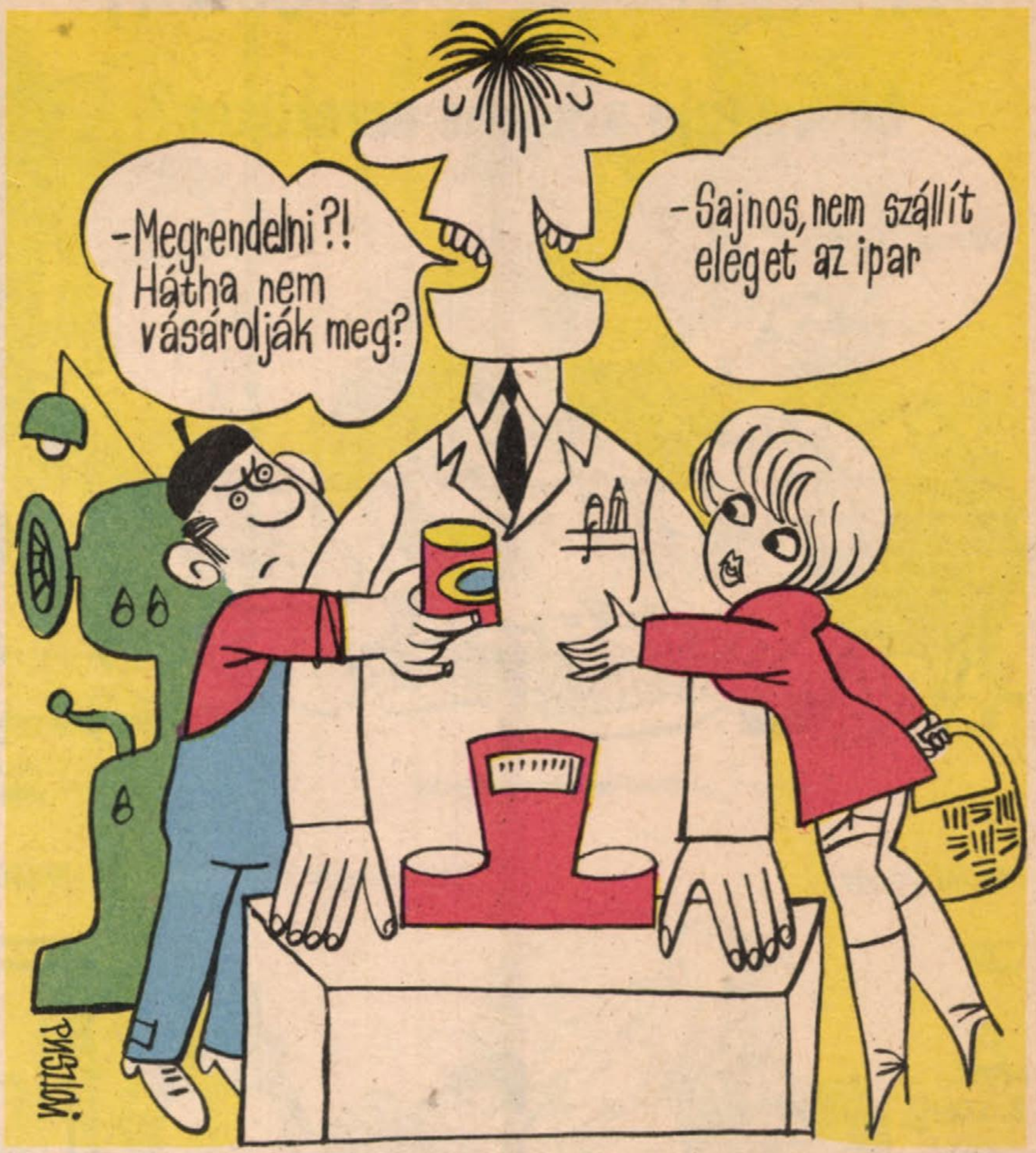
-Megrendelni?! Hátha nem vásárolják meg?
-Sajnos, nem szállít eleget az ipar

LELKIISMERETES EMBEREK

(TAVALYI FELJEGYZÉSEIMBŐL)

Azon a januári reggelen, amikor Buzgó Barnabásné belépett munkahelyére, a Háztartási Boltba, Csemetke kartárs, a boltvezető félrehajtott fejjel, szűkre húzott szemmel a szokottnál jobban szemügyre vette, majd szólt:

— Marikám, édes, mi baja van magának? Talán lumpolni tetszett az éjszakában?

— Ugyan már, Csemetke kartárs! — válaszolt Marika. — Mit nem tételez föl rólam?!

— Valami nem stimmel, valami nem stimmel — lépett közelebb a kartársnőhöz az ő boltvezetője, és kezét a szokásos gyengéd orca-paskolásra emelte

— Ne, ne! — ugrott félre Buzgóné tiltakozva. — Vigyázzon, mert még megkapja!

— Csak nem beteg, kartársnő?

— Ugyan, semmiség, harminckilenc volt reggel.

— Akkor miért nem maradt otthon, kedves?

— Csak nem tetszik képzelni, hogy itthagyom magukat a legnagyobb rumliban, a leltár kellős közepén? — szólt Buzgóné, és hőshöz illő lendülettel a munkaköpenyéért nyúlt.

Csemetke kartárs meghatódott. Először csak könnyezett, aztán sírva fakadt, majd hozatott egy üveg rumot, és maga főzött teát az ő lelkiismeretes dolgozójának.

Buzgóné egész nap egy sarokban kuksolt, szedte a kalmopirint, itta a teákat és permetezte a vírusait kartársnőire. Közben bizalmas barátnőjének, Mocorkánénak így vallott: „A férjem is avval kínzott egész este, hogy írassam ki magam. De tudod, milyenek ezek az SZTK-orvosok! Ha az ember egyszer-kétszer kiíratja magát, már azt mondják: sajnos, nem tudom minden pillanatban kiírni, asszonyom! Márpedig nekem kell húsvétkor három nap takarításra és májusban másik három egy kis napozásra."

Mocorkáné nagyot tüszszentett, nem tudni: a helyesléstől vagy a bőségesen kapott vírusoktól. Mindenesetre húzott egy kortyot a rumból.

Másnap Mocorkáné és két kartársnő egységesen harmincnyolc fok lázzal álltak munkába. Zsindely Erika betelefonált, hogy beteg.

A négy háztartásibolti kartársnő a reggeli közlekedés, valamint a napközbeni kiszolgálás alkalmával 118, azaz egyszáztizennyolc embert látott el megfelelő mennyiségű vírussal.

A 118 fő közül 57 bizonyult lelkiismeretesnek. Ezek közül 55 harmadnap harmincnyolc fokos lázzal bement a munkahelyére, kettő ugyan kiíratta magát, de estére elment a Fővárosi Operettszínházba, mert egyikük addig csupán hétszer, a másik is csak kilencszer látta a Csárdáskirálynőt és ők tudták, hogy a kultúráért áldozatot kell hozni.

Az 57 lelkiismeretes ember, utazás közben, munkahelyükön és a színházban összesen — minden igyekezetük ellenére — csupán 689 főt tudott hatásosan vírusokkal ellátni.

A 689 főből — hála a dolgozók öntudatának — 412 bizonyult lelkiismeretesnek. Közülük 17 randevúra, 21 színházba, illetve moziba ment, de a többi 374 hősiesen a munkahelyén töltötte a napot.

A 412 lelkiismeretes ember 3968 főt látott el sikeresen kellő mennyiségű vírussal, ebből . . .

Azután kiírták a kórházakra a látogatási tilalmat, de voltak lelkiismeretes hozzátartozók, akik nem riadtak vissza az áldozattól, és megtalálták a nagykapuk mellett a kiskapukat, hogy a vírusok áldásaiban szeretteiket is részesíthessék.

A további adatok kiszámítása komputerek segítségével folyamatban van.

Eddig csupán az a részeredmény ismeretes, hogy országosan azok a lelkiismeretes dolgozók, akik betegségük ellenére is munkába álltak, 196 millió forint rendkívüli prémiumban részesültek, azok a lelkiismeretlenek viszont, akik betegség címén otthon maradtak, 227 millió forint táppénzt vettek föl.

Sólyom László

KEMÉNY TÉL

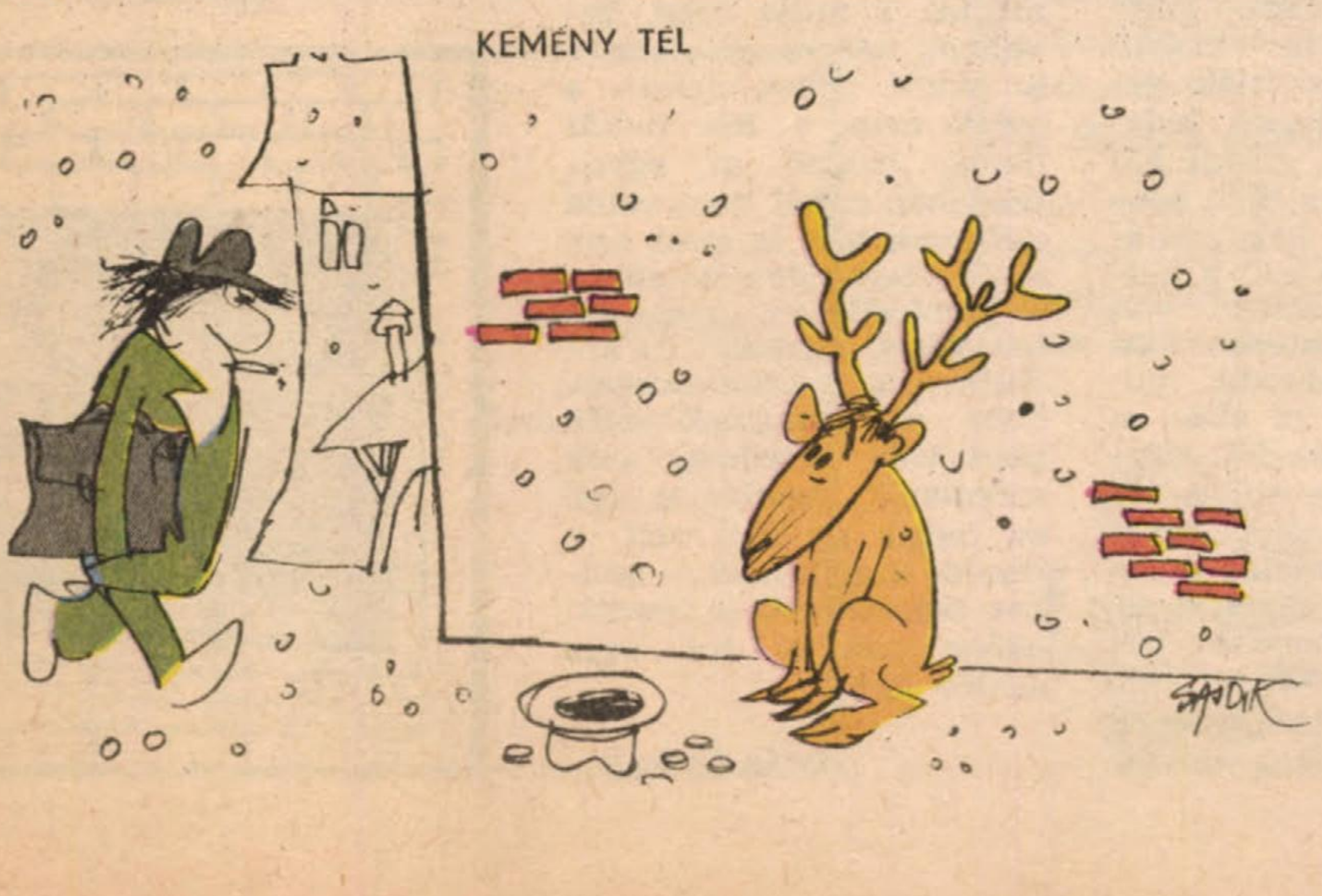

SZAHARA-KUTATÓ PESTEN

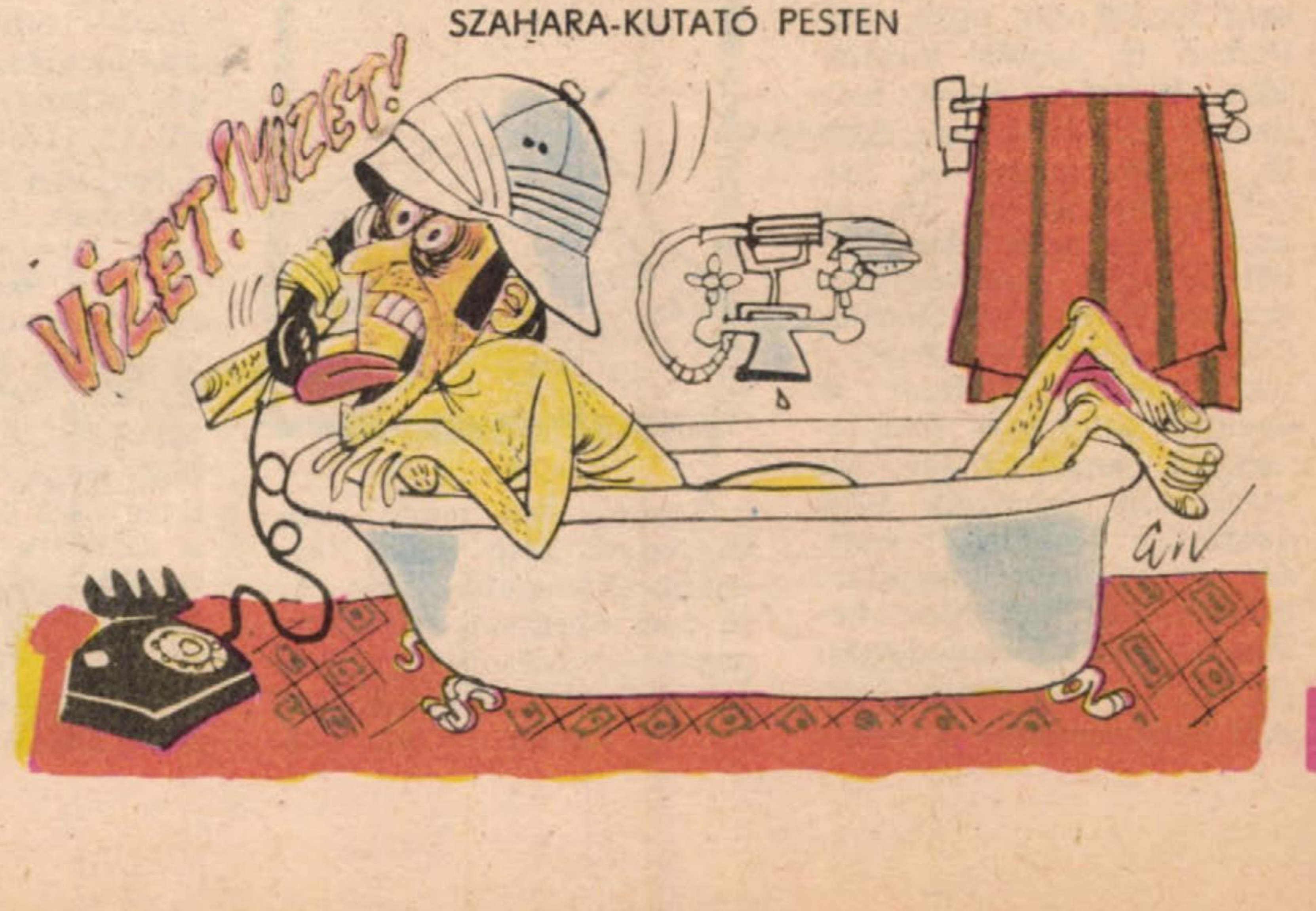
VIZET! VIZET!

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mi nyomja a lelkiismeretüket?

Várnai György:

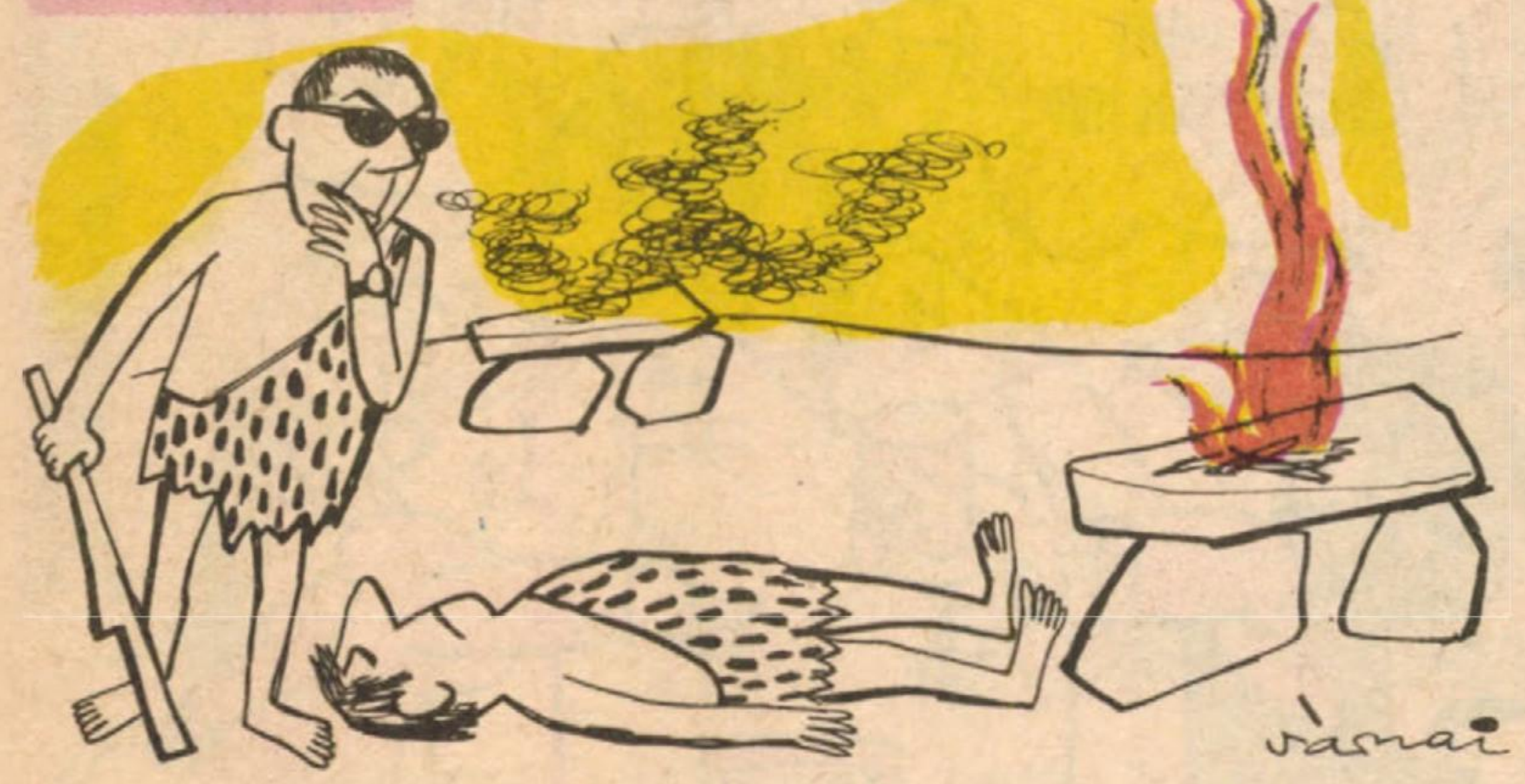

– Én öltem meg Ábelt!

Császár Tamás:

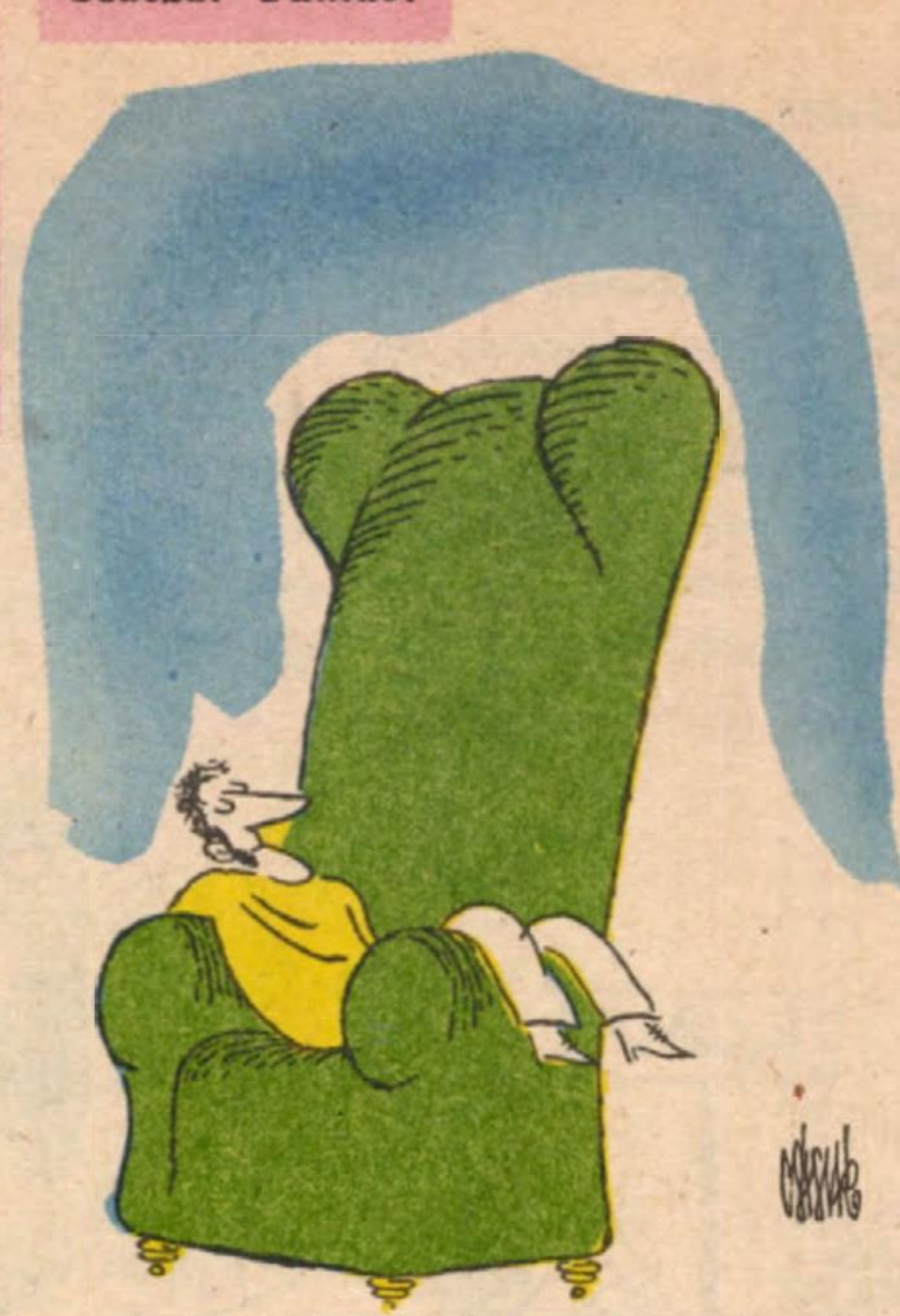

– Sokat lustálkodom. Az idén is elszalasztottam a karikatúra Nobel-díját.

Szűr-Szabó József:

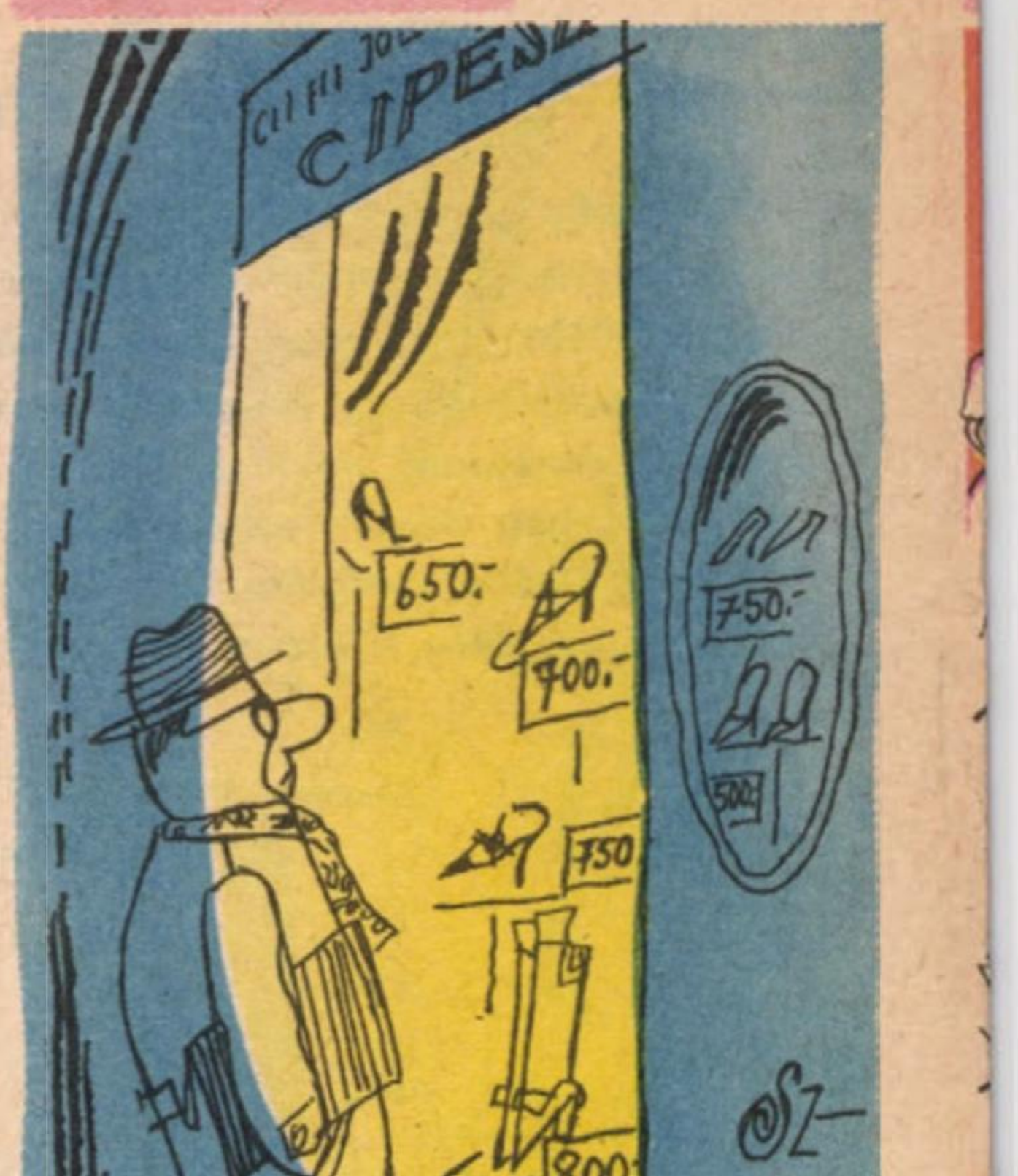

– Nem fogadtam meg apám tanácsát, hogy legyek suszterinas!

Hegedűs István:

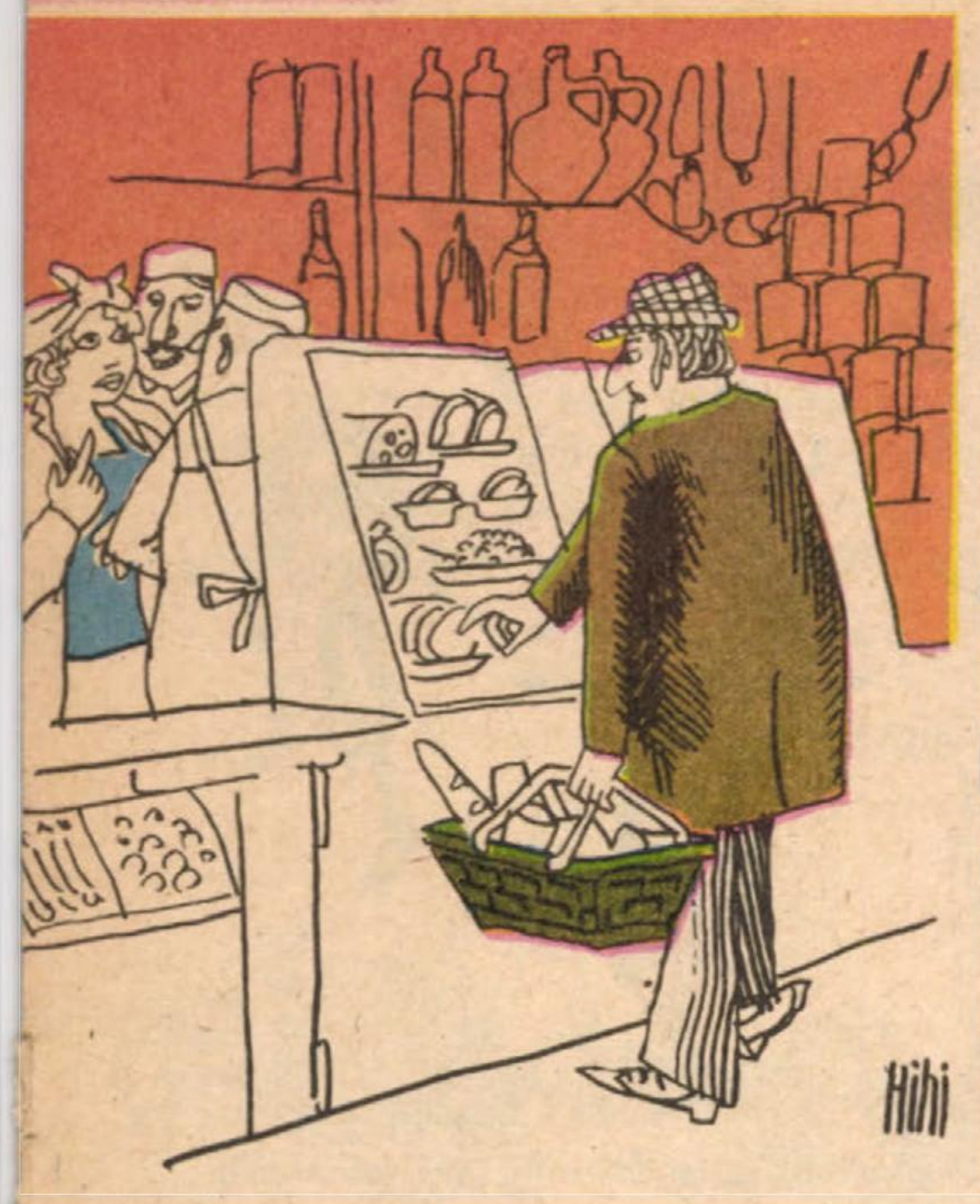

– Ha elrabolom mások drága idejét...

Vasvári Anna:

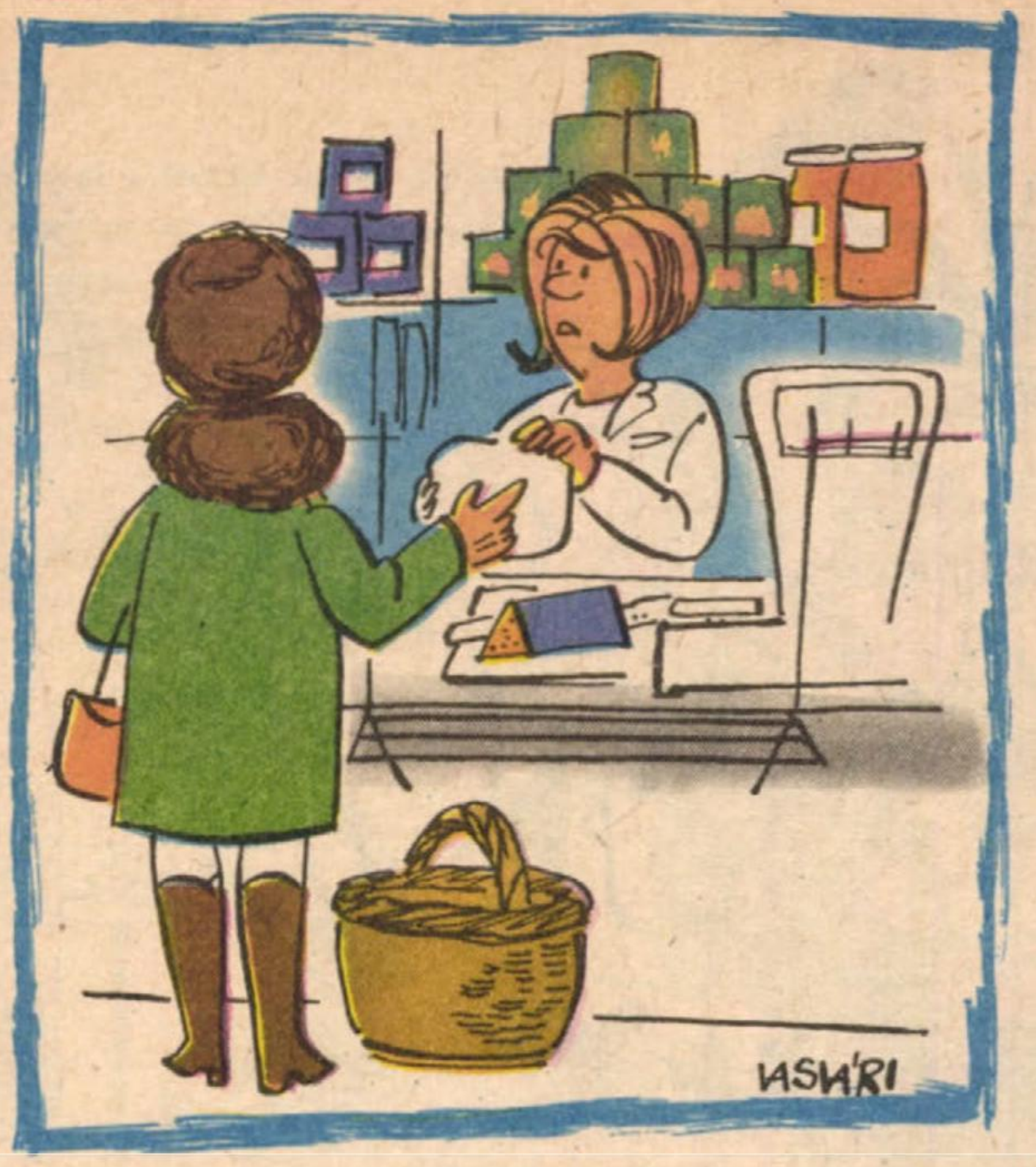

– A múltkor szóvá tettem, hogy becsaptak...

Endrődi István:

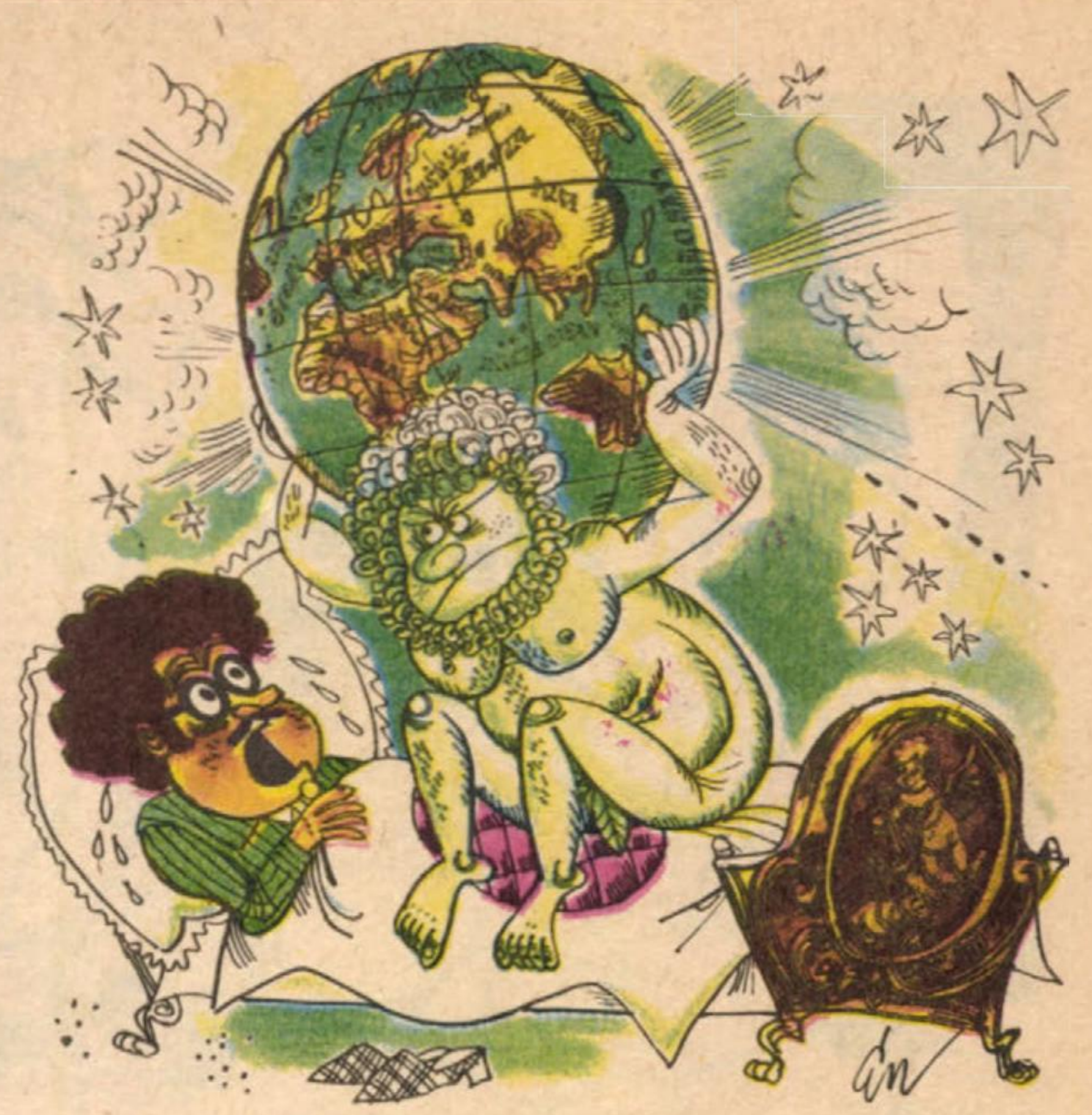

– Az emberiség múltja...

Barát József:

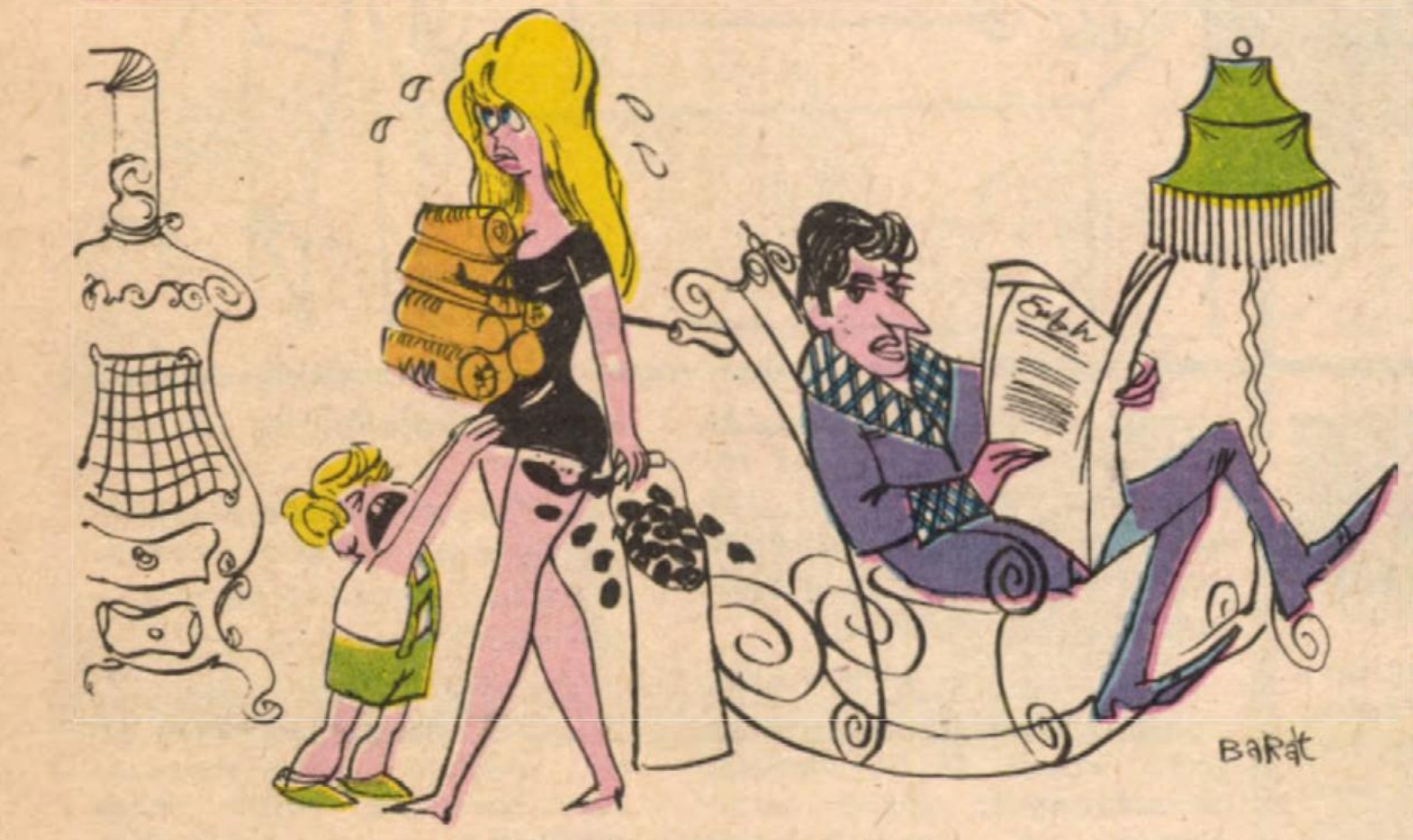

– Jelentéktelen apróságok...

Sajdik Ferenc:

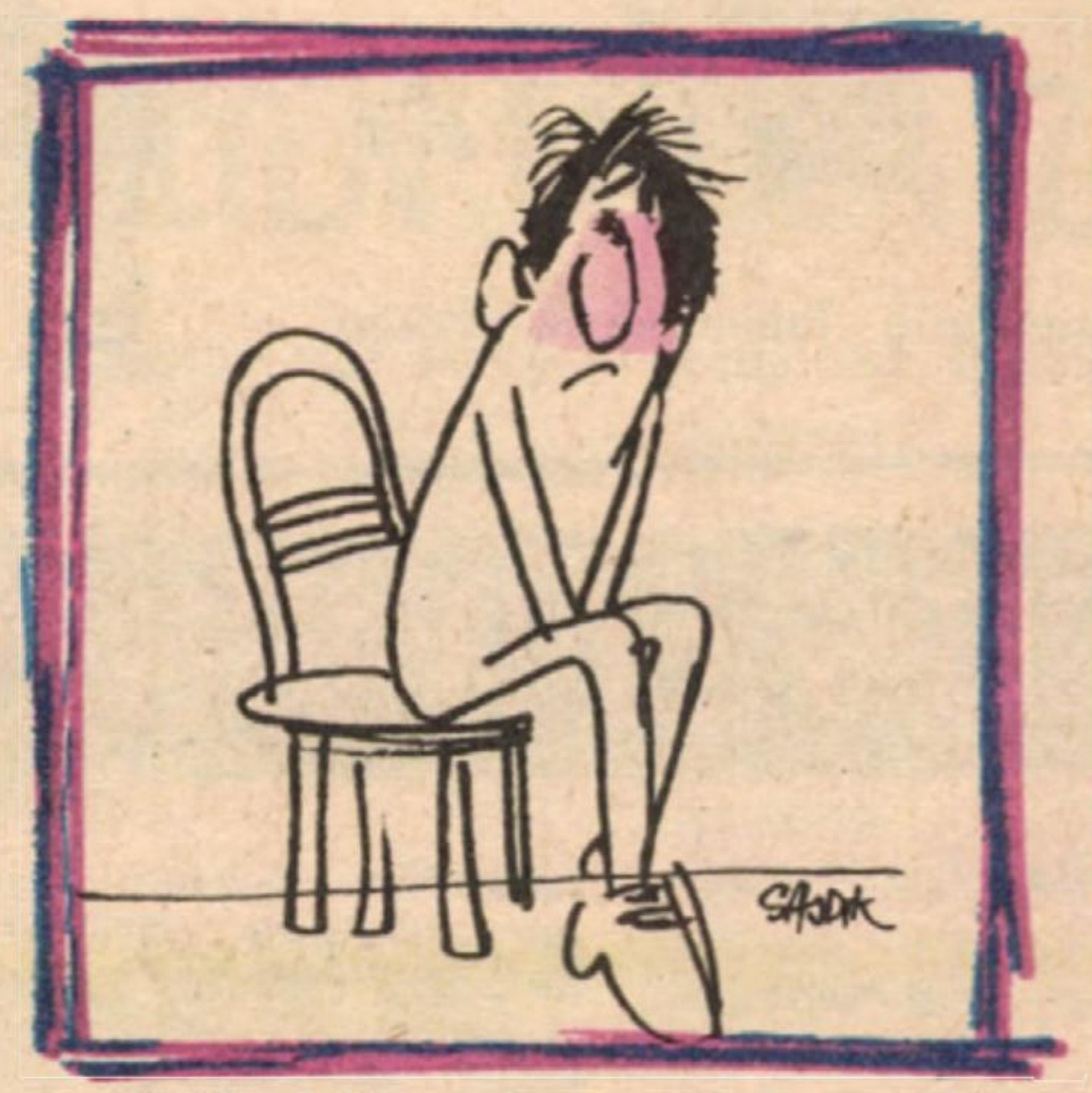

– Már két napja semmit sem tettem a világbékéért.

Balázs-Piri Balázs:

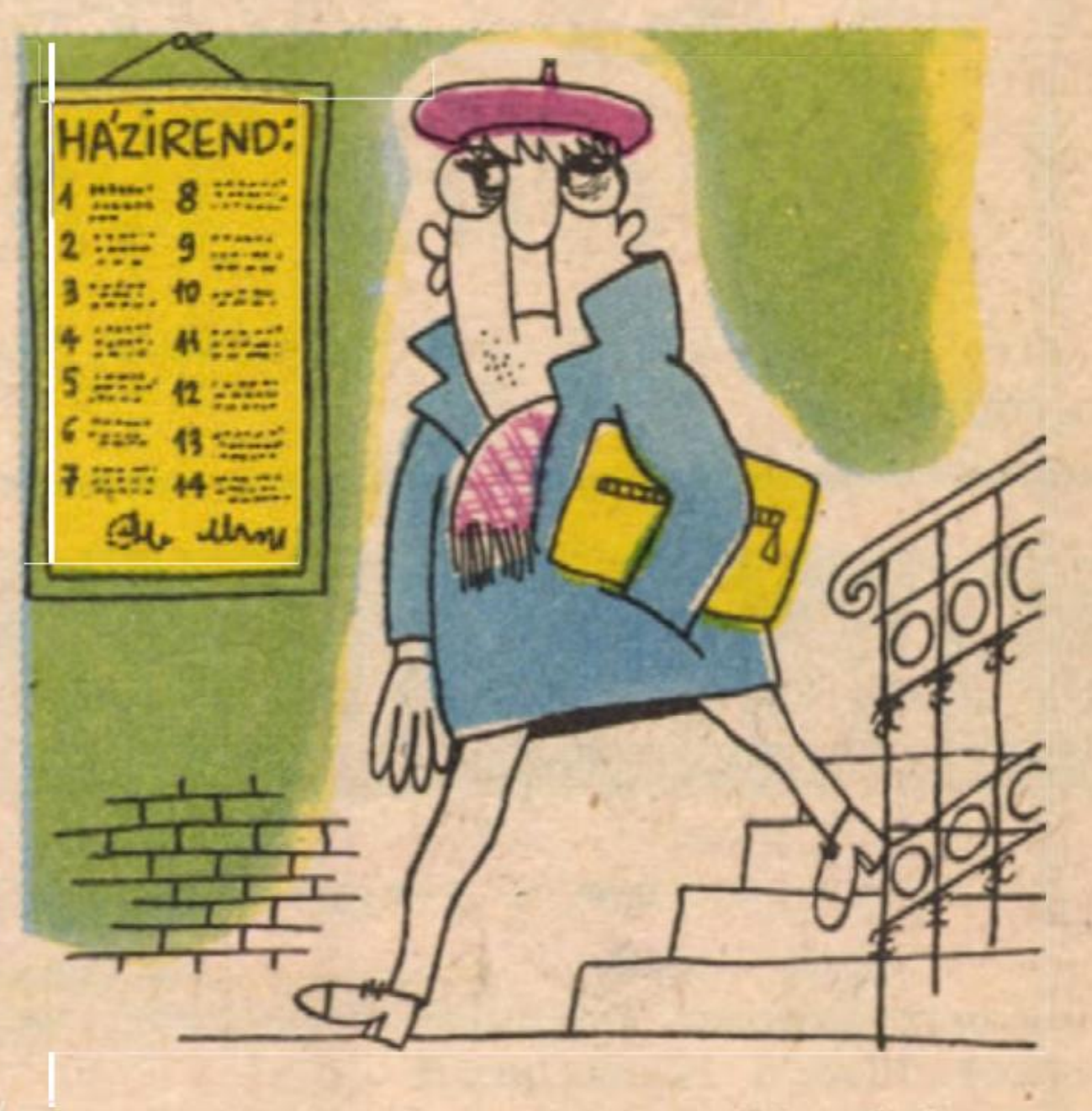

– Sohasem nézem meg a házunk kapualjában kifüggesztett házirendet...

Fülöp György:

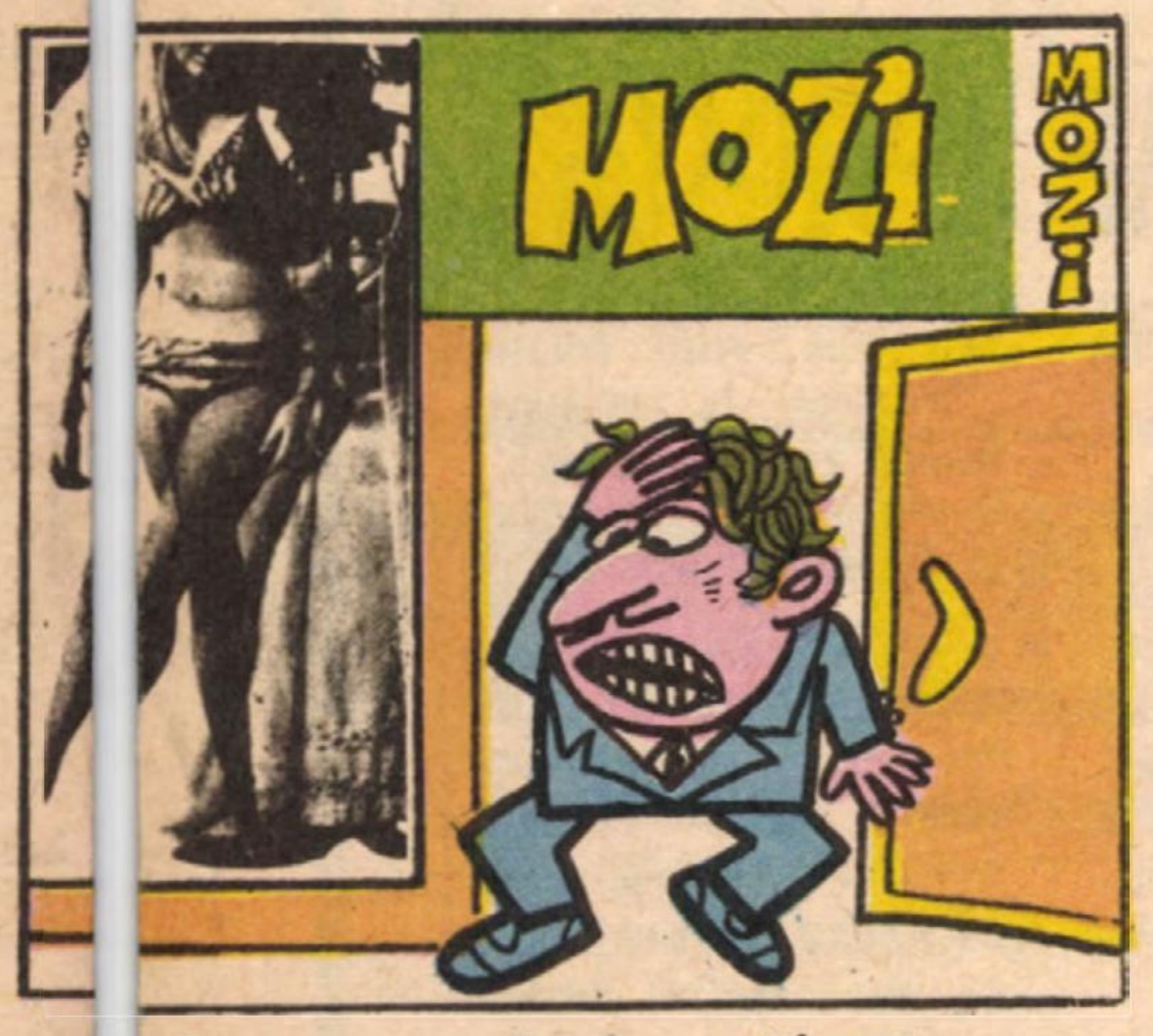

– Egyszer a szünetben otthagytam egy magyar filmet. Pedig később nagydíjat nyert.

Tót Gyula:

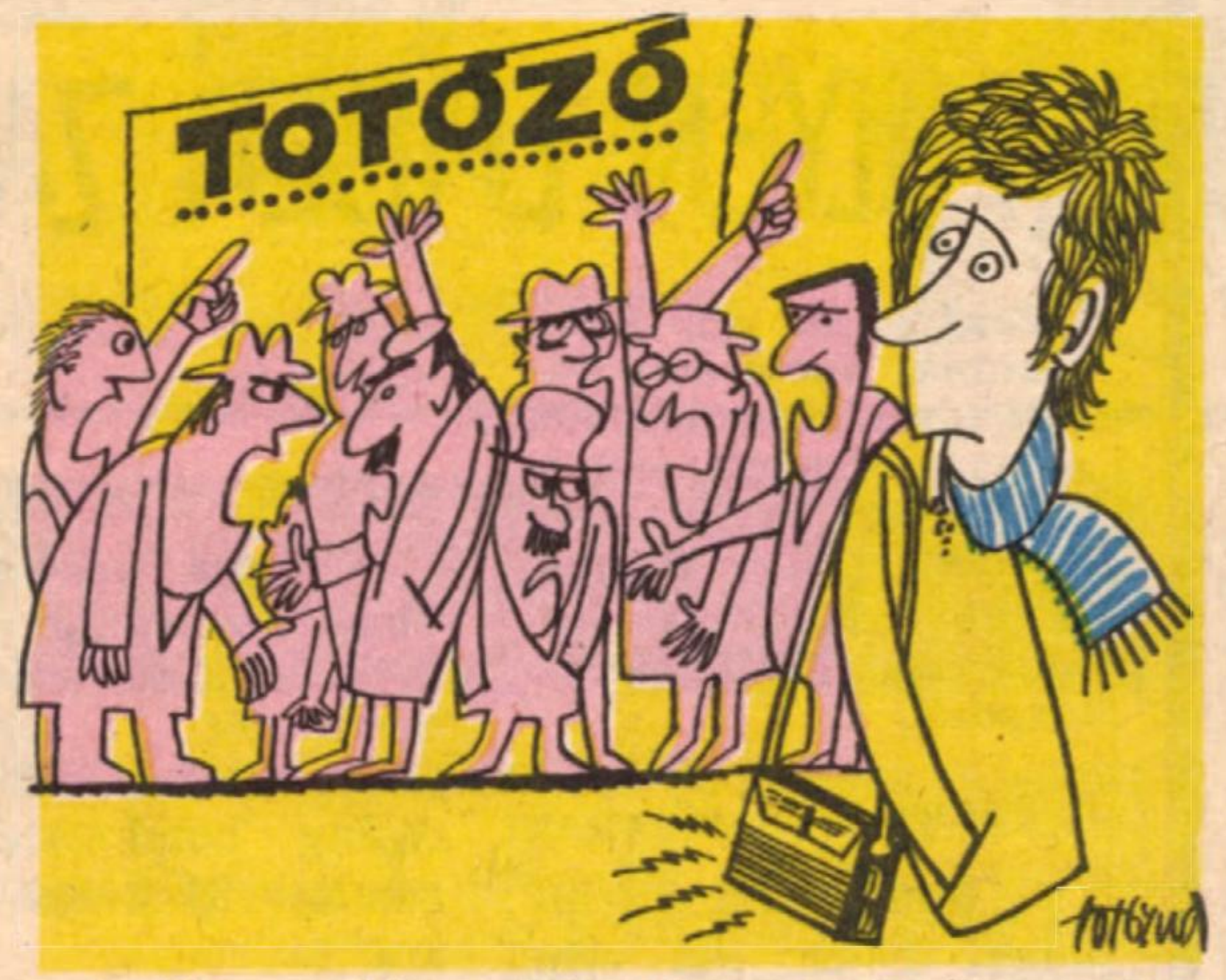

– Magyar állampolgár létemre még nem nyilatkoztam a futballválság okairól...

Pusztai Pál:

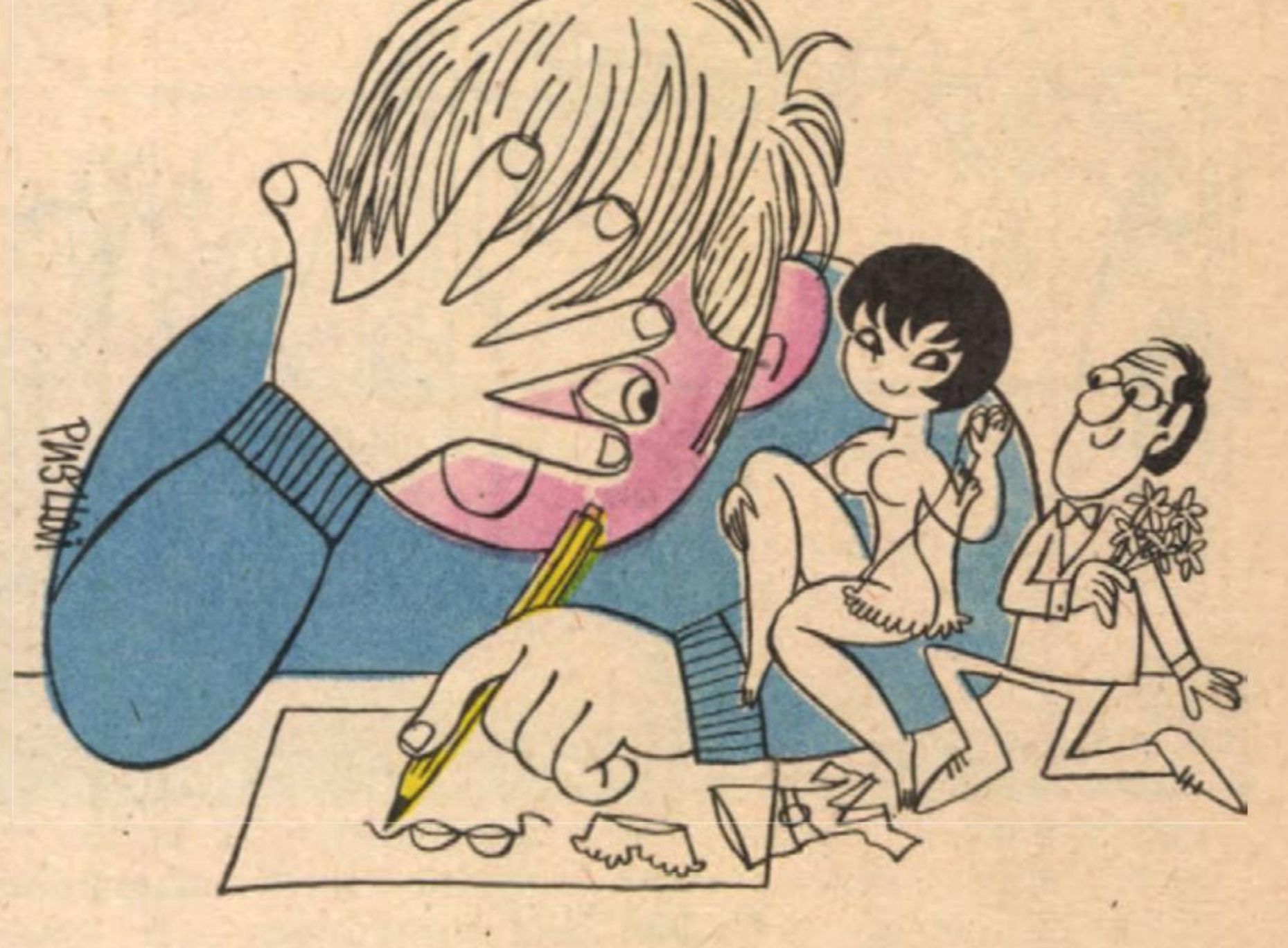

– Jucika kalandjai.

MEGŐRÜLÉSEM TÖRTÉNETE

Kérem, az úgy volt, hogy szilveszterkor, tetszik emlékezni, azt mondták, vége az évtizednek, leteltek a hatvanas évek, és én akkor még teljesen nyugodt voltam, de akkor jött valaki, aki bebizonyította, hogy az évtizednek csak egy év múlva lesz vége, mert hiszen tíz év nem kilenc alatt szokott véget érni, ez ma már tervévek esetében sem fordul elő, ugye, s különben is, tessék leszámlálni időszámításunk kezdetétől tíz évet, egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc, kilenc, tíz, na ugye, hogy nem kilenc évből állt az első évtized, hanem tízből, következésképp az évtizedek végét a leghelyesebb azoknak az éveknek a végén megünnepelni, amelyek zérusra végződnek, mondjuk 1970. december 31-én, nemde, én pedig azt mondtam magamban, miközben bekaptam egy Sevenalettát: jé, hogy is lehettem ilyen sült ökör, bevenni a maszlagot, persze, megtévesztett, hogy a hatvanas évek után a hetvenesek jönnek, mert azért ez az egy, ugye kétségtelen? Szóval pfúj, nekem aztán tényleg mindent be lehet adagolni, úgy látszik, kétoldali manipuláltságban szenvedek, ez a vég, a szellemi rothadás, a kampec...

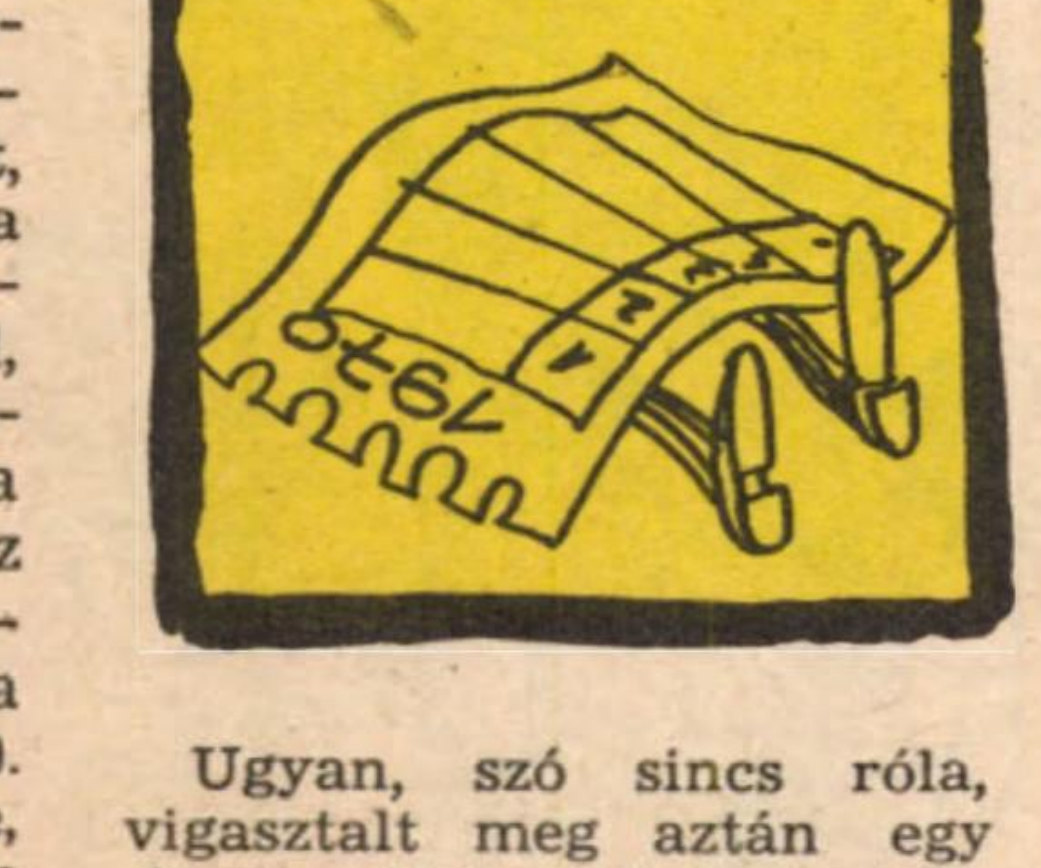

Ugyan, szó sincs róla, vigasztalt meg aztán egy újabb újságcikk, egy főfő mértékegység-szabvány-naptár-nyilvántartó hivatalnoké, nem én vagyok a hülye, hanem azok, akik ezt a tésztát megetették velem, hiszen az első év nem az egyes, hanem a nullás sorszámot viselte, a második az egyest, a harmadik a kettest, és így tovább, bis hundert und zwanzig, vagyis tizenkét évtized plusz egy évig, amiből világosan kitetszik (hogy is van ez? Három Sevenaletta), hogy a tizedik év a kilences sorszámot viseli, minélfogva az évtizednek most, hatvankilenc szilveszterén volt vége, egy másodperccel a Himnusz előtt, amikor még boldog és nyugodt voltam, s nem sejtettem, hogy előbb elhiszem, később azonban bebizonyítják, végül aztán mégiscsak kiderül... vizet!... szóval hát a nullás volt az első, pontosabban az időszámításunk utáni első volt a nullás, de ezek szerint volt egy időszámításunk *előtti* nullás is, a második nullás volt tehát az első, az egyes év a második, úgyhogy eszerint a nullás évtized volt az első, az egyes a második, a nullás évezred az első, az egyes a második, tessék mondani, hányadik évezredben vagyunk, az elsőben vagy a másodikban? Nem, doktor úr, ne tessék azzal a tűvel, már nem harapok, csak most végül mégsem értem a dolgot, mert honnan tudják azok ott abban a mértékegység-szabvány-naptár-nyilvántartóban, hogy a Gáspár, meg a Menyhárt, meg a Boldizsár azt mondták: nécsak, éppen ma fél éve született a kis Jézuska, eszerint ma van a nullás év június huszonnegyedikéről huszonötödikére virradó éjszaka, mondom, honnan veszik, hogy mind a három hülye volt, plusz valamennyi kortársuk, hogy így belementek a nulla évbe, bevallom, nekem ez eszembe se jutott volna, nekem a hétfő nem a hét nullás napja, hanem az egyes, különben a hét nem volna hét, csak hat, és most nem a hét végét tölteném ebben a gumicellában, hanem a hat végét, ugyebár, és különben is miért tanultuk, hogy az évszámok után pont való, merthogy azok sorszámok, eszerint az első év mégis az első volt, a tizedik meg tizedik, s amikor befejeződött a tizedik, akkor telt el tíz, ugye doktor úr?

Tímár György

TÉLI JÁRDA

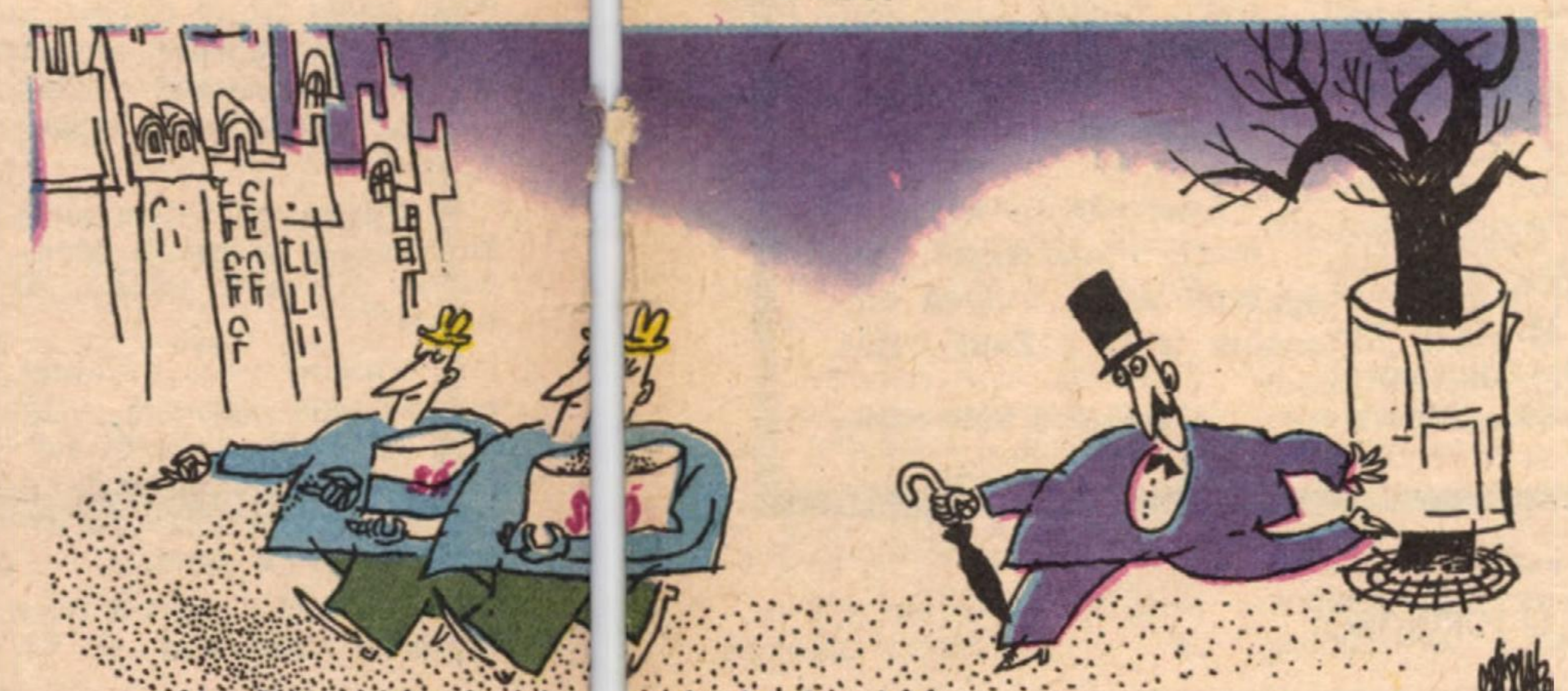

Fontos személyiség

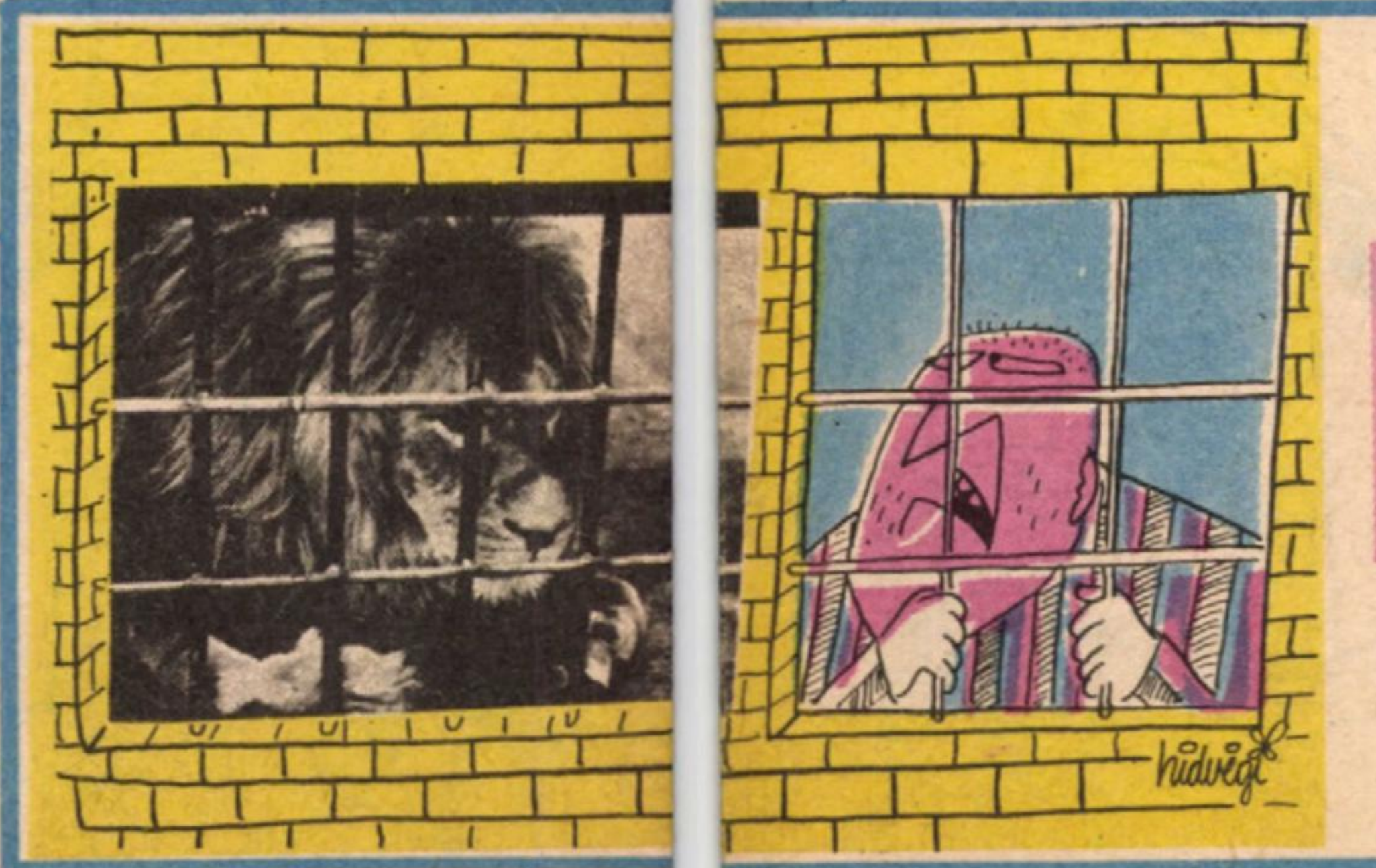

SORSTÁRSAK

– Maga hány évet kapott?

apró emlék

(A régi szerkesztőségből)

Lenkey Gusztáv jó szerkesztőm
Takarékos volt főleg
S egy reggel szigorúan szólt rám:
„Slussz. Nincsen több előleg!"

Bejött György, a vén sportriporter
S szólt: „Szerkesztő úr, kérem,
Hová tegyem, mire fordítsam
A lóversenyen nyert pénzem?

Furcsa! Nemrég zsebem s szobám
Bús ürességtől kongott,
S most e váratlan, szép summa dohány
Okoz többféle gondot."

Lenkey szólt: – „Van egy tanácsom."
S azonnal meg is mondta:
„Fogadja örökbe Farkas Imrét
És nem lesz semmi gondja!"

Farkas Imre

A HAJÓTÖRÖTT

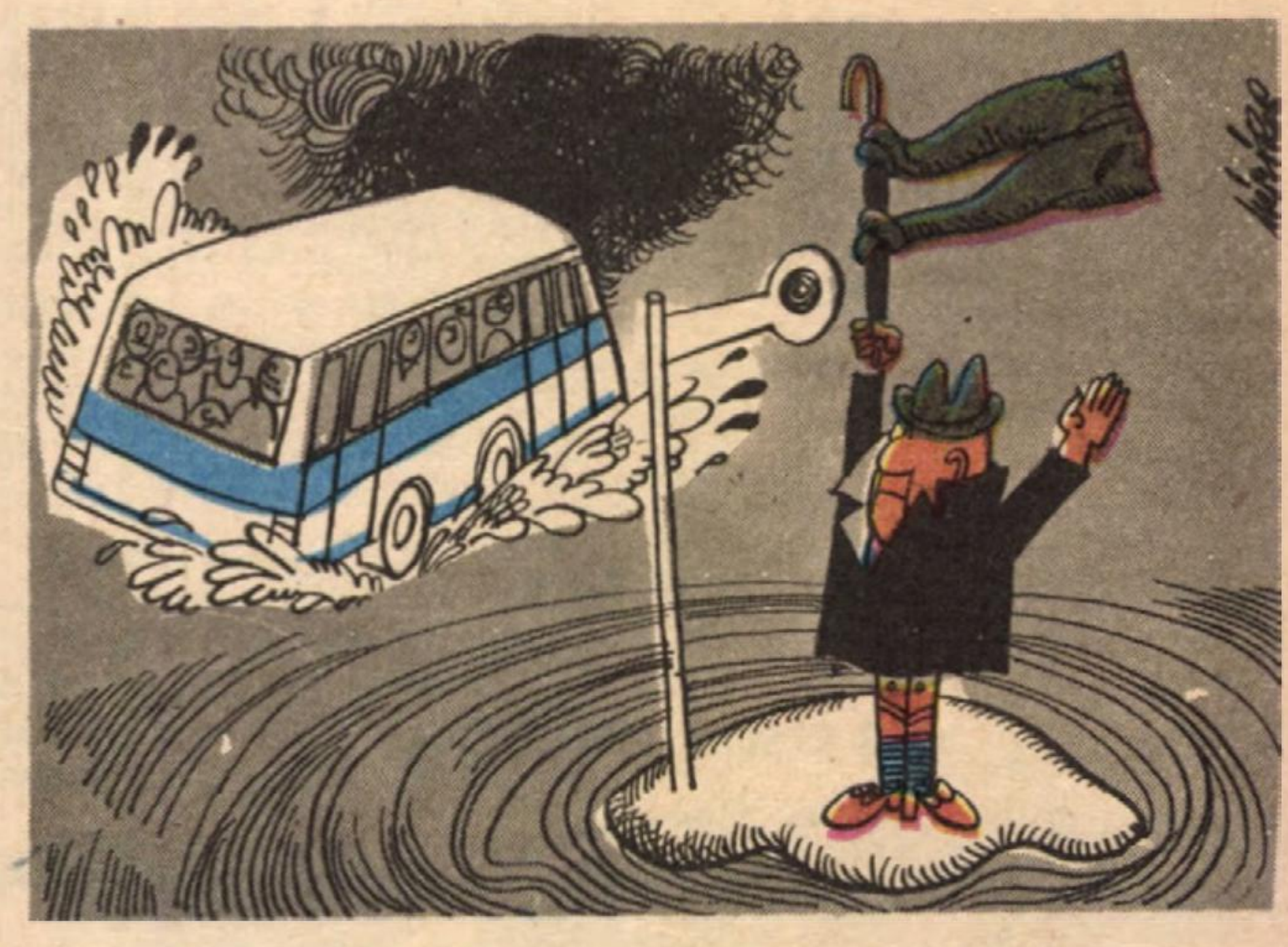

TEKINTÉLY

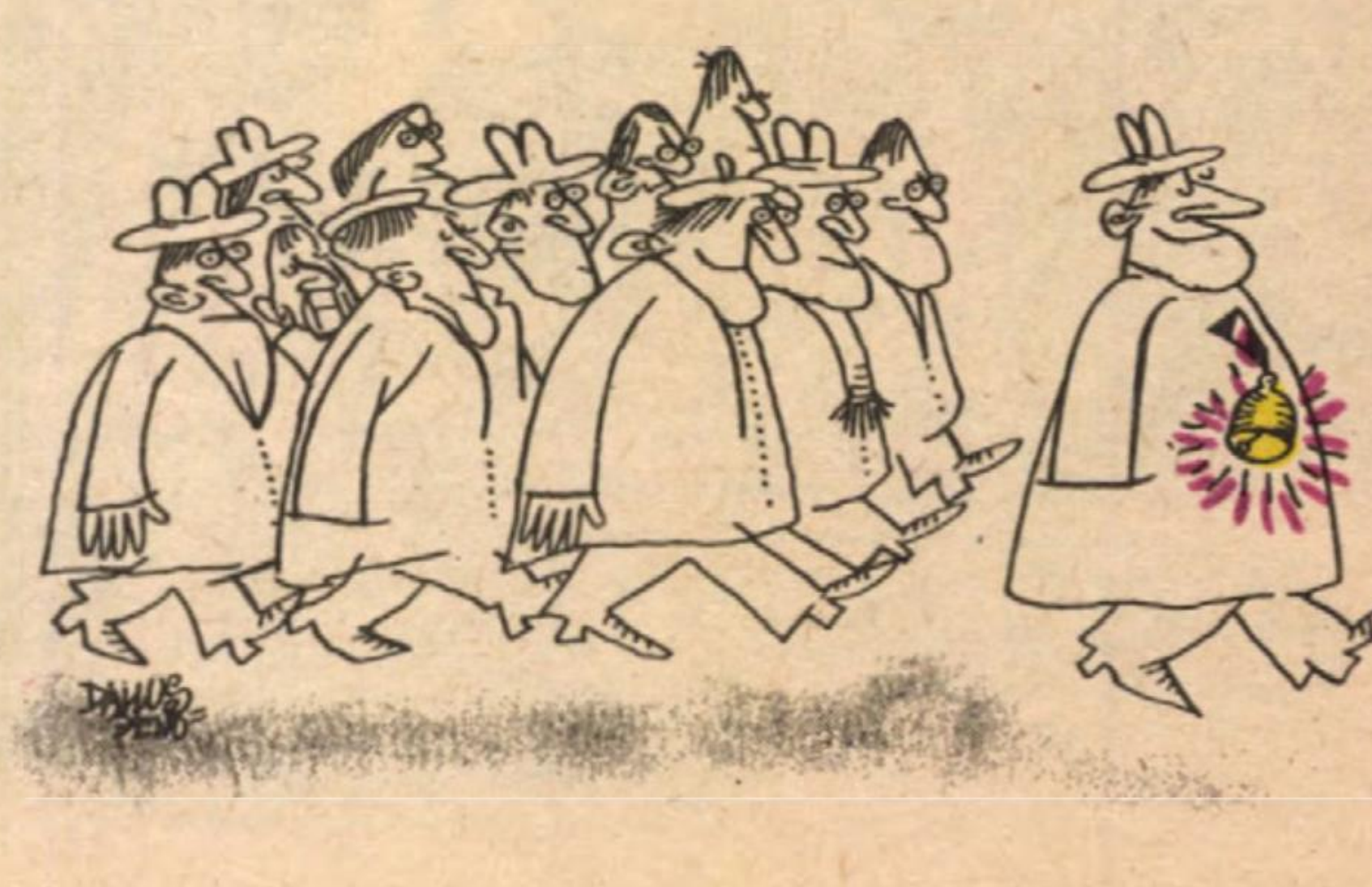

ÜZLETI FOGÁS

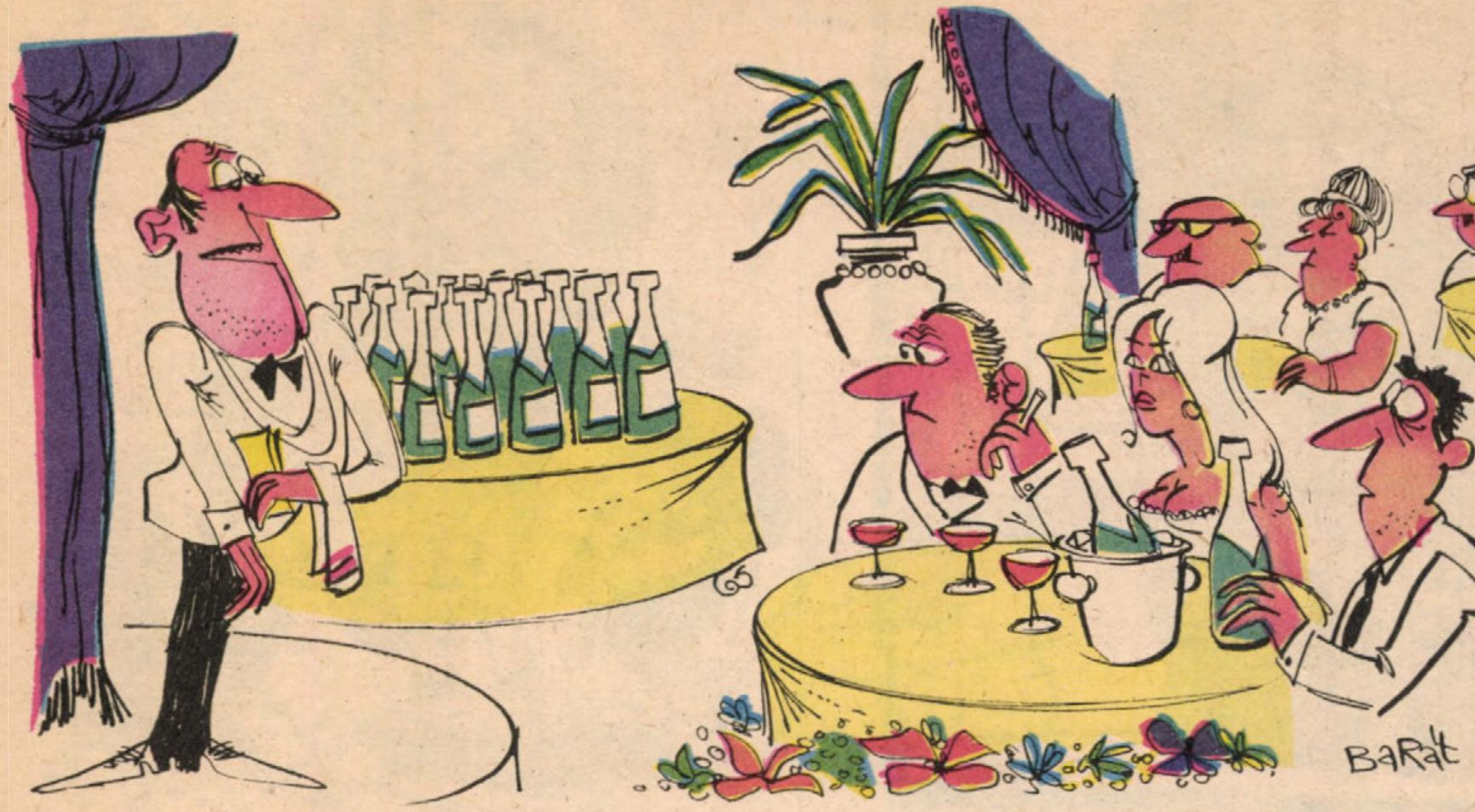

– Minden tizedik palack bor után ingyenes beutalót adunk a detoxikáló intézetbe.

SZTRIPTÍZ-BÁRBAN

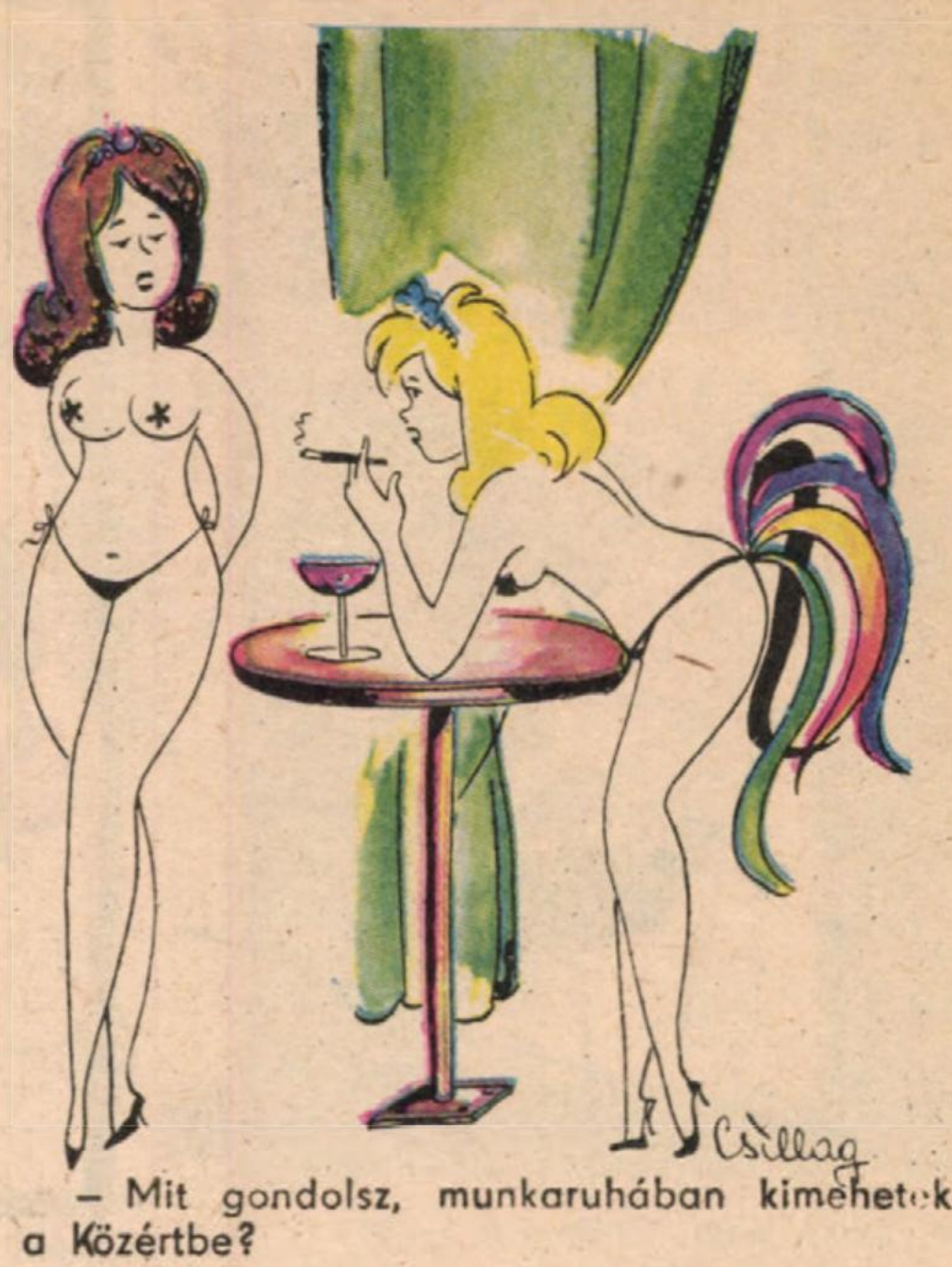

– Mit gondolsz, munkaruhában kimehetek a Közértbe?

TRÉNING-FEGYELEM

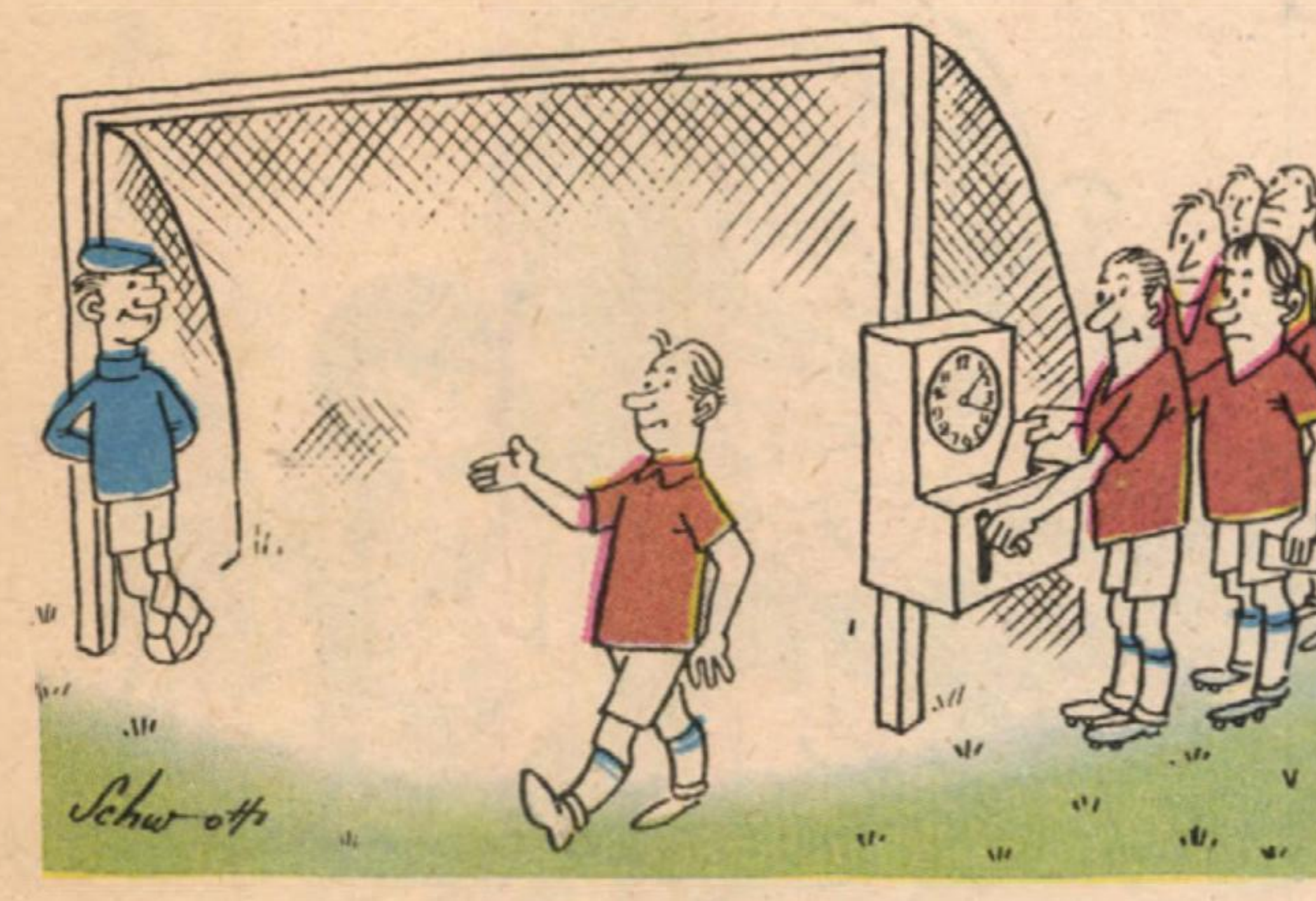

BÍRÓSÁGON

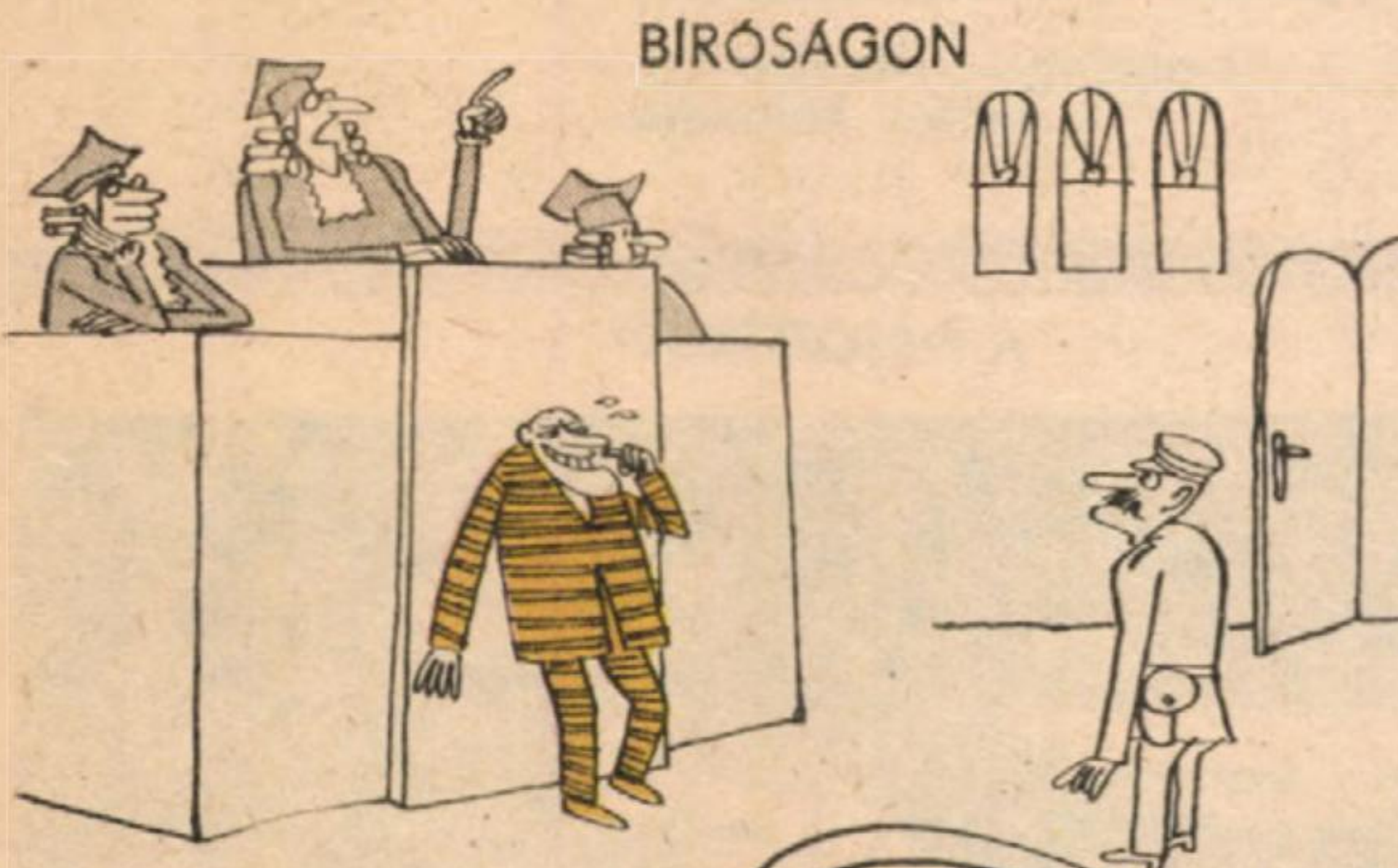

– Kérem, állítsa elő a besurranó tolvajt!

MILYEN EMBER ZAUF LAJOS?

Zauf Lajos már nincs köztünk. Nyolc évet kapott társadalmi tulajdon ellen elkövetett vétségért. Vajon milyen ember ez a Zauf? Elhatároztuk, véleményt kérünk róla környezetének tagjaitól.

A feleség

— Könnyelmű, felelőtlen fráter, aki nem törődött sem velem, sem a gyermekeinkkel.

A barátnő:

— Lajos gyengéd és figyelmes volt hozzám. A gyermekeinket dédelgette és minden jóval ellátta őket.

Az anya:

— Zsugori volt, minden garast a fogához vert... Évente tizenöt forintot kaptam tőle, de ebből egy tízest mindig visszakért.

A pincér:

— Derűs, bohém, gáláns vendégünk volt. Száz forintnál kevesebb borravalót sohasem adott. Éjfélkor mindig a cigány homlokára ragasztott 34 belga frankot.

A főnök:

— Alázatos volt és tisztelettudó. Halk szavú és udvarias. Mikor a nehéz gyermekkoráról beszélt, esküszöm, néha bőgtem.

A beosztott:

— Zauf Lajos fölényes, goromba, kötekedő alak volt. Mikor a nehéz gyermekkoromról meséltem neki, kinevetett, és rám förmedt: „Érdekel is engem a maga gyermekkora!”

A KÖZÉRT-eladó:

— Egyszer szórakozottságból 10 deka párizsi helyett kilencet mértem. Óriási botrányt csapott, ordított, hogy a népet nem lehet becsapni, és közölte: társadalomellenes cselekedetemért fel fog jelenteni...

A cinkos:

— Erkölcsileg kifogástalan, tetőtől talpig igazi úriember, aki az eltulajdonított összeget becsületesen megfelezte velem.

Íme, néhány válasz, s máris tiszta képet kaptunk arról, milyen ember is ez a Zauf Lajos.

Galambos Szilveszter

JOBB KÉSŐN, MINT SOHA

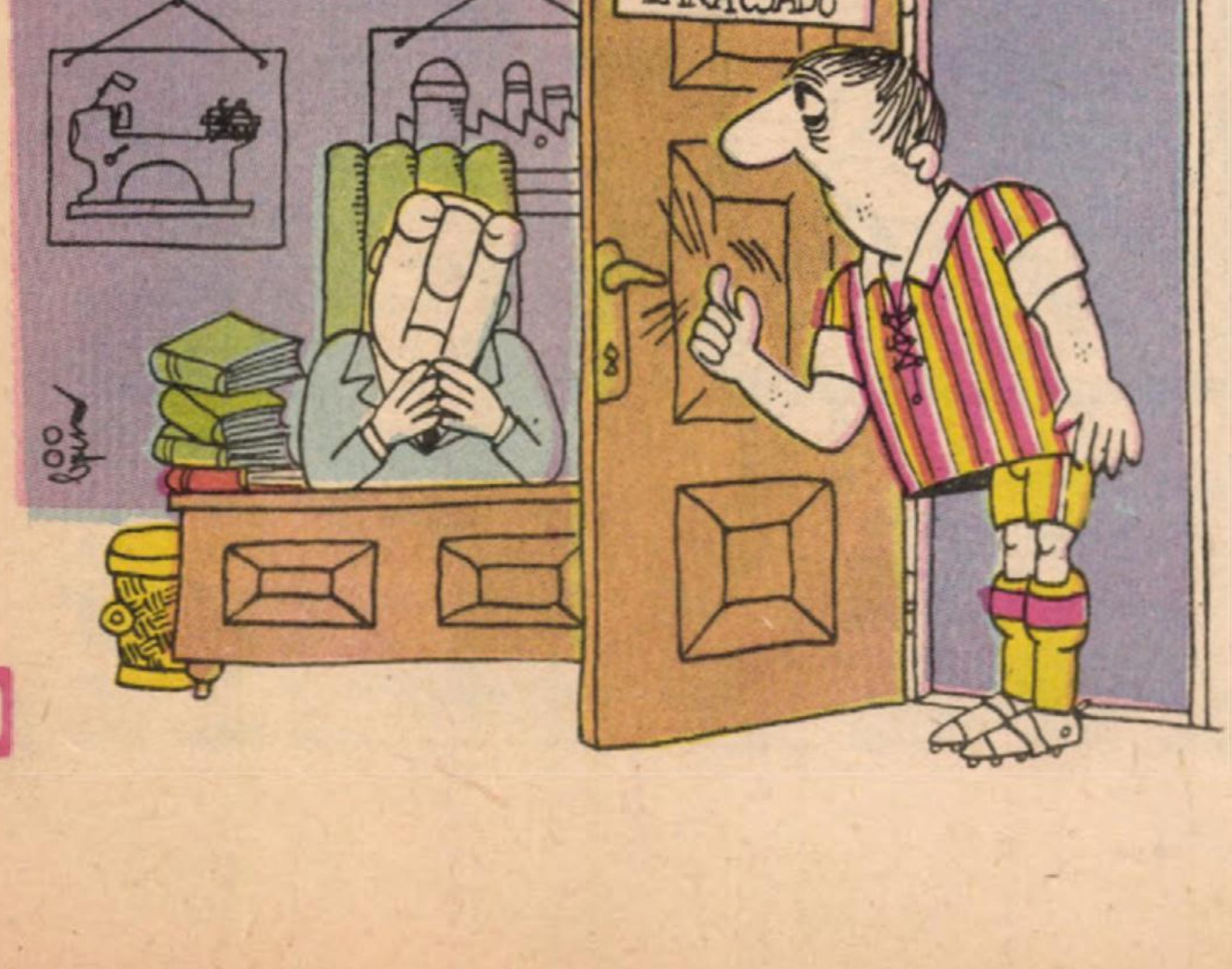

HAZATÉRÉS A SI-JÖRINGBŐL

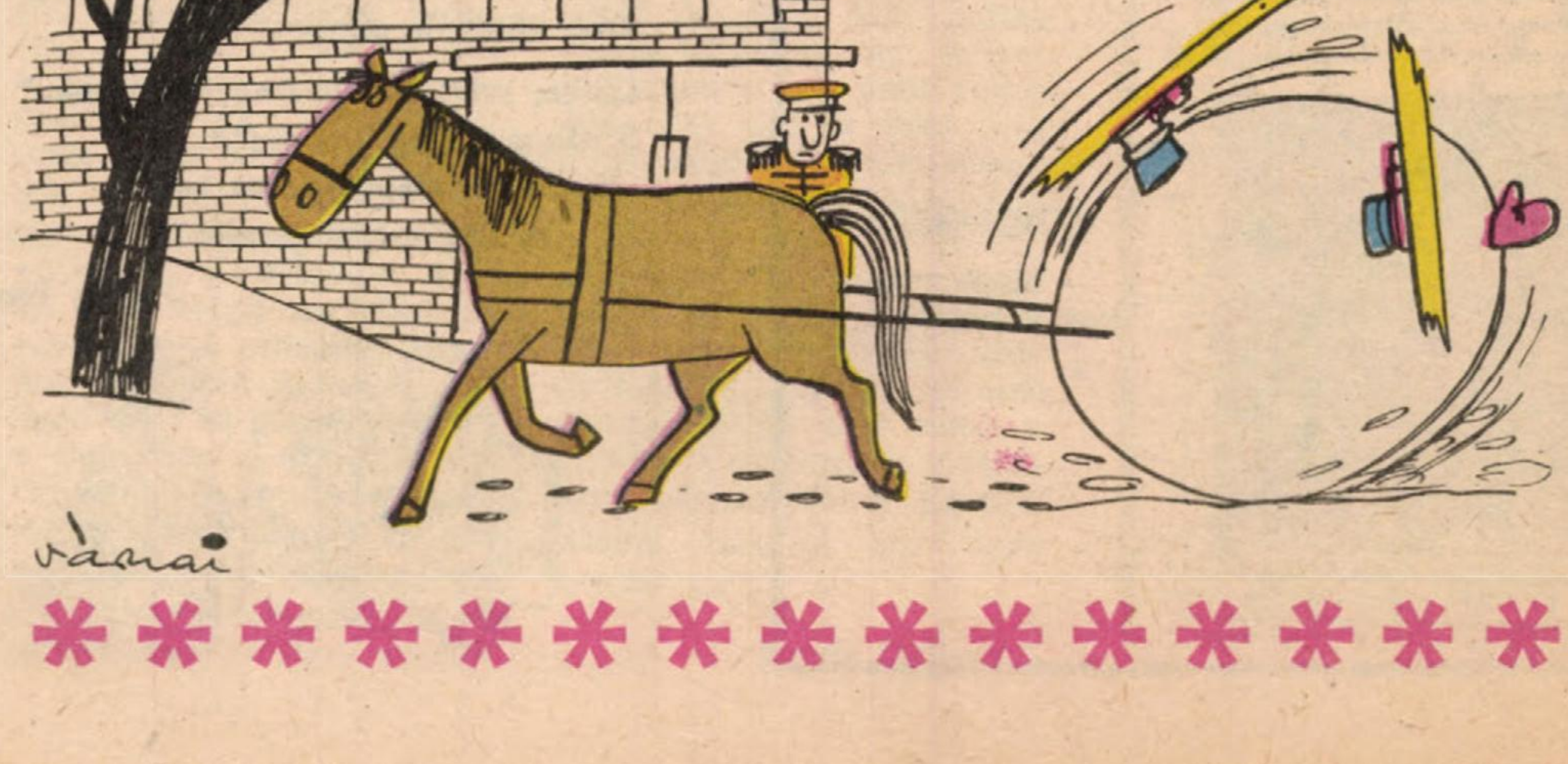

* * *

Tánc

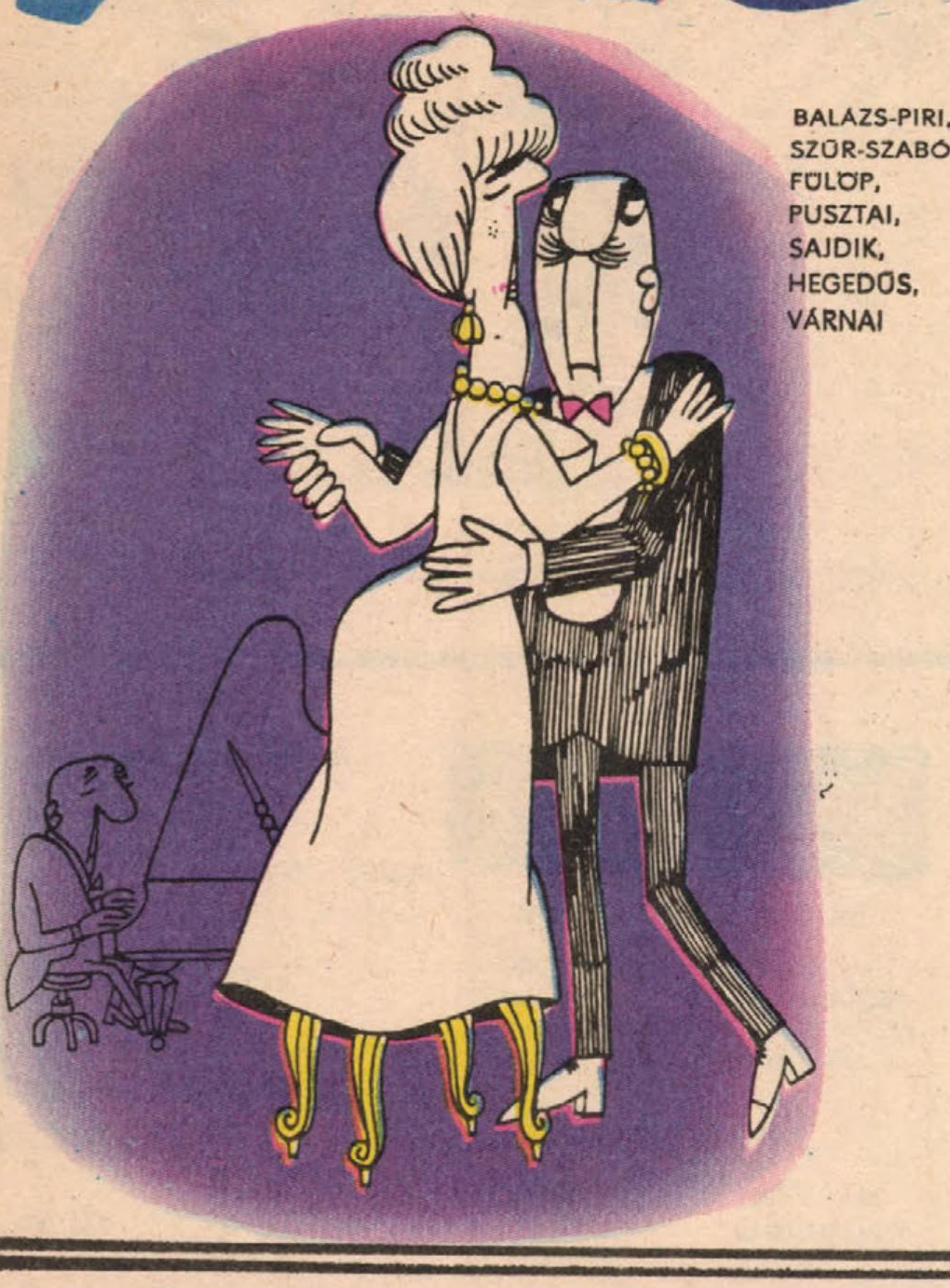

BALÁZS-PIRI,
SZÜR-SZABÓ,
FÜLÖP,
PUSZTAI,
SAJDIK,
HEGEDŰS,
VÁRNAI

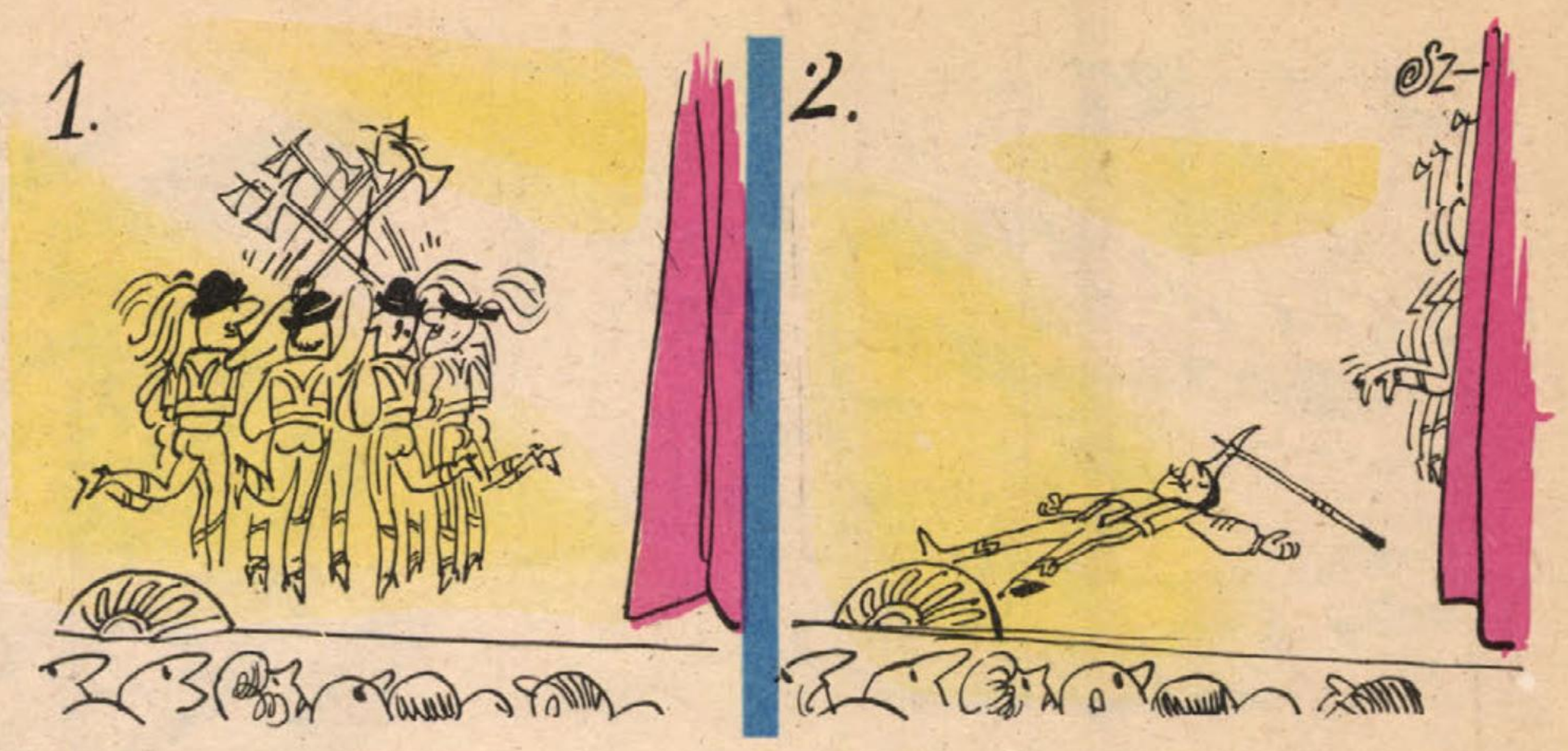

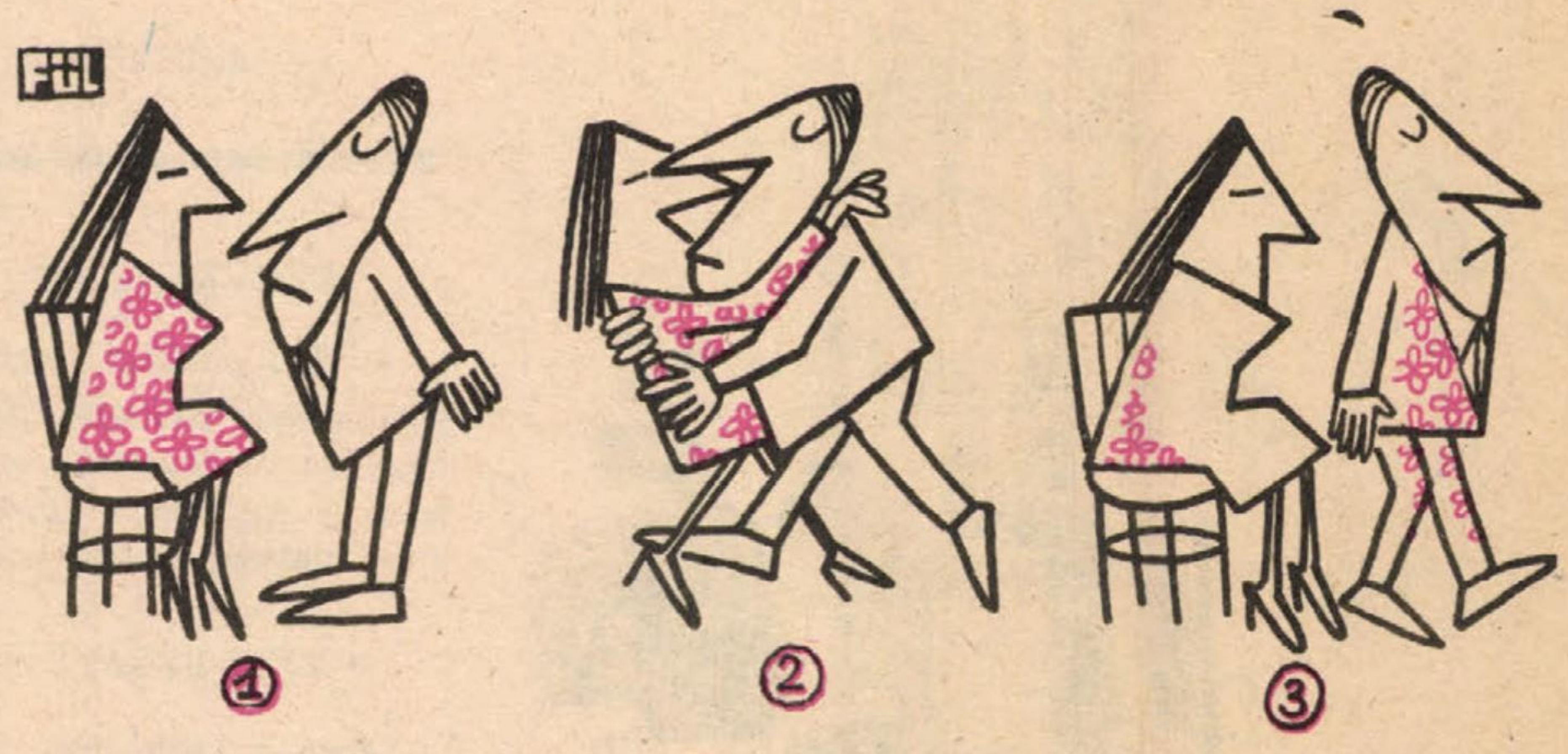

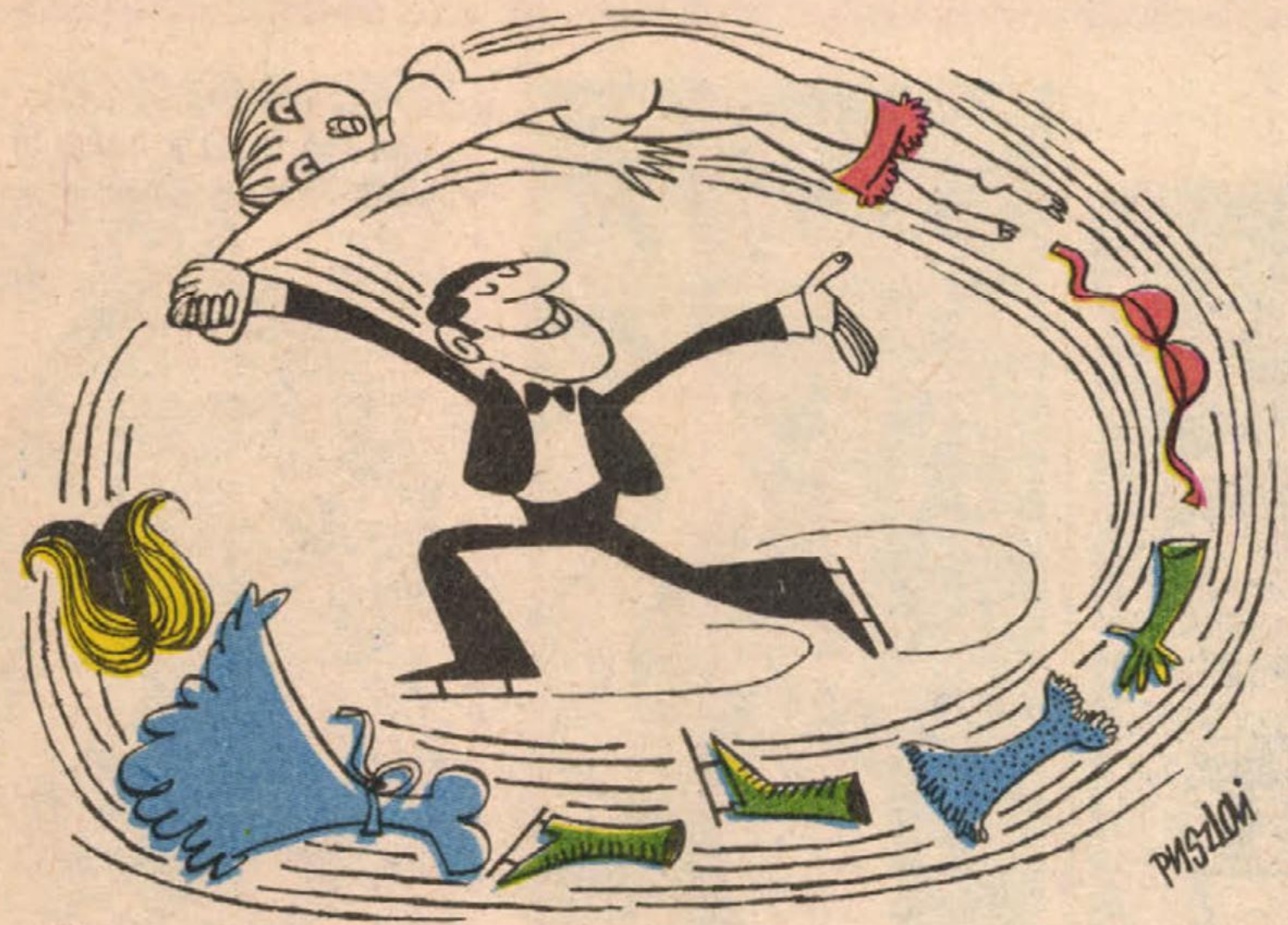

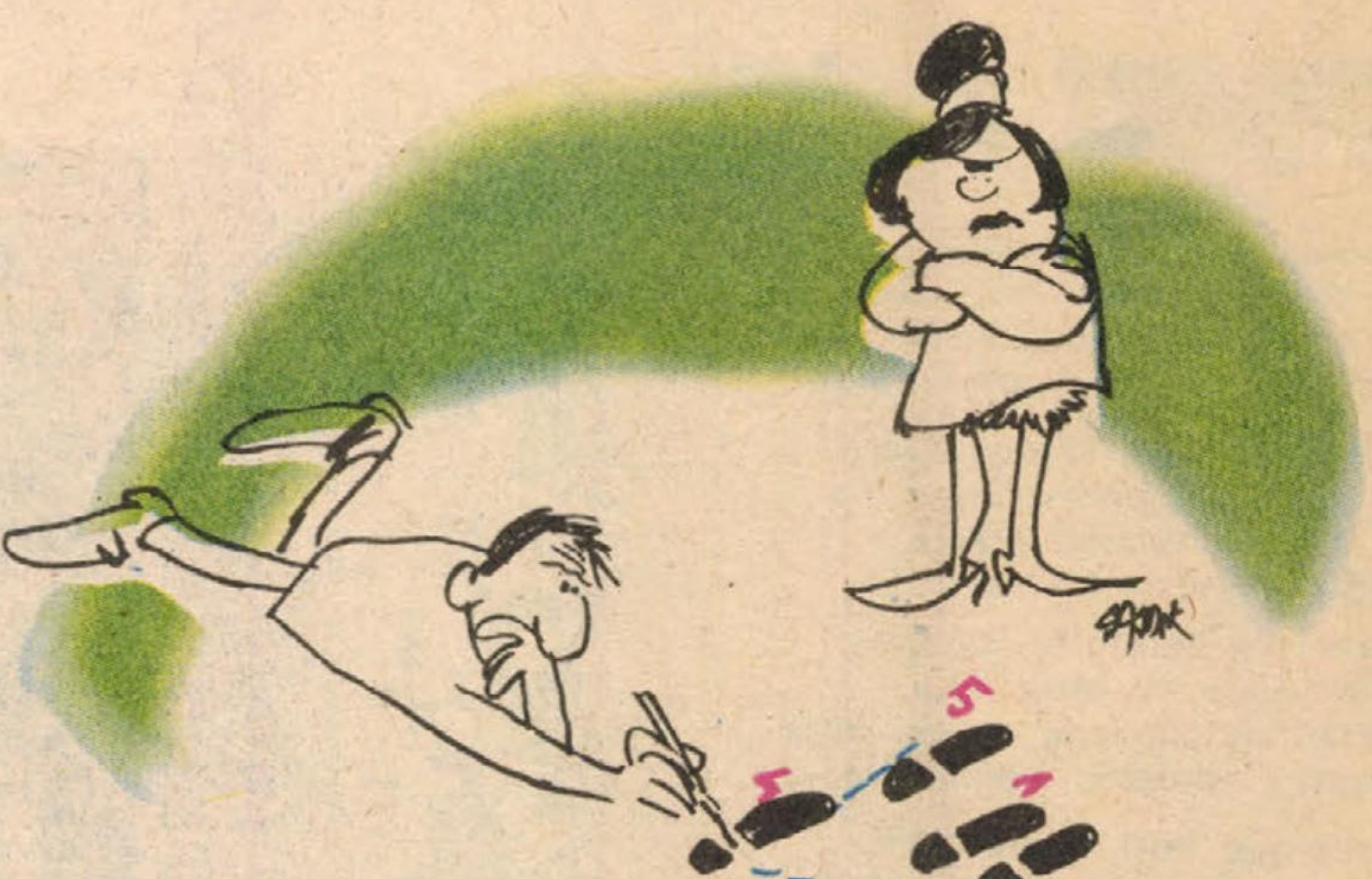
SAJDIK
5
1
5
2
3

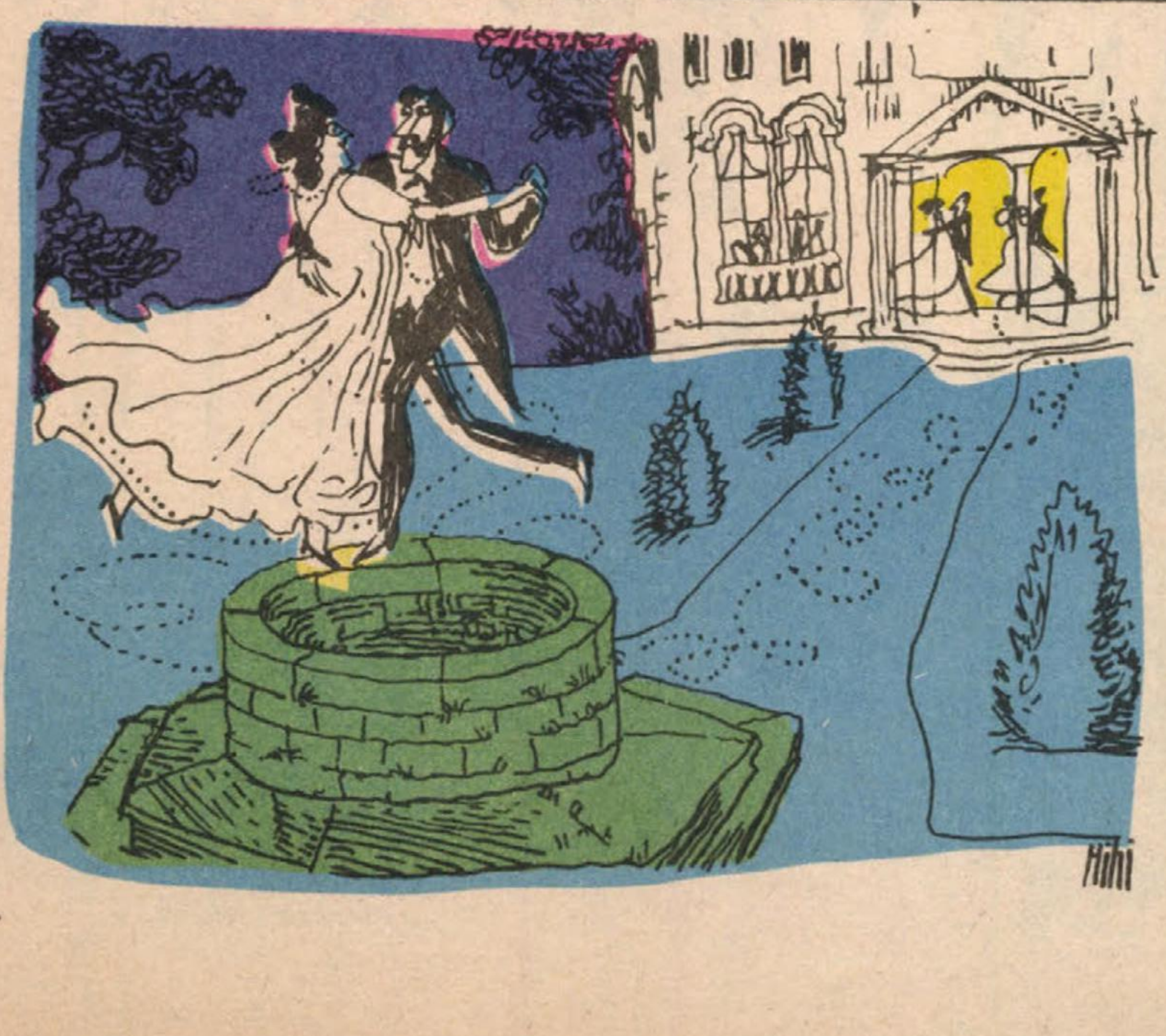

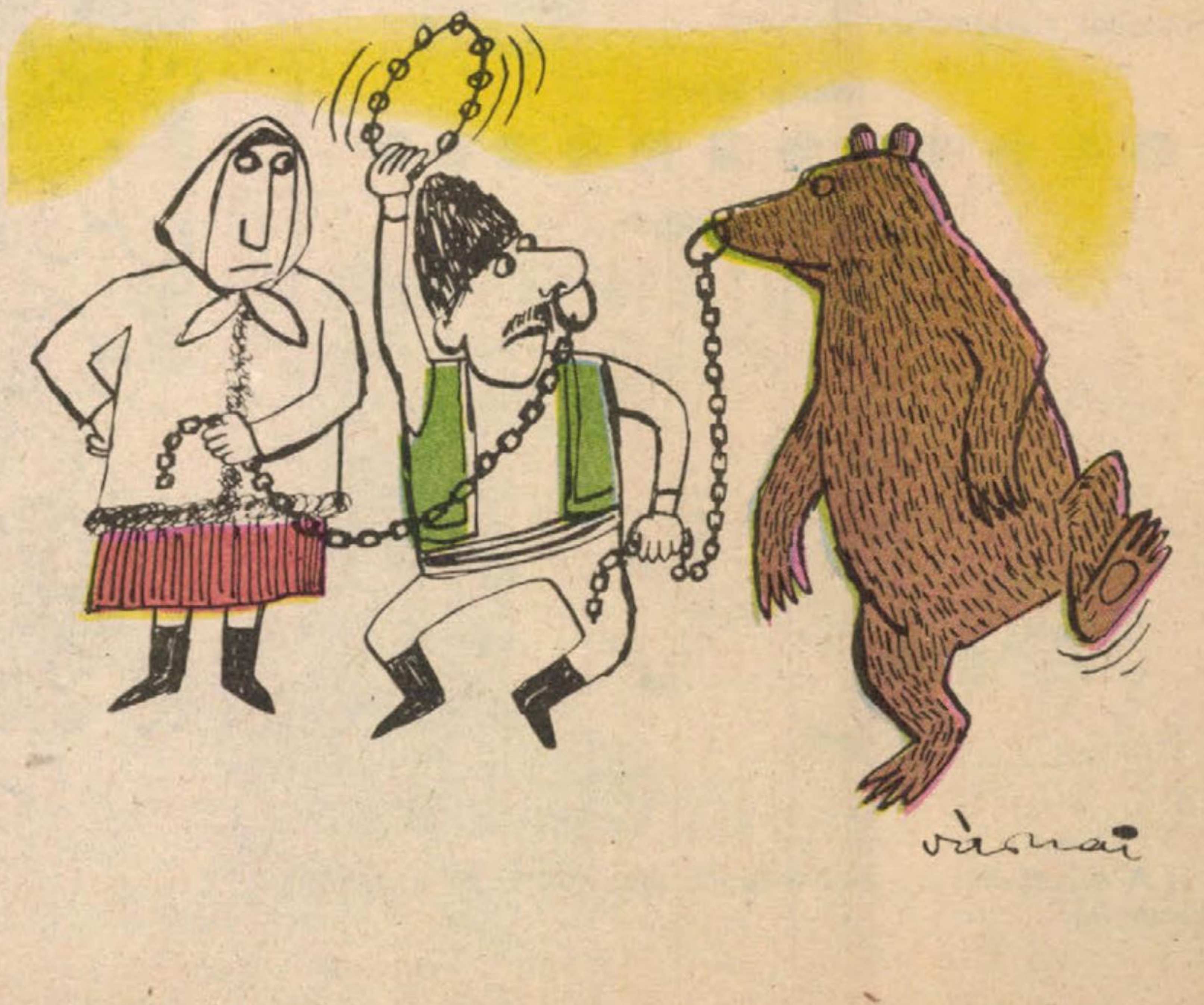

ÚJÍTÁS

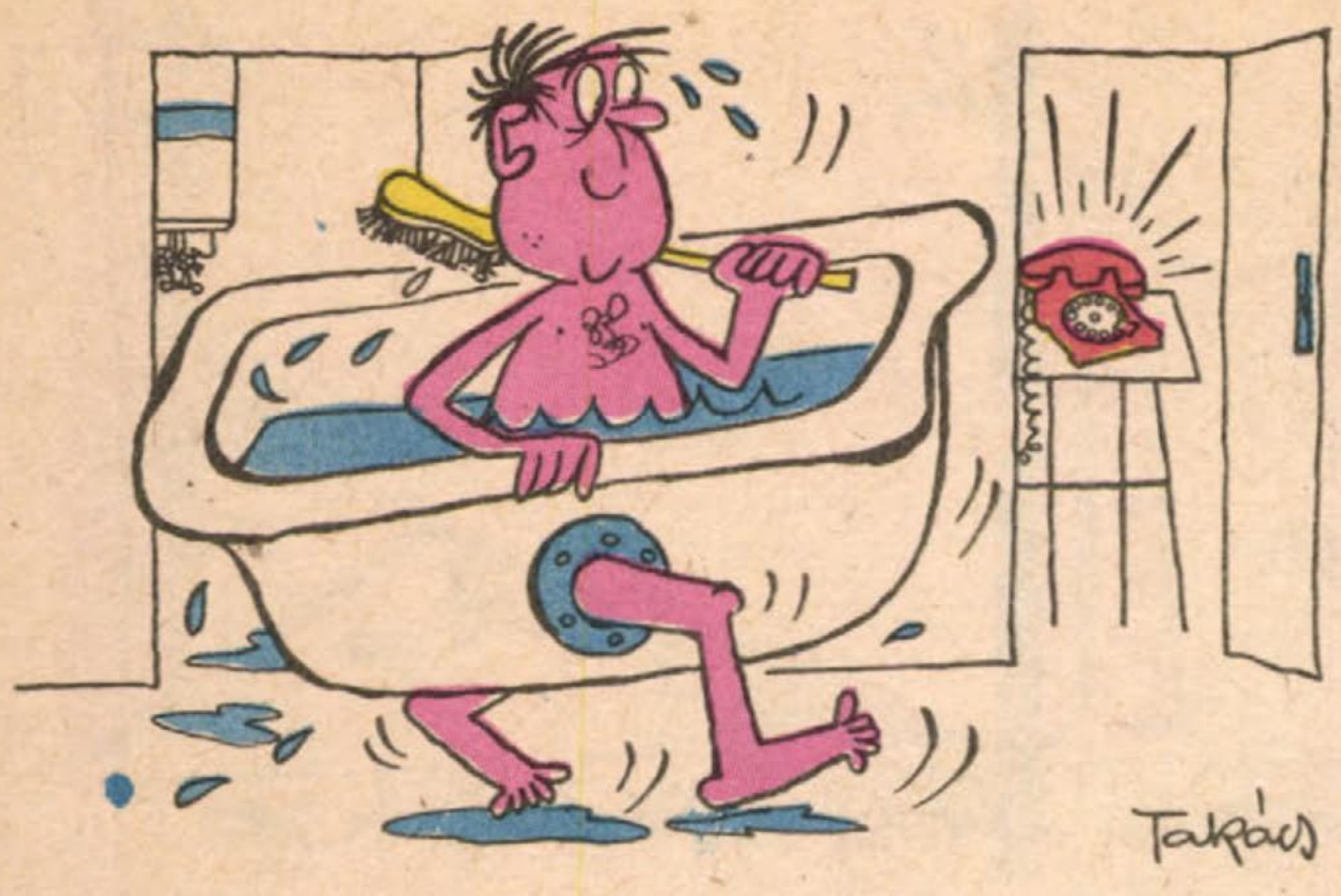

AZ ÉGBEN

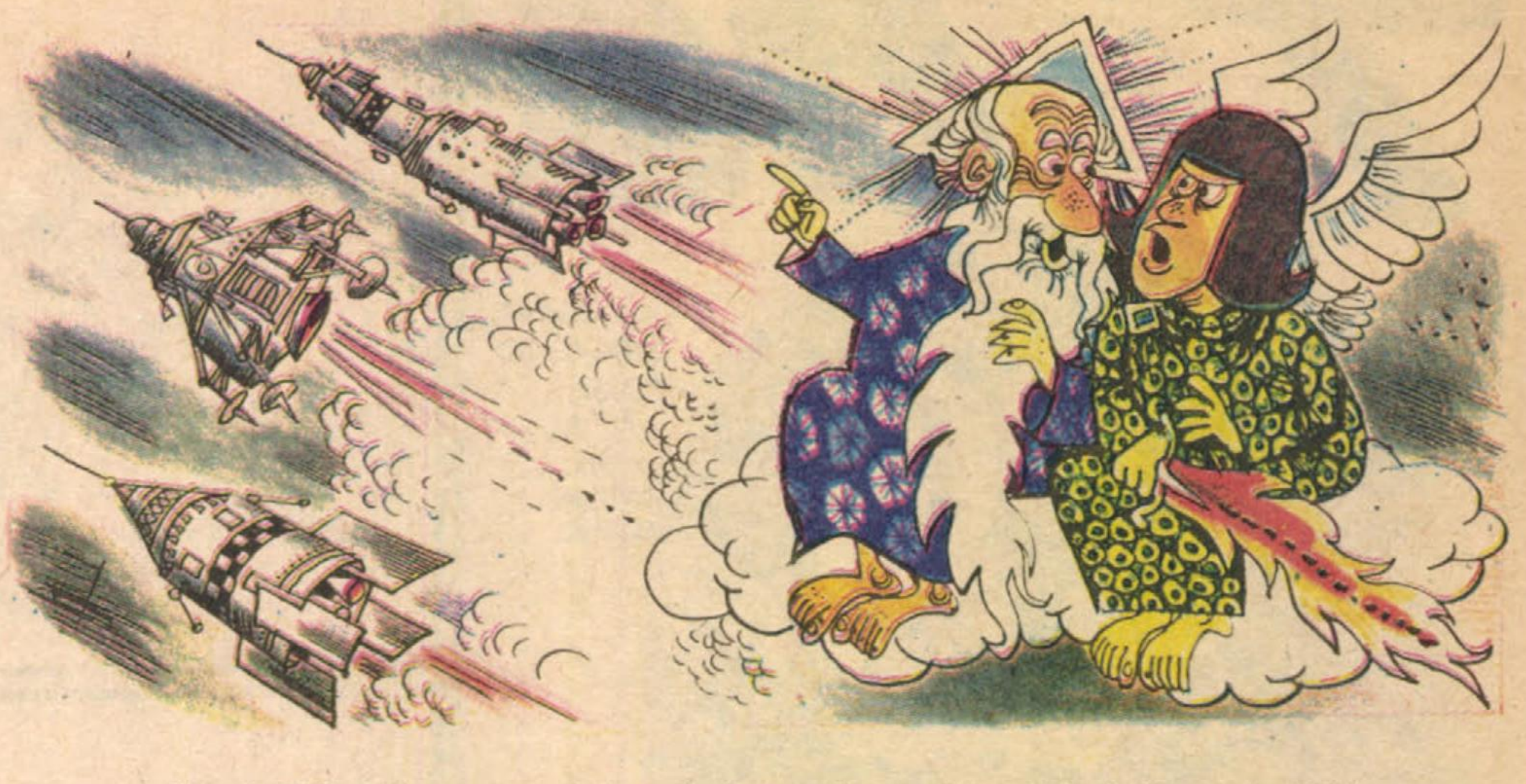

– Látod, Gábriel, ezt a pokoli zajt is mind a tudás fájának köszönhetjük!...

SOVINISZTA A BELVÁROSBAN

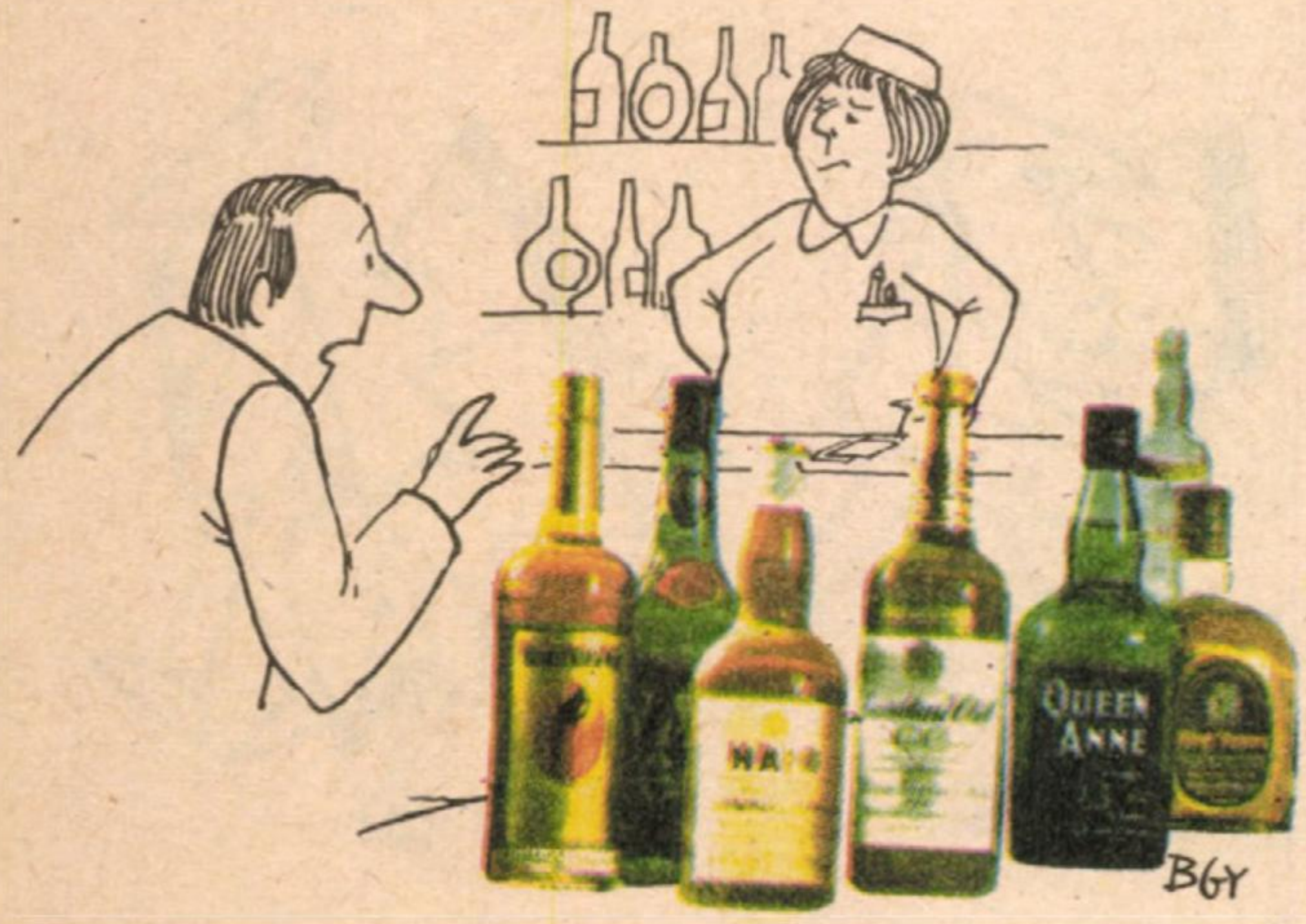

– Kövidinkát kérek!

SZILÁNKOK

TERVEZGETÉS

– Még férjhez akarom adni másfél hónapos lányomat, aztán boldogan halok meg – mondta a százhúsz éves matuzsálem.

TÉLI SZÜNET

Február eleje van. Még nyugodtan dicsérhetjük futballistáinkat.

KOCSITULAJDONOS

– Amióta autóm van, naponta három-négy órát gyalogolok a friss levegőn – szerelőért...

BÖLCSESSÉG

Az élet az ábrándozás megrontója.

SZERÉNY EMBER

X. jelentkezett egy társasutazásra a 12-es autóbuszra.

ŐSZINTÉN

A NÁLUNK VÁSÁROLT CIPŐKHÖZ – MÁSFÉL ÓRÁS – JÓTÁLLÁST ADUNK!

G. Sz.

PESTI POSTA

Kézzel írott kishirdetések
Gyakran láthatók Pest utcáin,
A házkapukra rajzszegezve,
Vagy kifüggesztve parkok fáin.

Lámpaoszlopra felragasztva,
Avagy ligeti padtámlákon
A maszek apróhirdetések
Egész cédulasorát látom.

Hirdetnek kutyát és kanárit,
Állólámpát és aktot ülve,
Hirdetnek mindent, no de ama
Magyar Hirdetőt megkerülve.

Hirdetnek házi disznósajtot,
Keveset használt villanykörtét,
Zsebrádiót és törpeszupert,
S műpártolóknak kerti törpét.

Egy hirdetés, mit múltkor láttam,
Már túlszárnyalta az abnormát,
Így szólt: „Eladna formabontó
Bontásból visszamaradt formát."

Hidvéghy Ferenc

IZGALMAS KRIMI

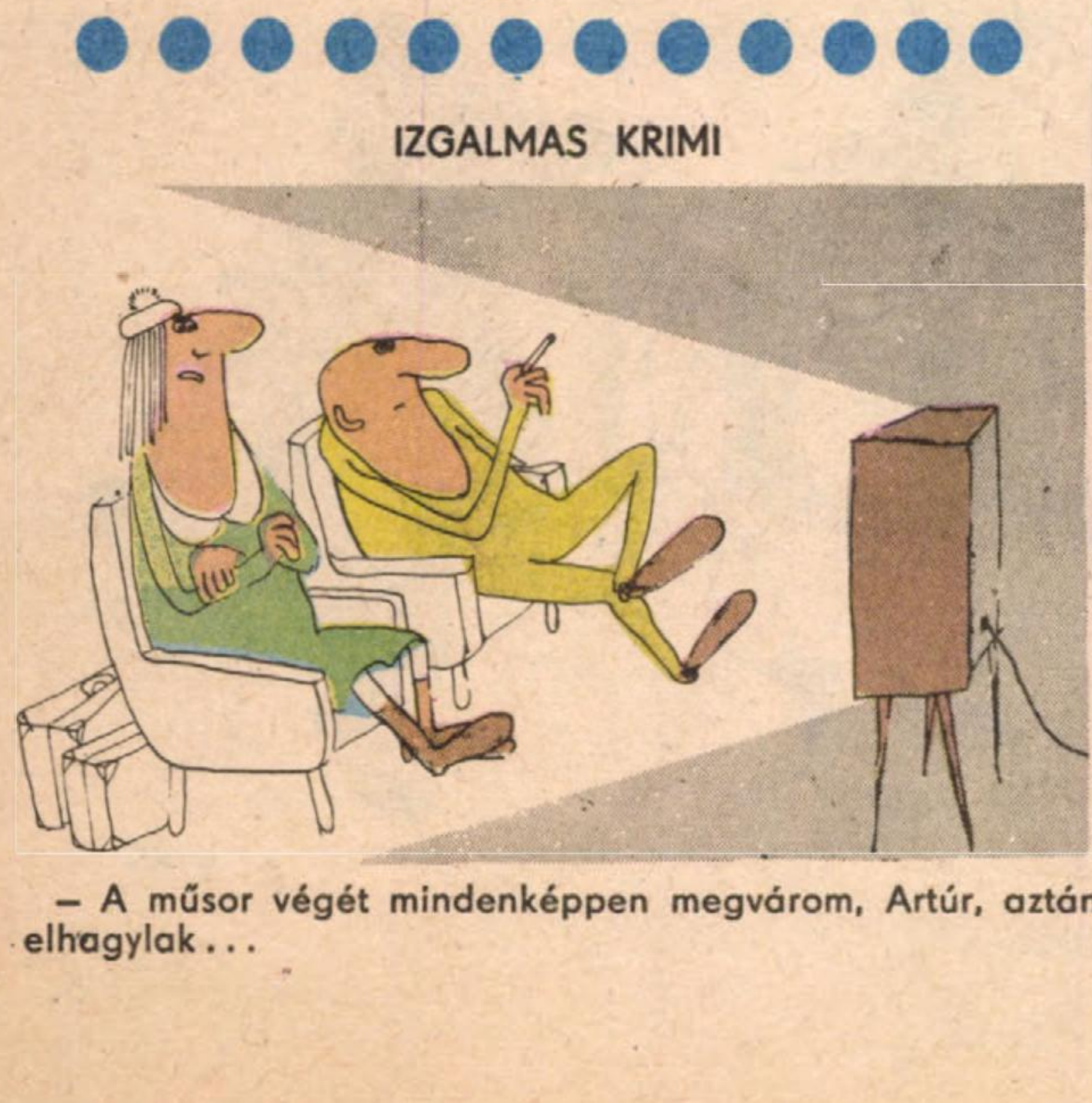

– A műsor végét mindenképpen megvárom, Artúr, aztán elhagylak...

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

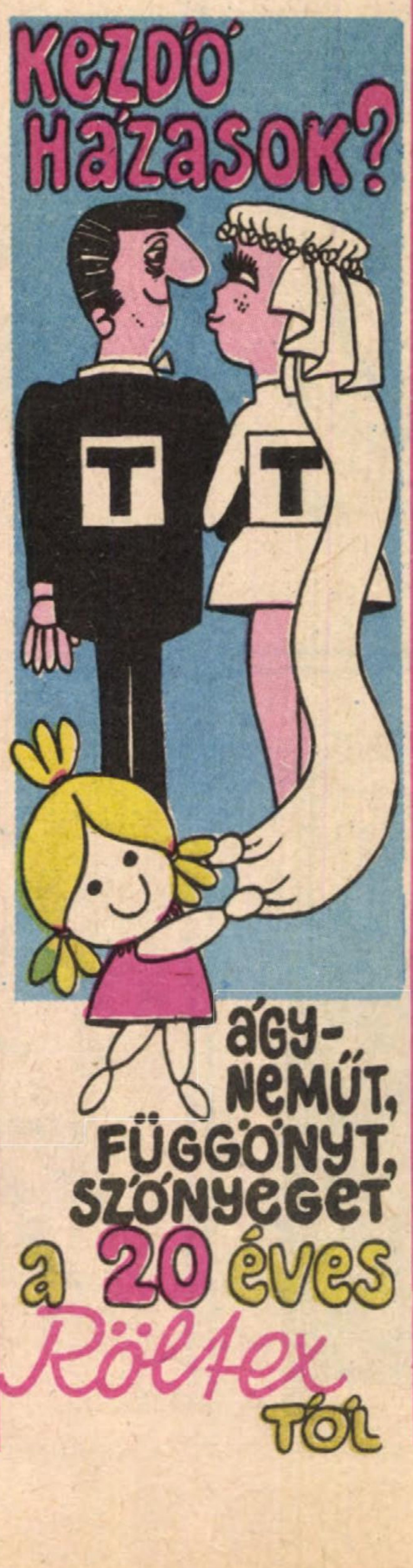
Kezdő házasok?
T
T
ágyneműt, függönyt, szőnyeget a 20 éves Röltex tól

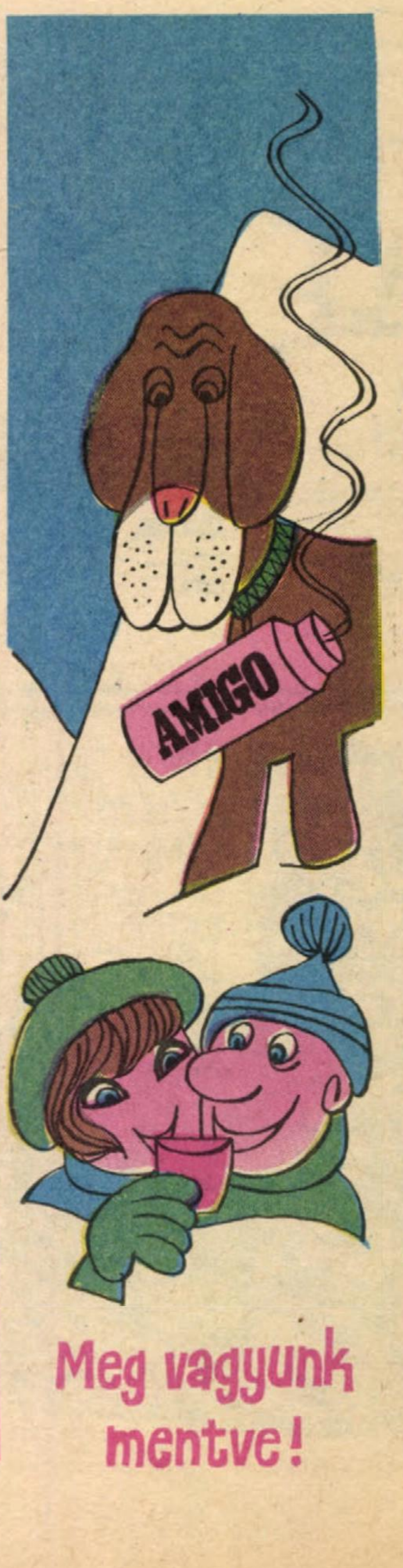

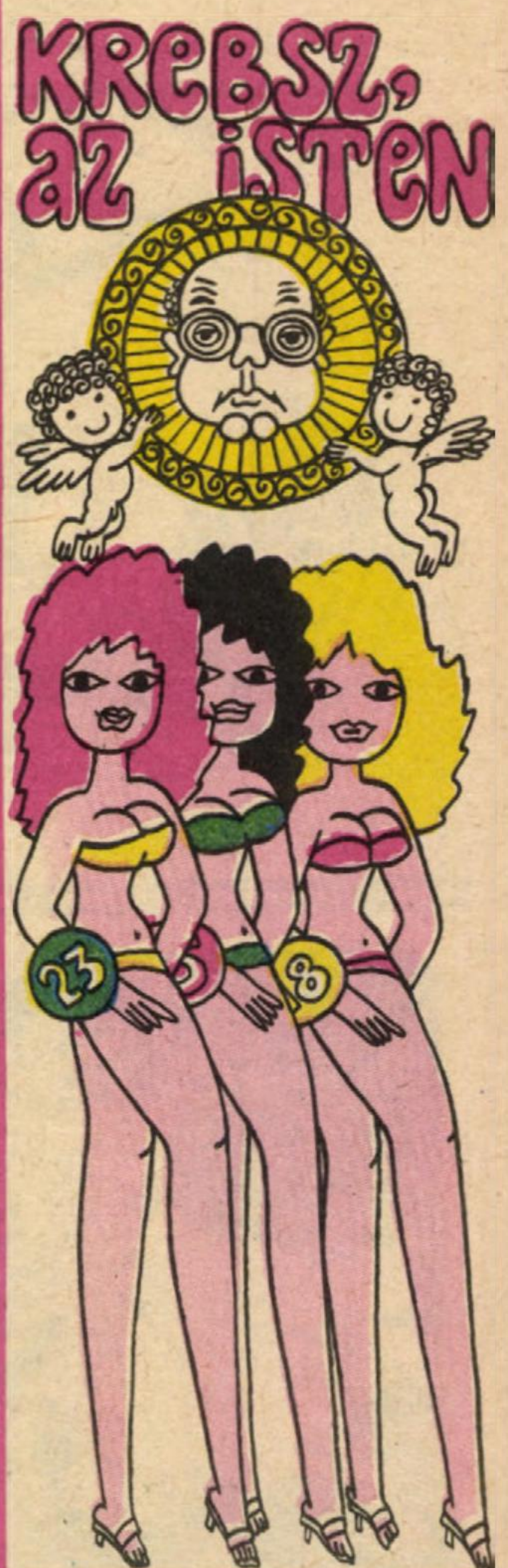

Szépségverseny, bonyodalmakkal...

Színes, magyar film

Főszereplők: KÁLLAI FERENC, Garas Dezső, Iglódi István és 30 csinos lány

Rendező: RÉNYI TAMÁS

Bemutató: február 5.

KEMÉNY VÉDELEM

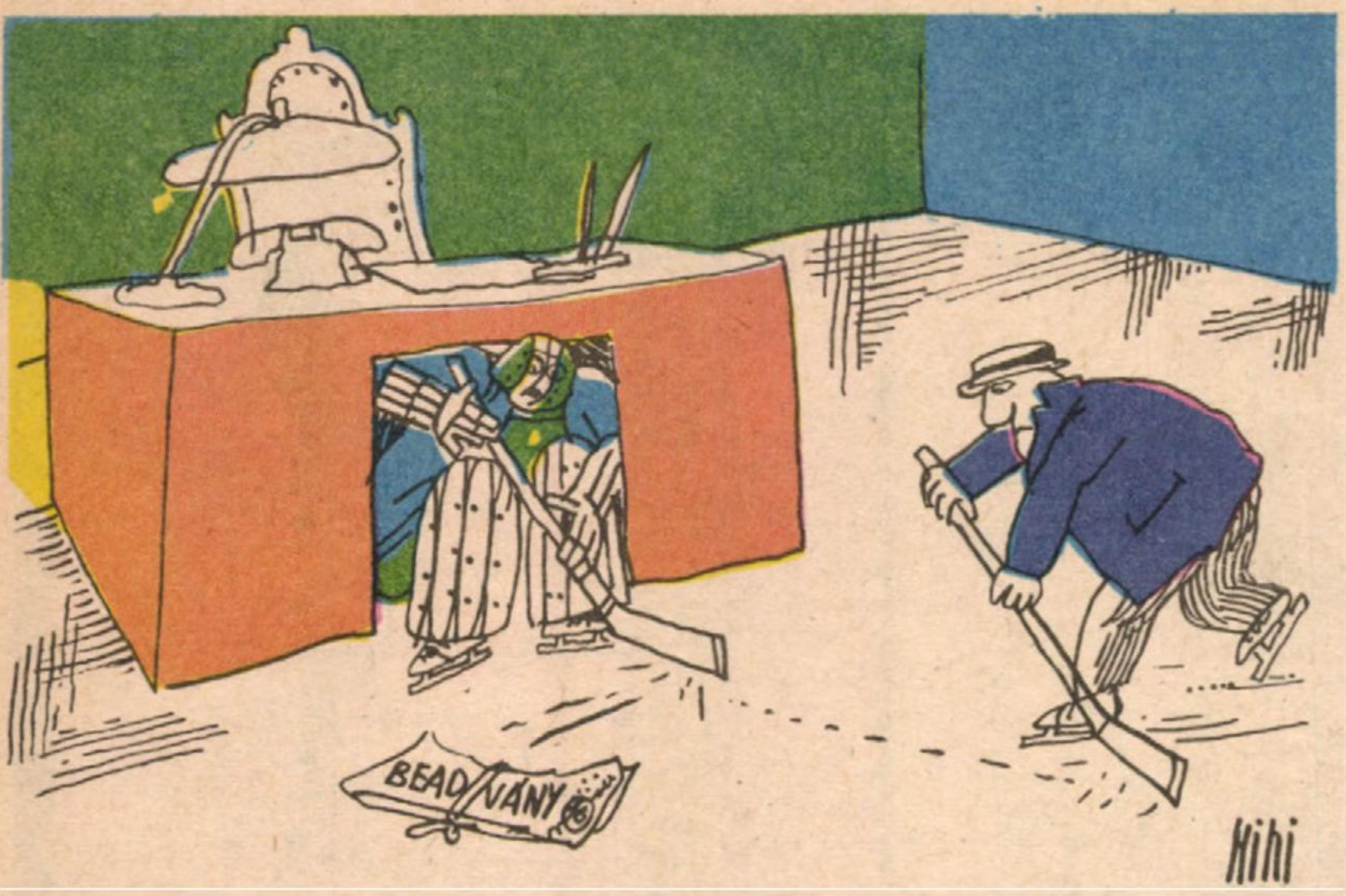

TRAGÉDIA

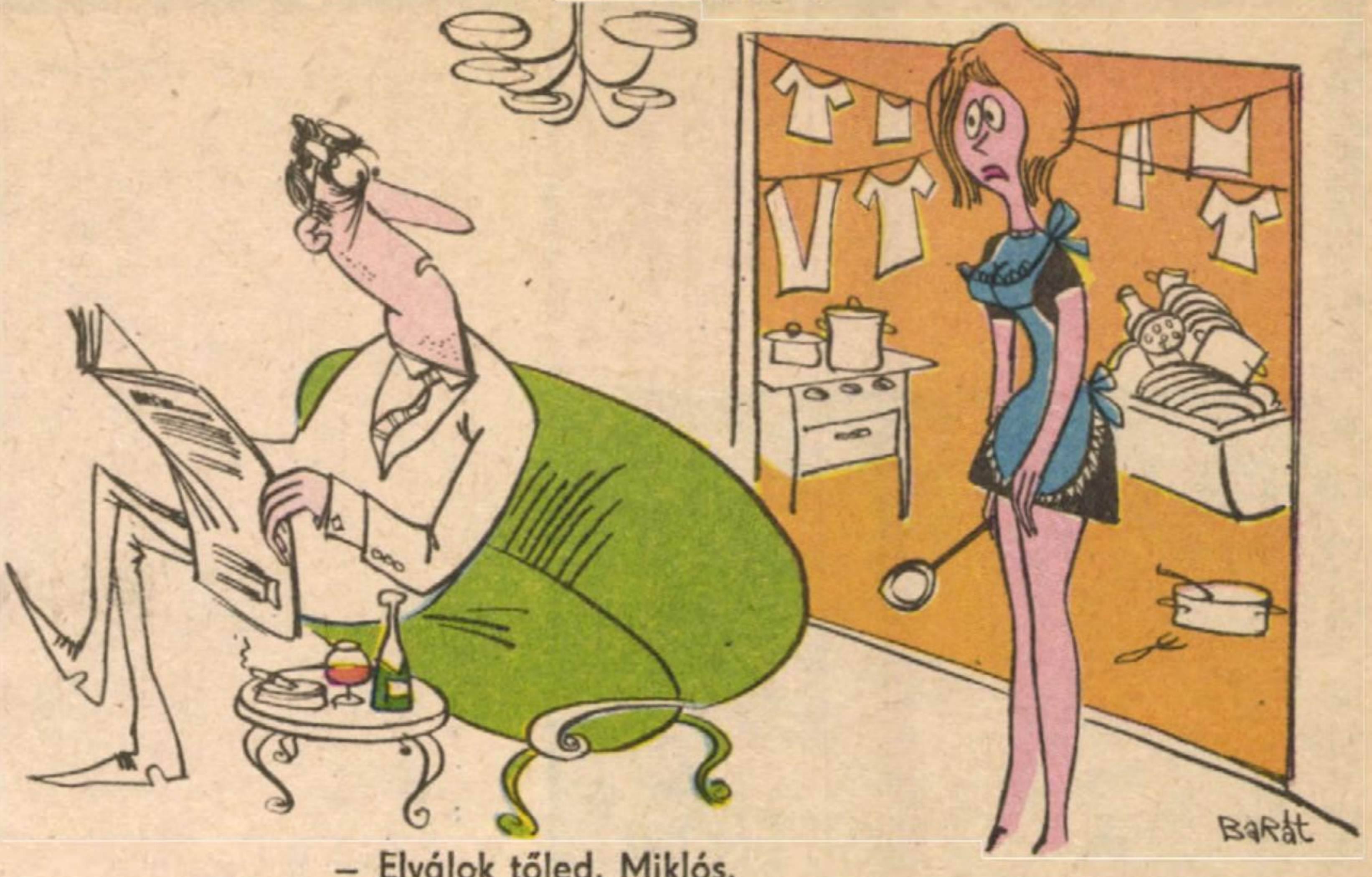

– Elválok tőled, Miklós.
– Pont most, amikor nem lehet bejárónőt kapni?

ezt olvastam

KÜLÖNLEGES ÁRUCIKK

A Tükör arról ad hírt, hogy Londonban megnyílt a balkezesek üzlete, melyben egyebek közt „bal kézre álló teáscsésze” is van.

Büszkeségtől dagadó kebellel jelentem, hogy szerény otthonomban is akad ilyen. Igaz, hogy eredetileg közönséges, érts jobb kézre álló csészének vásároltam, ám közismert elmeélemmel rájöttem, hogy „balkezes” csészének is szervírozhatom, amennyiben úgy állítom, nemde, hogy a füle bal felé álljon. A leleményes műveletet bármikor készséggel bemutatom a Tükör munkatársának.

EGY REJTVÉNYFEJTŐ KALANDJAI

Az elmúlt hetek keresztrejtvényei néhány meglepetést tartogattak a számomra. Megtudtam például, hogy a „túlédes” jelzője, az „neg”, holott eddig abban a hiedelemben ringatóztam, hogy „neg” jelző a magyarban nincs, a negédes pedig affektáltat jelent.

Meghökkentett továbbá, hogy a ház elejét *tornácnak* hívják, mert eddig abban a hiszemben voltam, hogy csak a tornácos ház elejét hívják tornácnak; no, de ne érje több szó a ház ele…, akarom mondani, a tornácát.

Kellemesen érintett viszont, hogy van egy *Rapael* nevű férfinevünk is. Nem tudom miért, ez valahogy megnyugtatja az embert.

ŐRÜLT MOSAKODÁS

Az angol zárt intézetek elrettentő állapotát ecsetelve írja a Magyar Nemzet: *„A törülközőt, szappant több személy közösen használja — gyakran egyidejűleg.”*

Ez csakugyan borzalmas. Az egyik használja a szappan bal szélét, a másik a jobbat, a harmadik a közepét. Egyidejűleg. Én ilyen körülmények közt bizonyosan a diliházba kerülnék. Kész szerencse, hogy ők nem.

ÁRNYALATNYI KÜLÖNBSÉG

A Magyarország szerint összeomlás fenyegeti a párizsi Sorbonne épületét, amelybe „befészkelték magukat a *termitek*”.

Tessék megnyugodni: ha csakugyan nem a termeszhangya (franciául *termite*), hanem a termit nevű robbanóanyag (franciául: *thermite*) fészkelte be magát a patinás egyetem falai közé, akkor csak igen nagy hő esetén fenyegeti összeomlás a Sorbonne-t.

T. Gy.

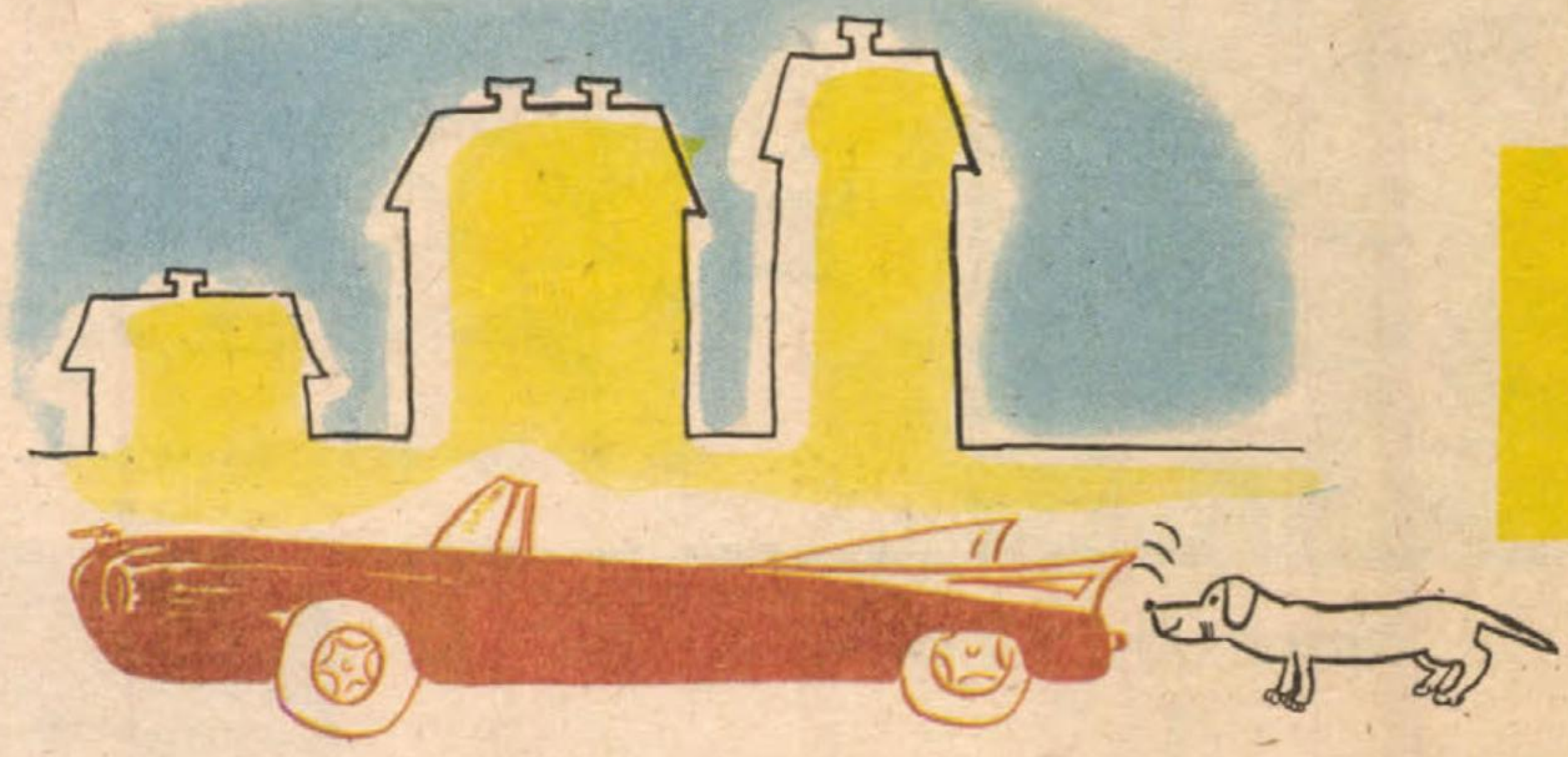

BARÁTKOZÁS

SZEMLÉLTETŐ OKTATÁS

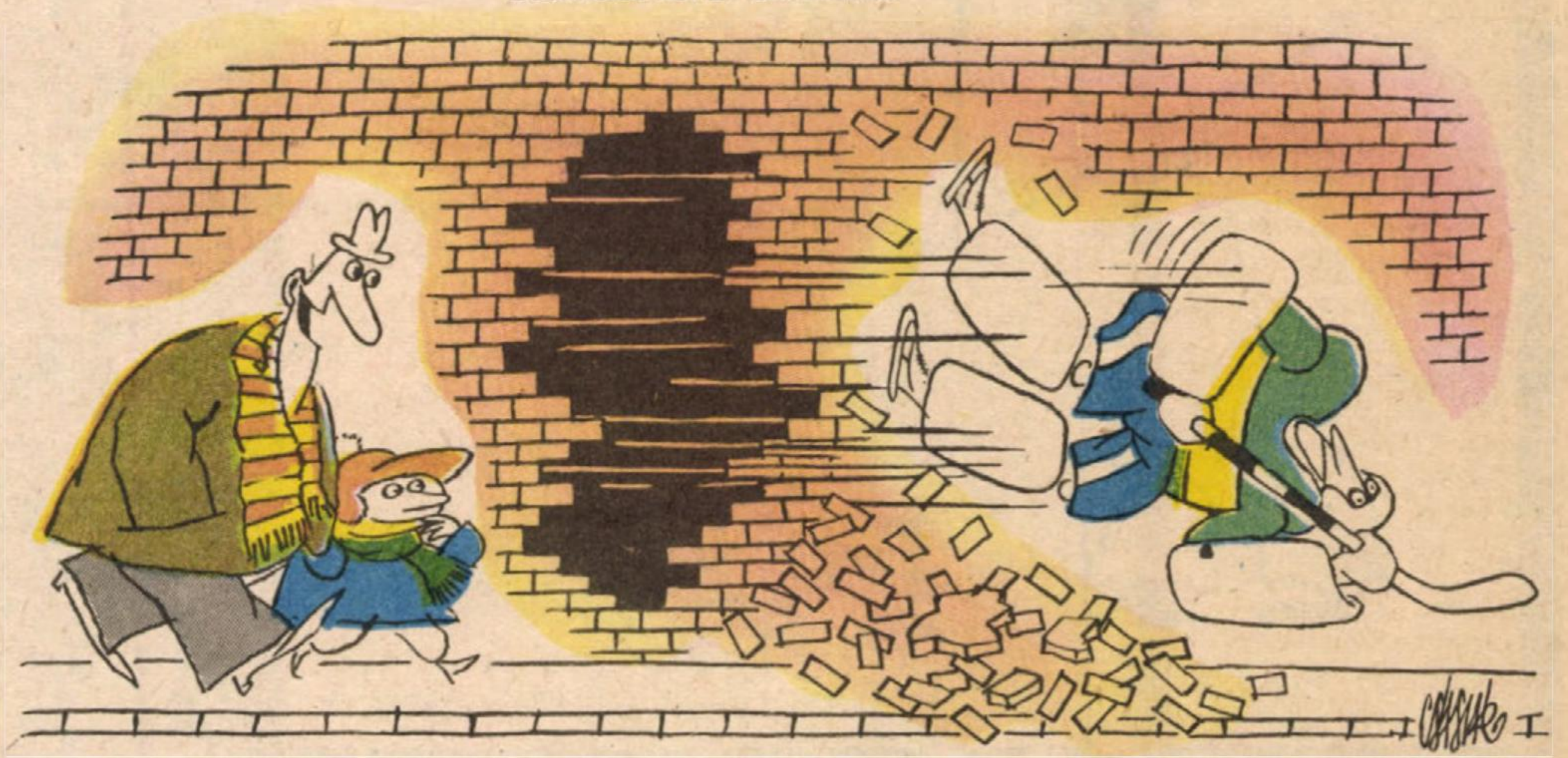

– Látod, Pistike, ez a bodicsek…

EGYSZOBÁS LAKÁS

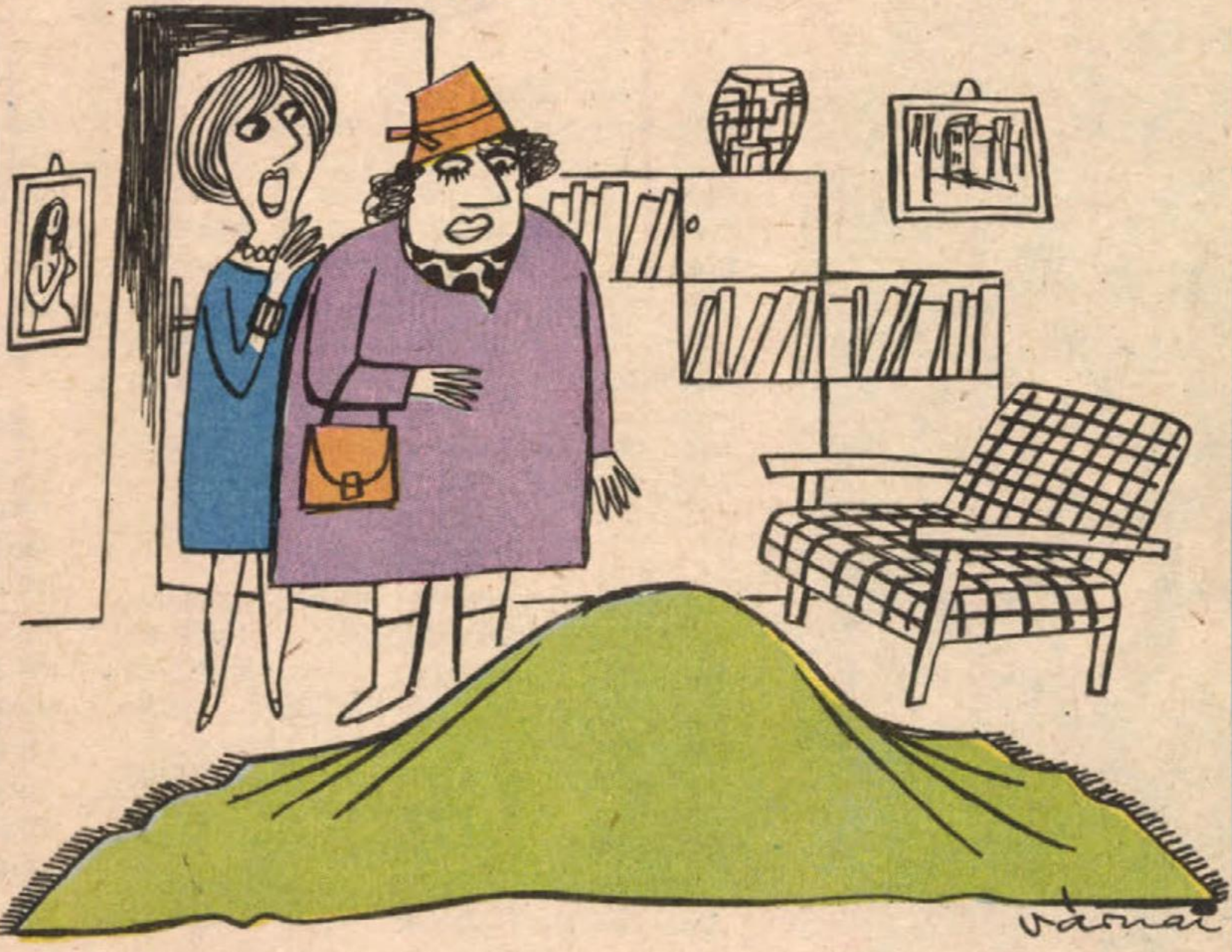

– Ne törődjék vele, drágám, a férjem néha magányra vágyik…

KEZDŐ SÍELŐ LIDÉRCÁLMA

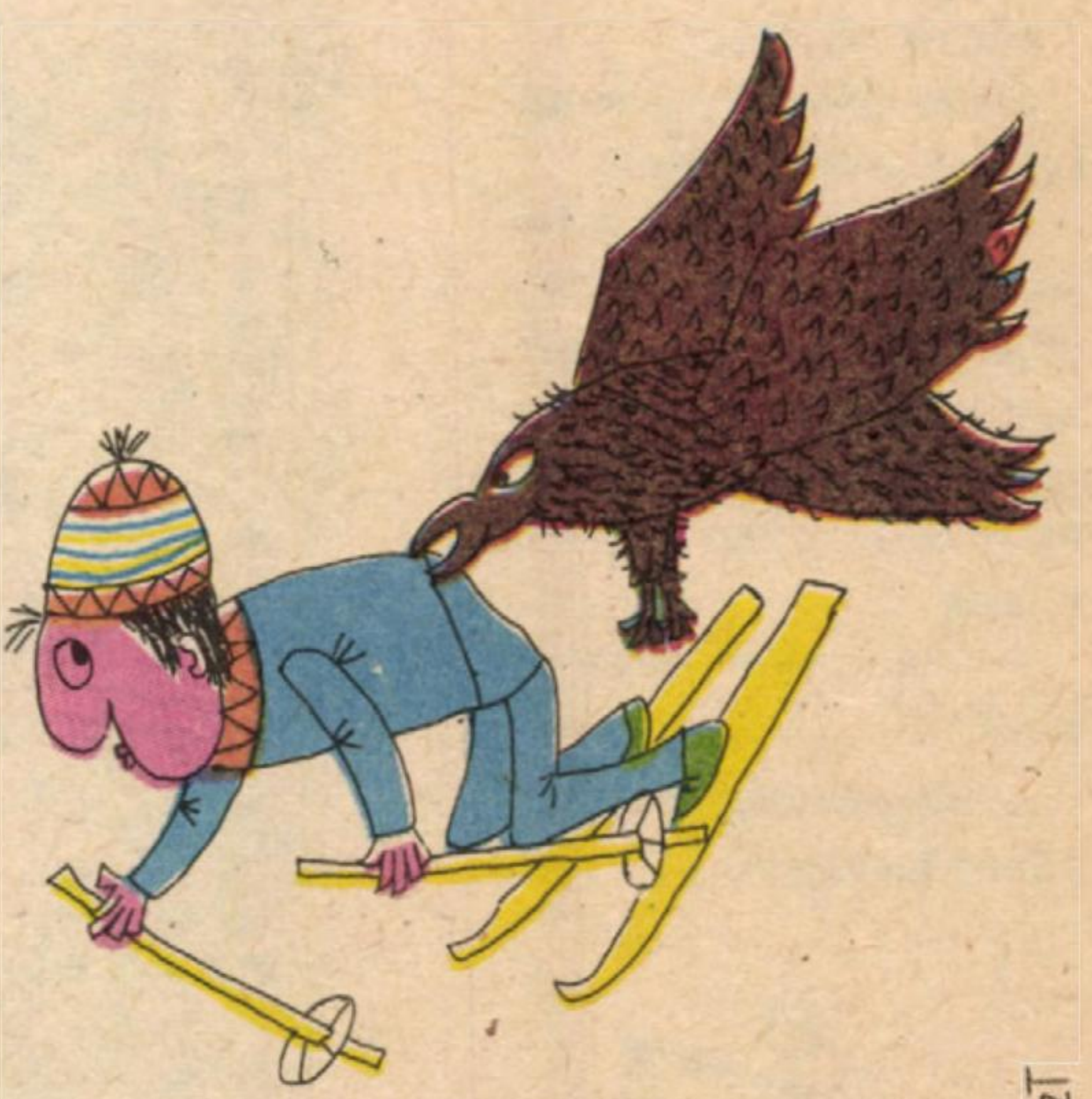

IMPORT HUMOR

SÍ-BALESET

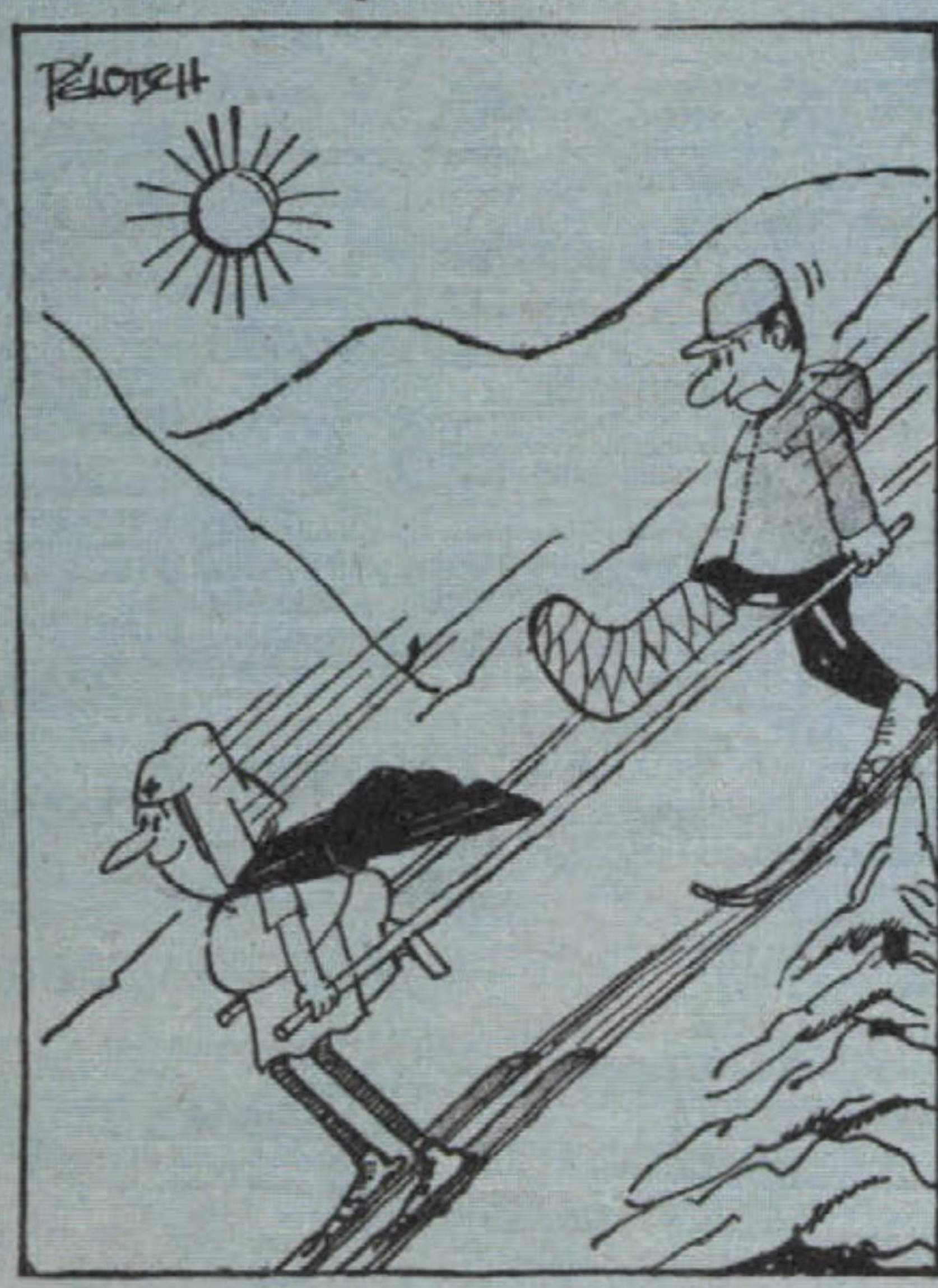

A TECHNIKA GYŐZELME

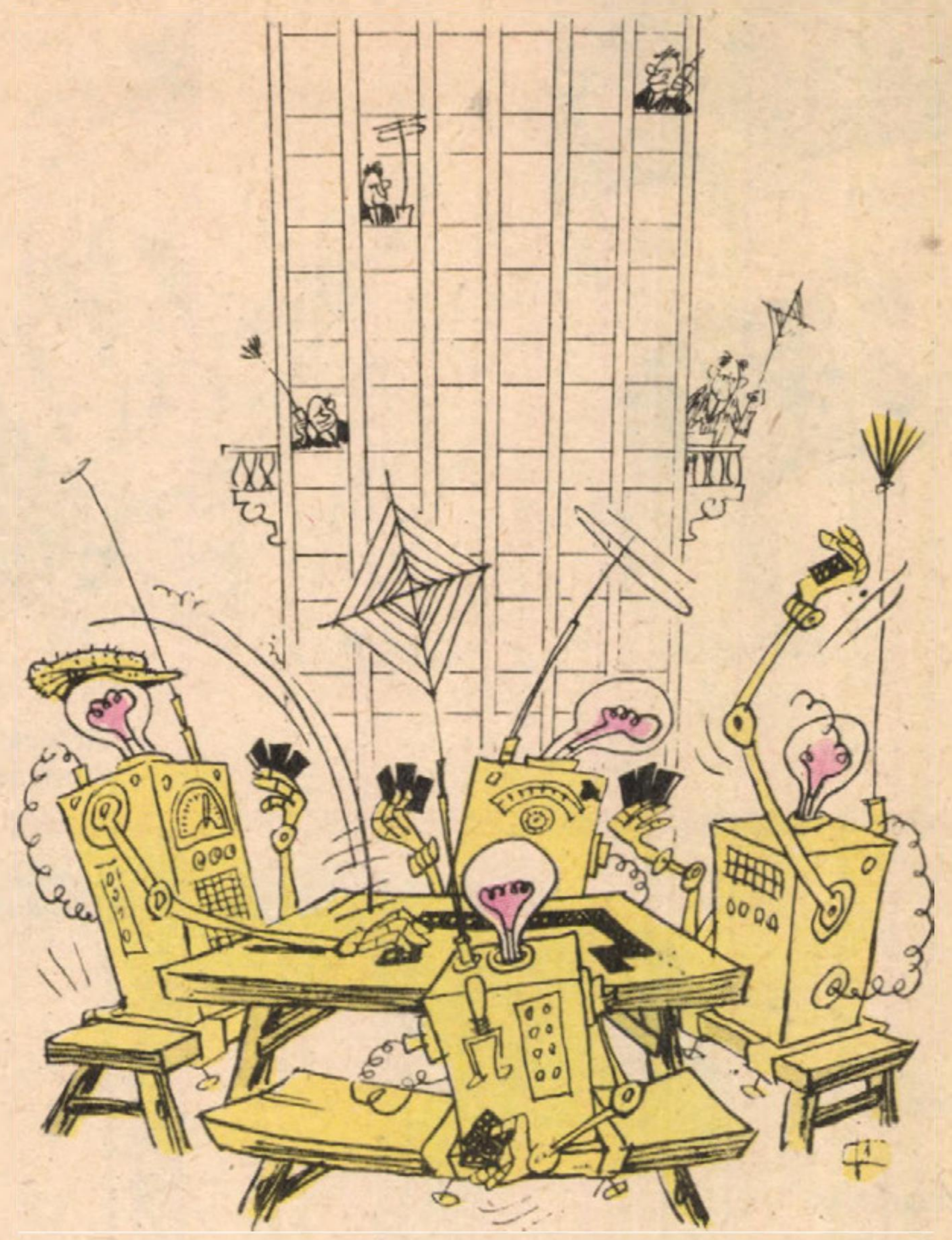

Már dominóznak is munkaidőben . . .

(„Krokodil", Moszkva)

FAGYOS VENDÉG

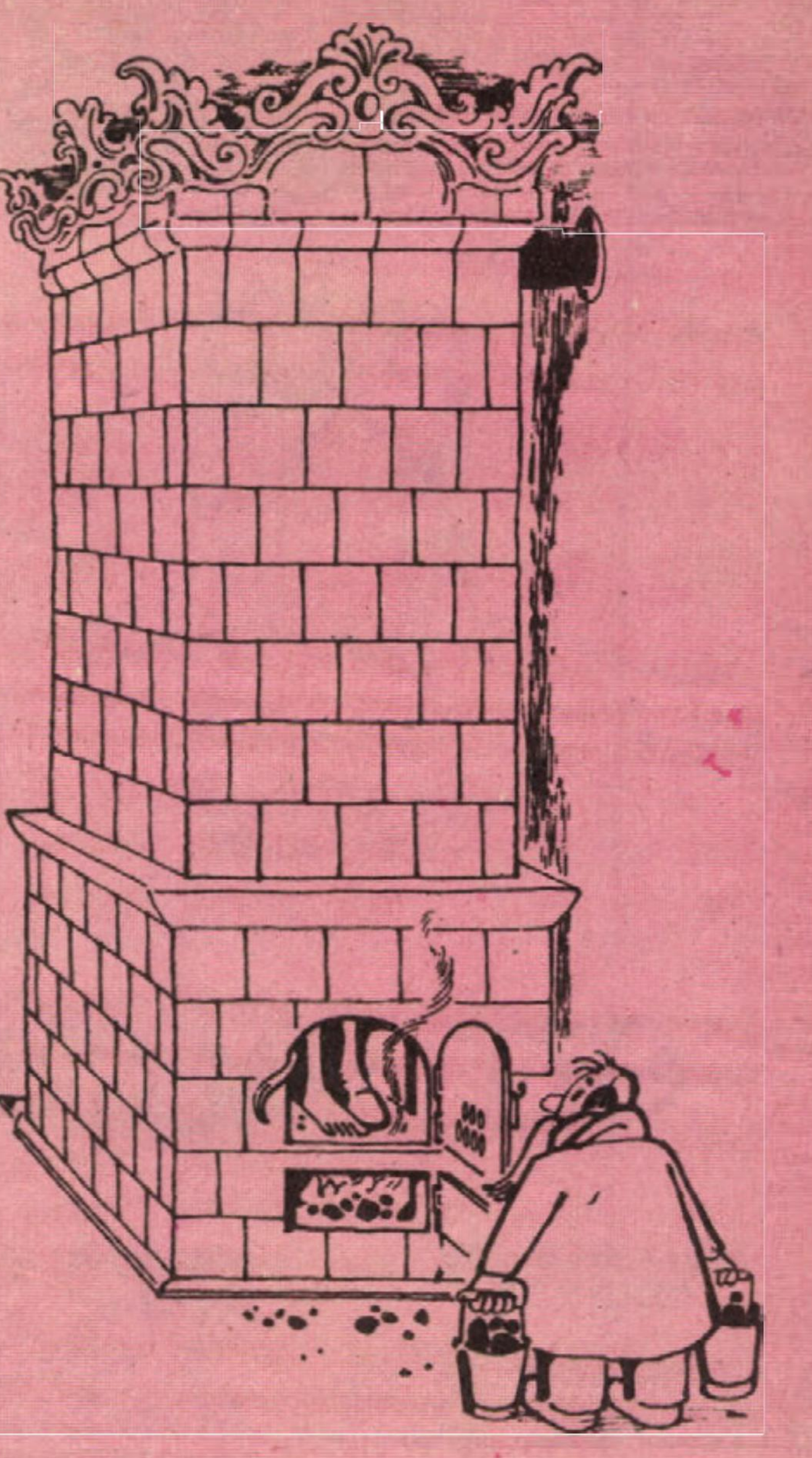

(„Eulenspiegel", Berlin)

ÉRDEKES LÁTNIVALÓ ÍGÉRKEZIK

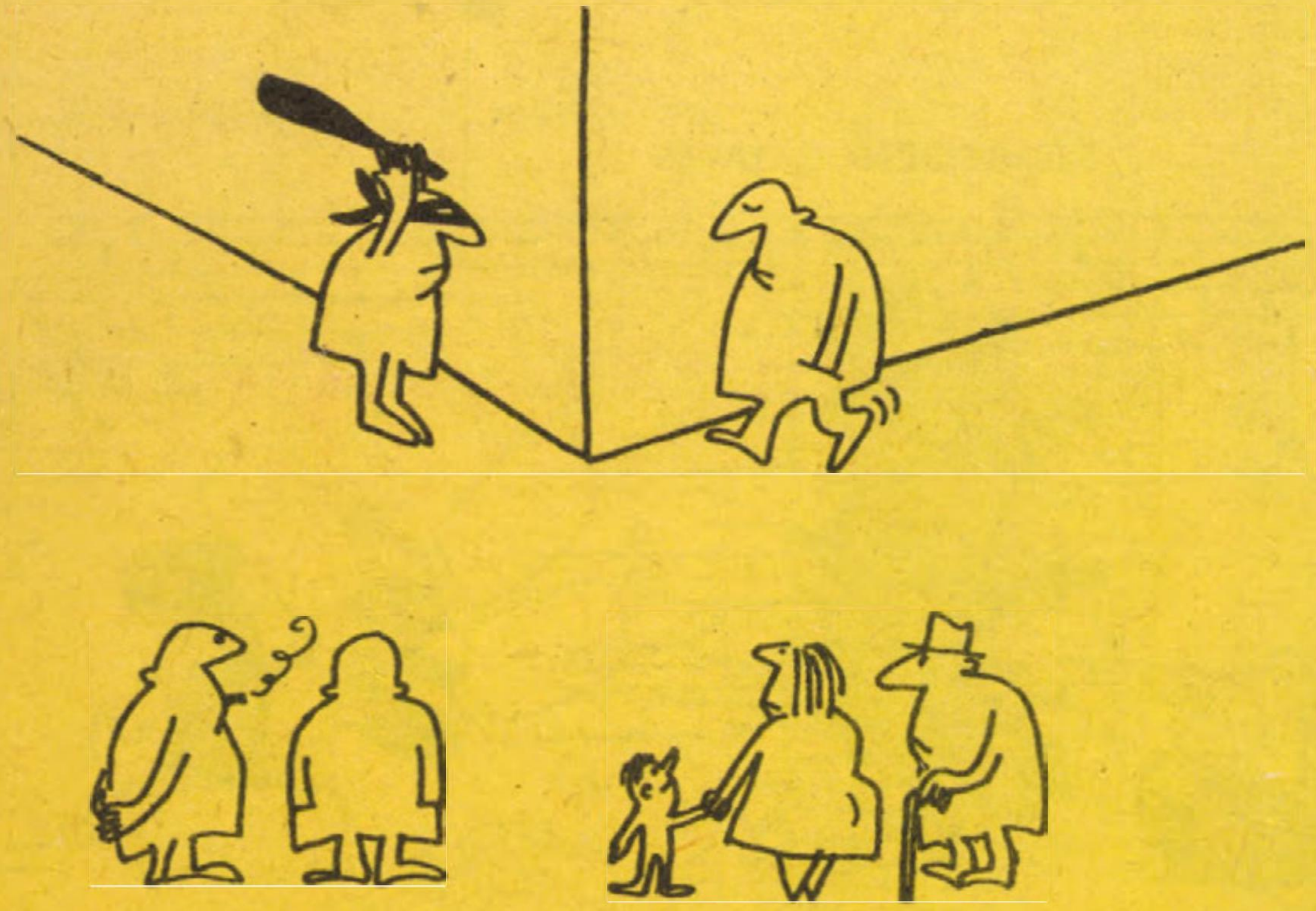

(„Urzika", Bukarest)

HÓELTAKARÍTÁS

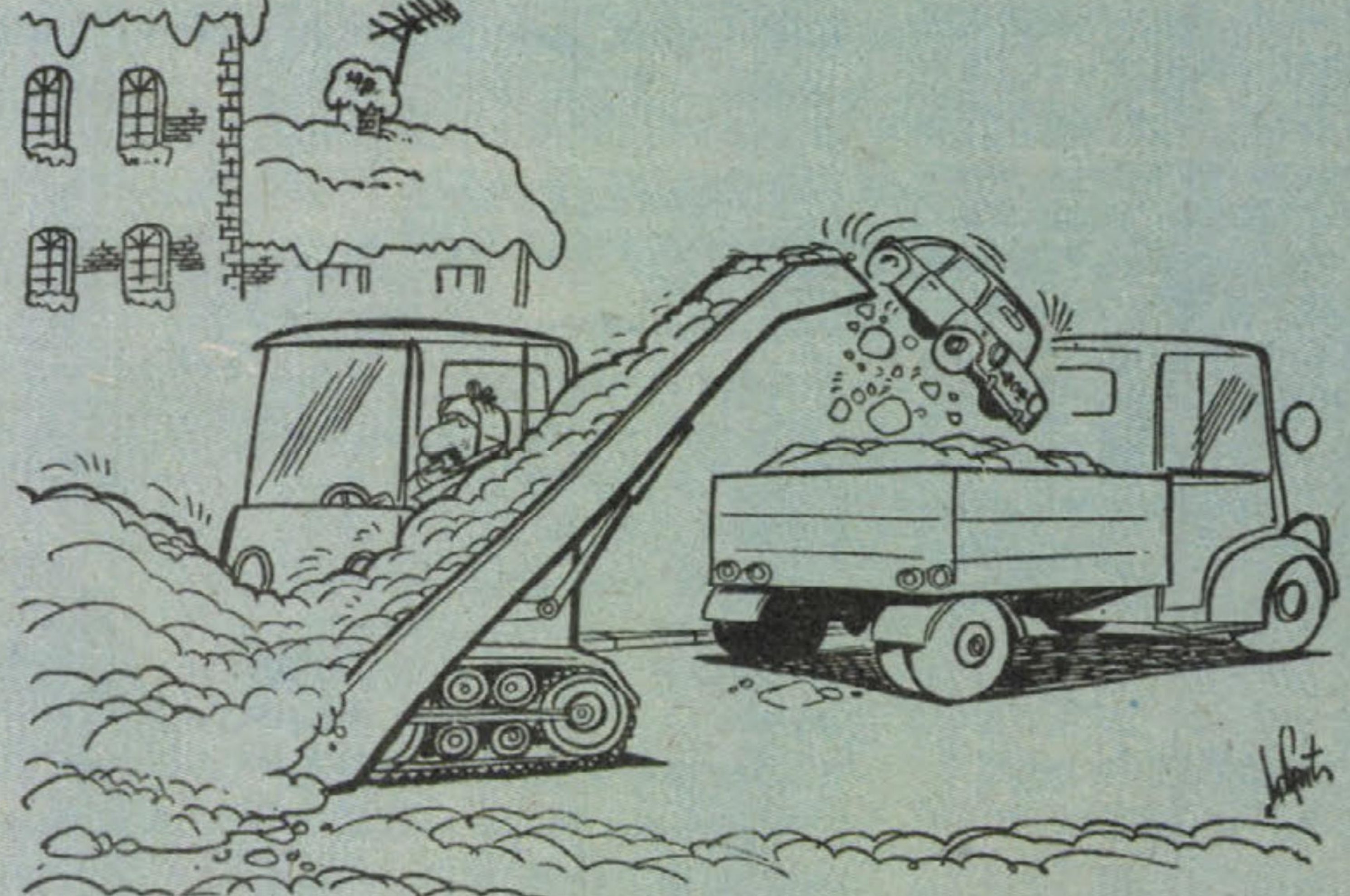

Kisautó az úton . . .

(„Jezs". Belgrád)

MIRE JÓ A HÁZASSÁG?

Párizsi történet:

Marie-Chantal panaszkodik a barátnőjének:

– Borzalmasan élek a férjemmel. Kimarad és nem adja haza a pénzt, zsarnok és műveletlen. Valóságos pokol vele az élet. Már húsz kilót fogytam miatta . . .

– Miért nem válsz el tőle?

– Megvárom, míg 55 kilóra lemegyek . . .

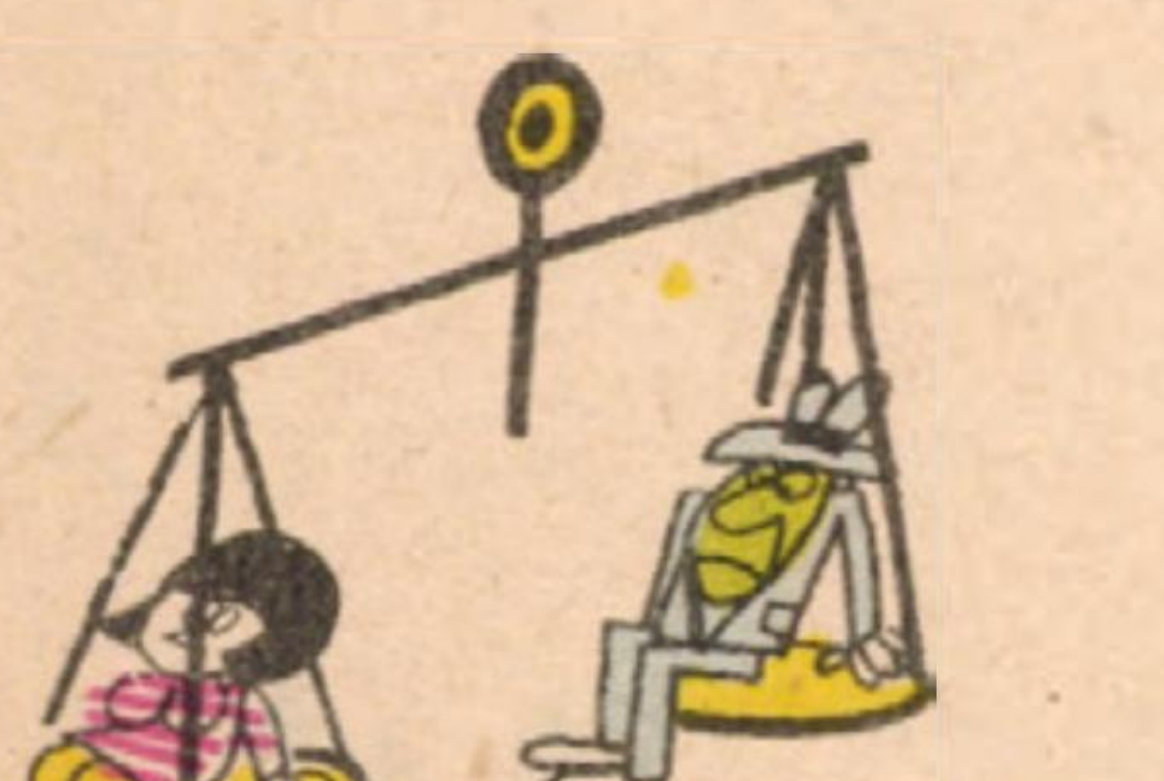

VASFEGYELEM

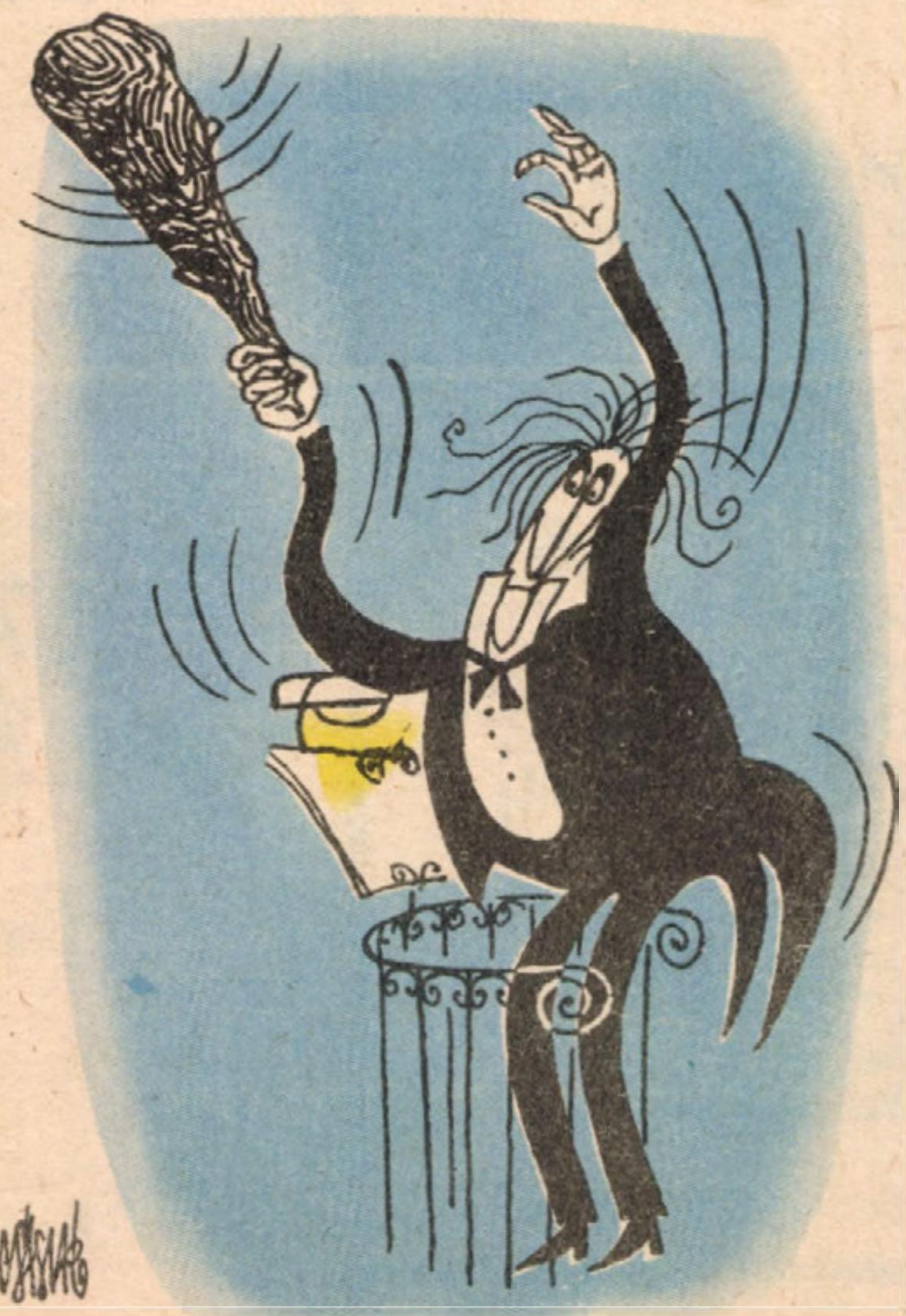

FÜLLENTETT HÍREK

A hazánkban dívó gebinesedési folyamat során a Közlekedési Vállalatnál is felütötte fejét az a lehetőség, hogy egyes villamos kocsikat — különös tekintettel a kalauzhiányra — családoknak adjanak ki üzemeltetésre. A gebines kocsiknak joguk lesz más kocsik előzésére, a jegyeket részletre árusíthatják, a vezető bárhol megállhat, ahol az utas int neki, és a kalauz megköszöni a jegy árát.

•

A Böbe-expedíció sikere nyomán az IBUSZ kirándulásokat indít az afrikai őserdőkbe. Az utasokat tolmács kíséri, aki közvetít a magyar és a majom nyelv között. Az utasok a helyszínen szabadon dönthetnek, hogy visszatérnek-e a civilizációba, vagy Afrika fáin kívánják folytatni életüket. A tervek szerint házasfeleknek nem engedik meg a külön-külön utazást, mert Afrika őserdeiben pillanatnyilag nincs elég fa.

Kád Áron budapesti lakos eltartási szerződést kötött Drót Jenő villany- és vízvezetékszerelő kisiparossal. Drót időnként megjavítja Kádék elromlott szerelékeit, minek ellenében Kádék életfogytiglan ellátják őt és családját koszttal, kvártéllyal.

•

Miután olvasóinkat alaposan felizgatta a faddi termelőszövetkezet sörgyártásáról szóló hír, megnyugtatásukra közöljük, hogy a téeszek tevékenységének további bővüléséről is vannak értesüléseink. Eszerint a csirágpusztai téeszben kombinékat és melltartókat, az aporjai téeszben, a környék búzavirágtermésének felhasználásával bélműködésszabályozó pasztillákat állítanak elő, a mocsárdi téesz pedig ofszetnyomású avantgard folyóirat kiadását tervezi.

(szánthó)

ELHÍZÁS

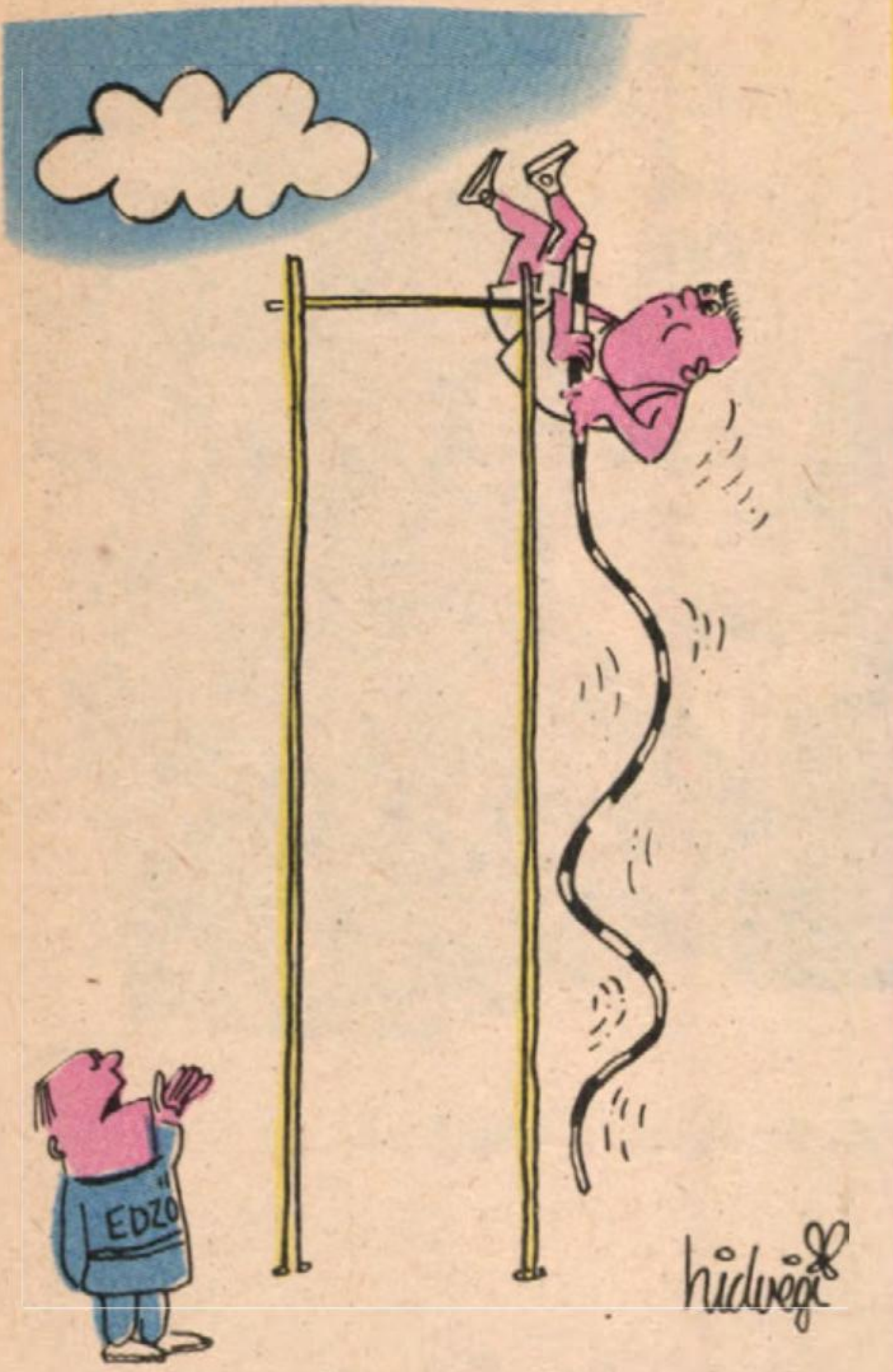

– Ugye mondtam, hogy fogynod kell!

RÉBUSZ

107. rejtvényünk megfejtése:

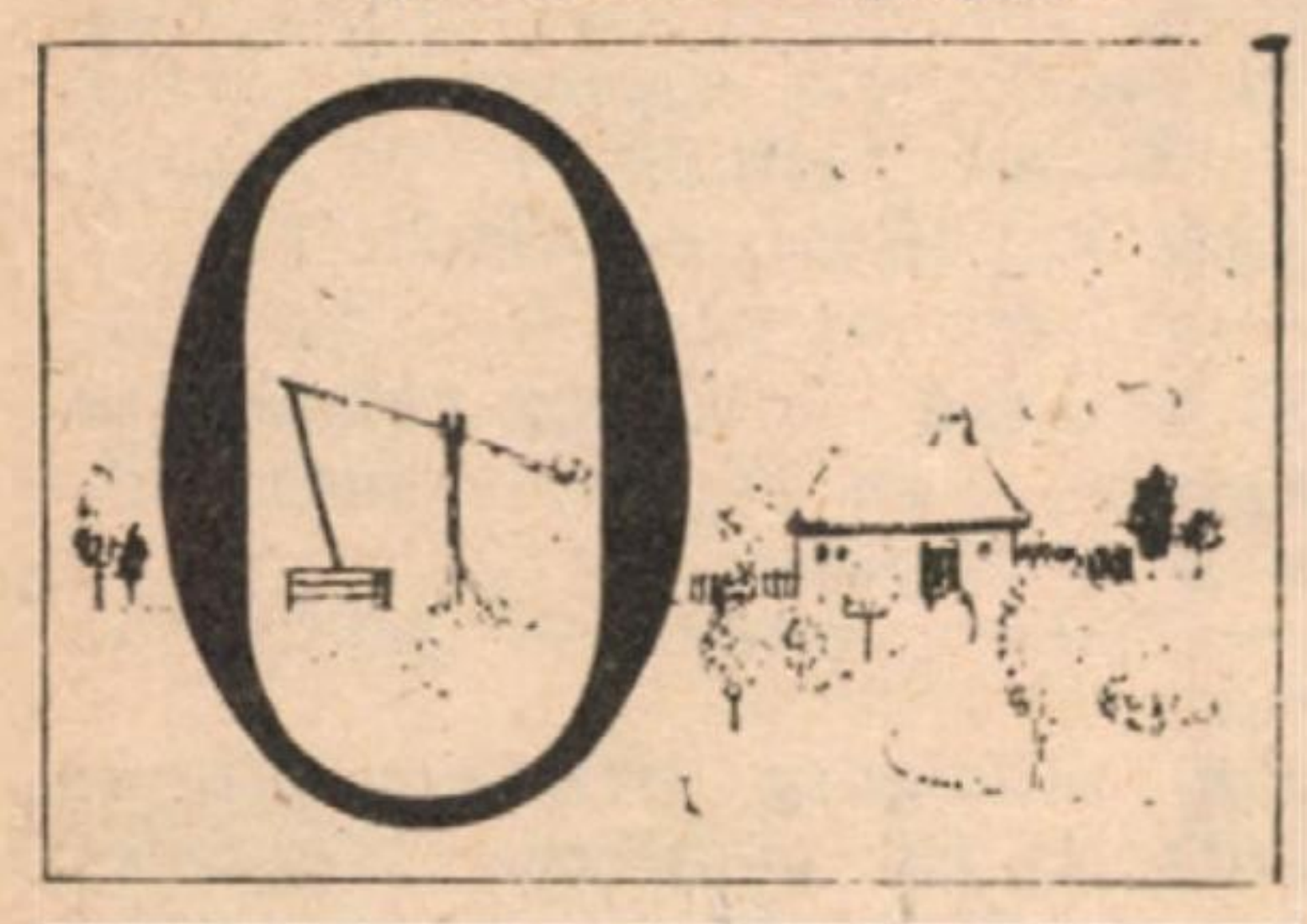

Házon kívül van

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Dr. Vágó Béláné, Szombathely, Révai u. 3.

Kenessei István, Tolna, Diófasor 14.

Horváth Sándorné, Szár, Liliom u. 2.

109. REJTVÉNYÜNK

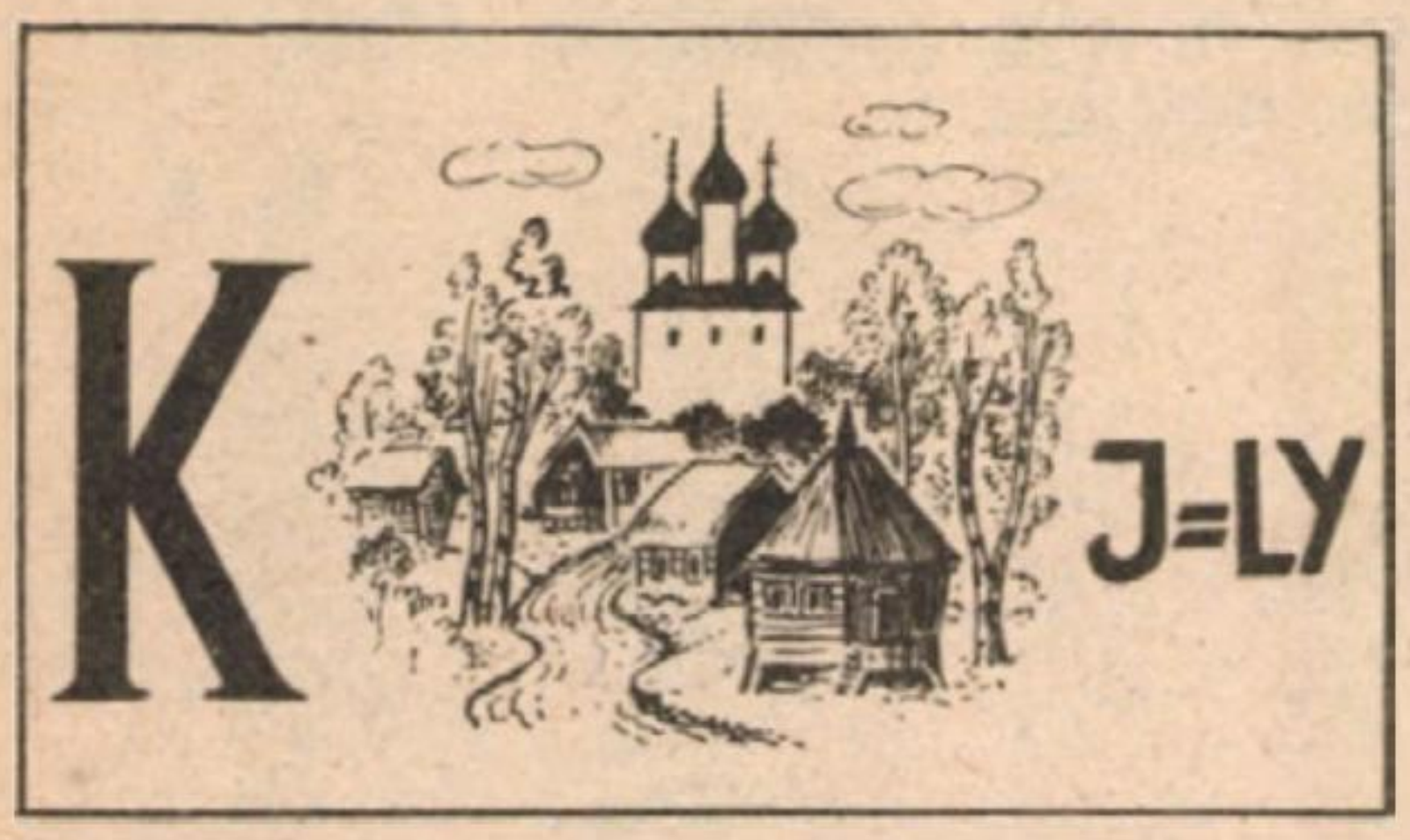

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb február 2-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

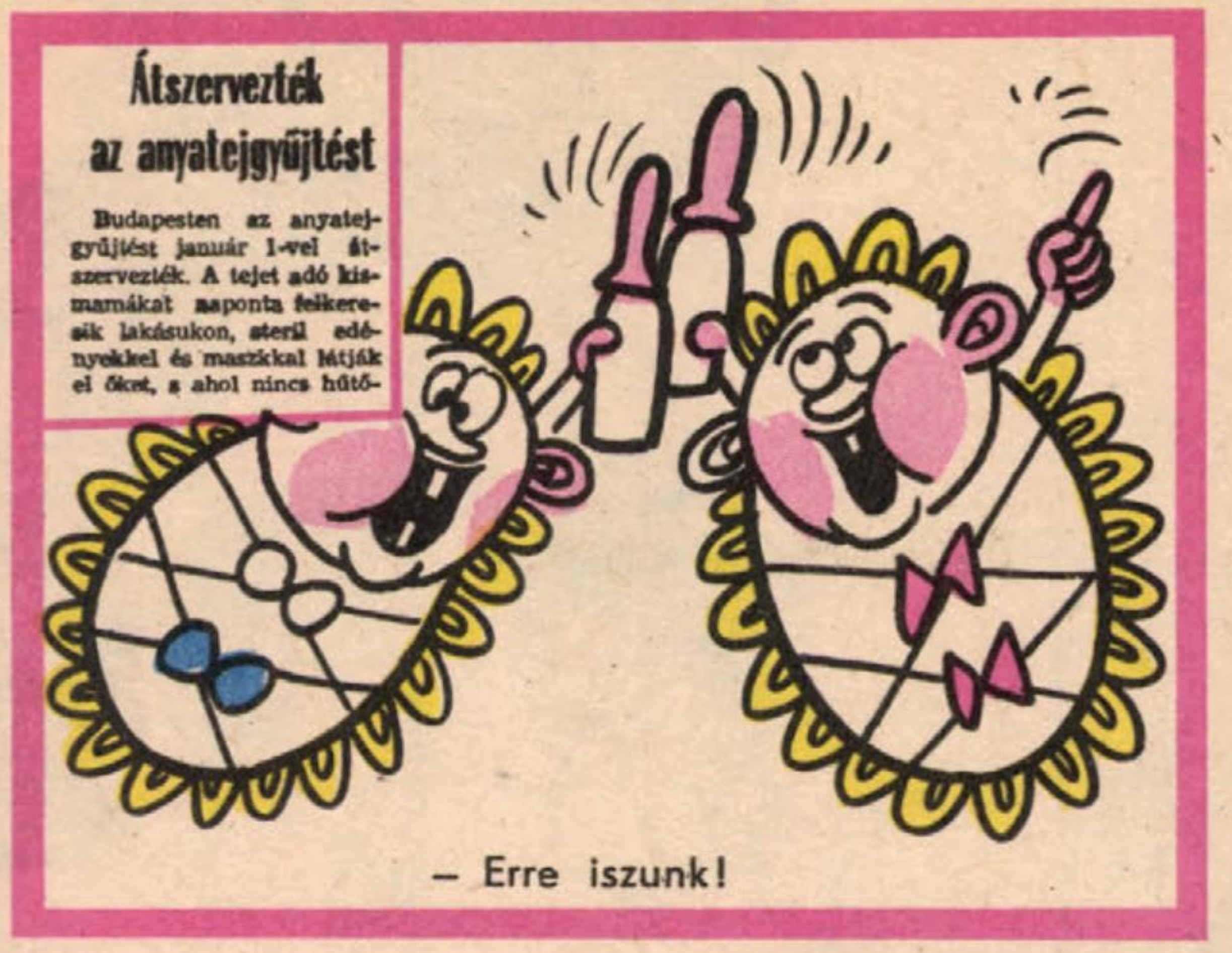

Átszervezték az anyatejgyűjtést

Budapesten az anyatejgyűjtést január 1-vel átszervezték. A tejet adó kismamákat naponta felkeresik lakásukon, steril edényekkel és maszkkal látják el őket, s ahol nincs hűtő-

– Erre iszunk!

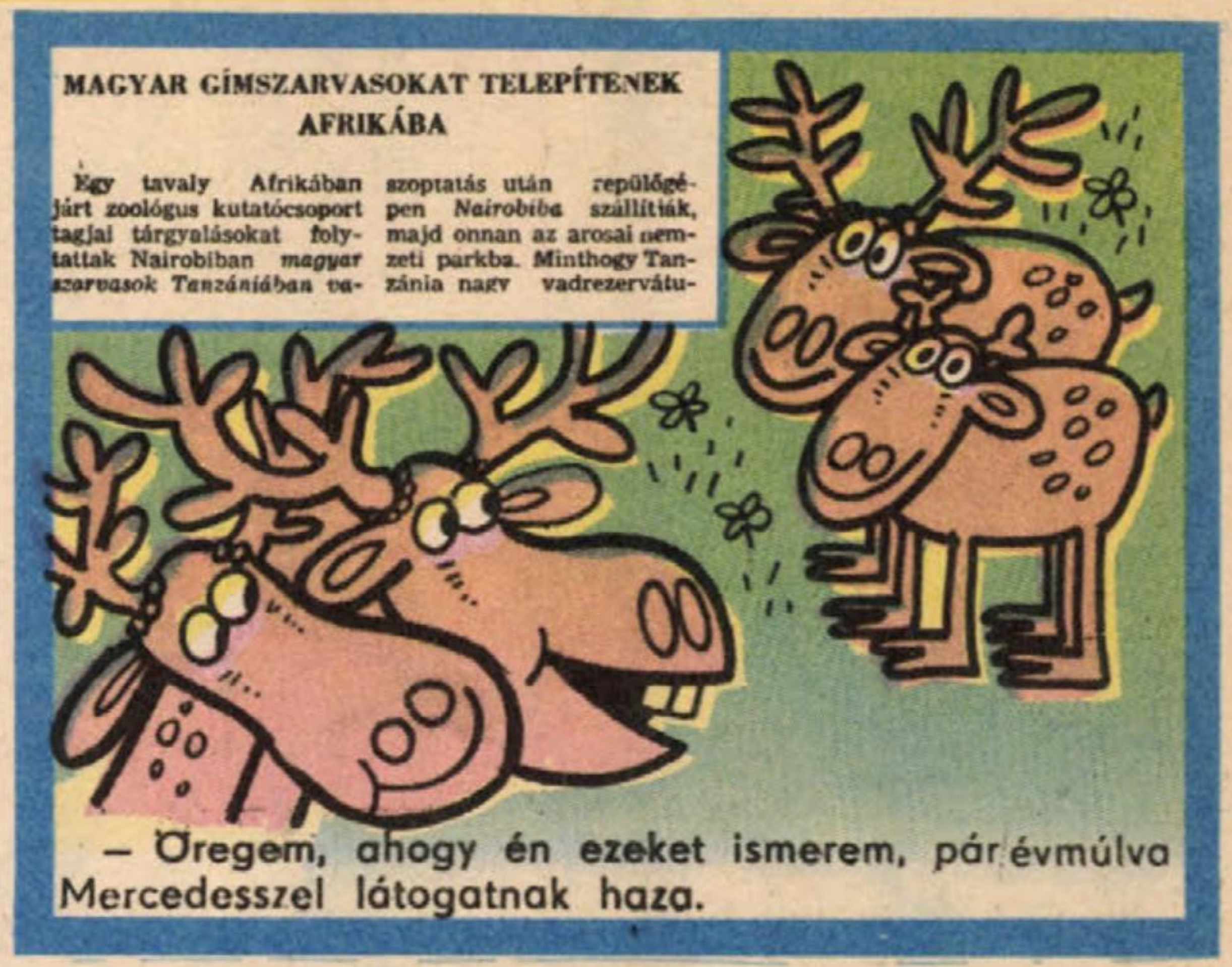

MAGYAR GÍMSZARVASOKAT TELEPÍTENEK AFRIKÁBA

Egy tavaly Afrikában járt zoológus kutatócsoport tagjai tárgyalásokat folytattak Nairobiban *magyar szarvasok Tanzániában* va-

szoptatás után repülőgépen *Nairobiba* szállítják, majd onnan az arosai nemzeti parkba. Minthogy Tanzánia nagy vadrezervátu-

– Öregem, ahogy én ezeket ismerem, pár évmúlva Mercedesszel látogatnak haza.

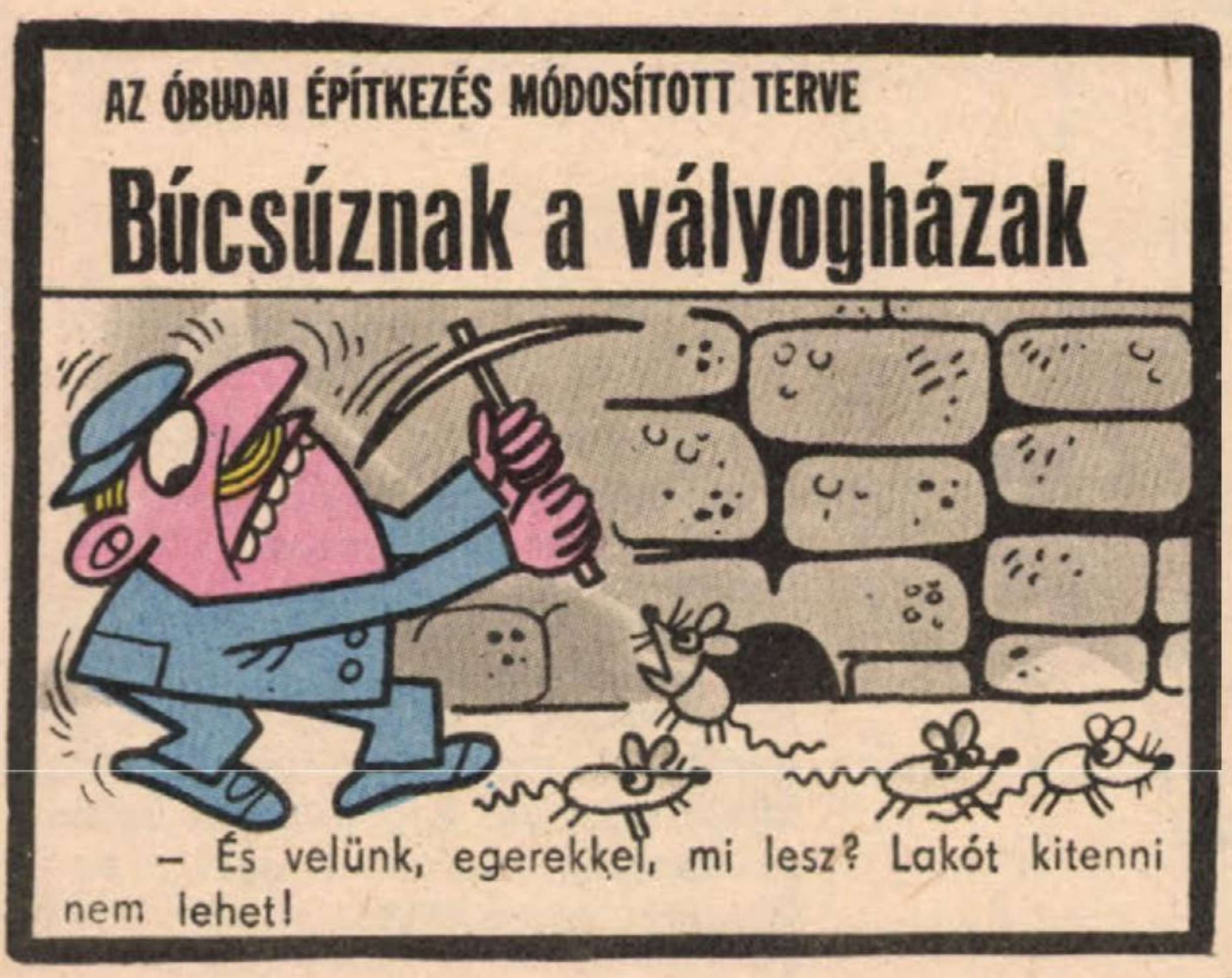

AZ ÓBUDAI ÉPÍTKEZÉS MÓDOSÍTOTT TERVE

Búcsúznak a vályogházak

– És velünk, egerekkel, mi lesz? Lakót kitenni nem lehet!

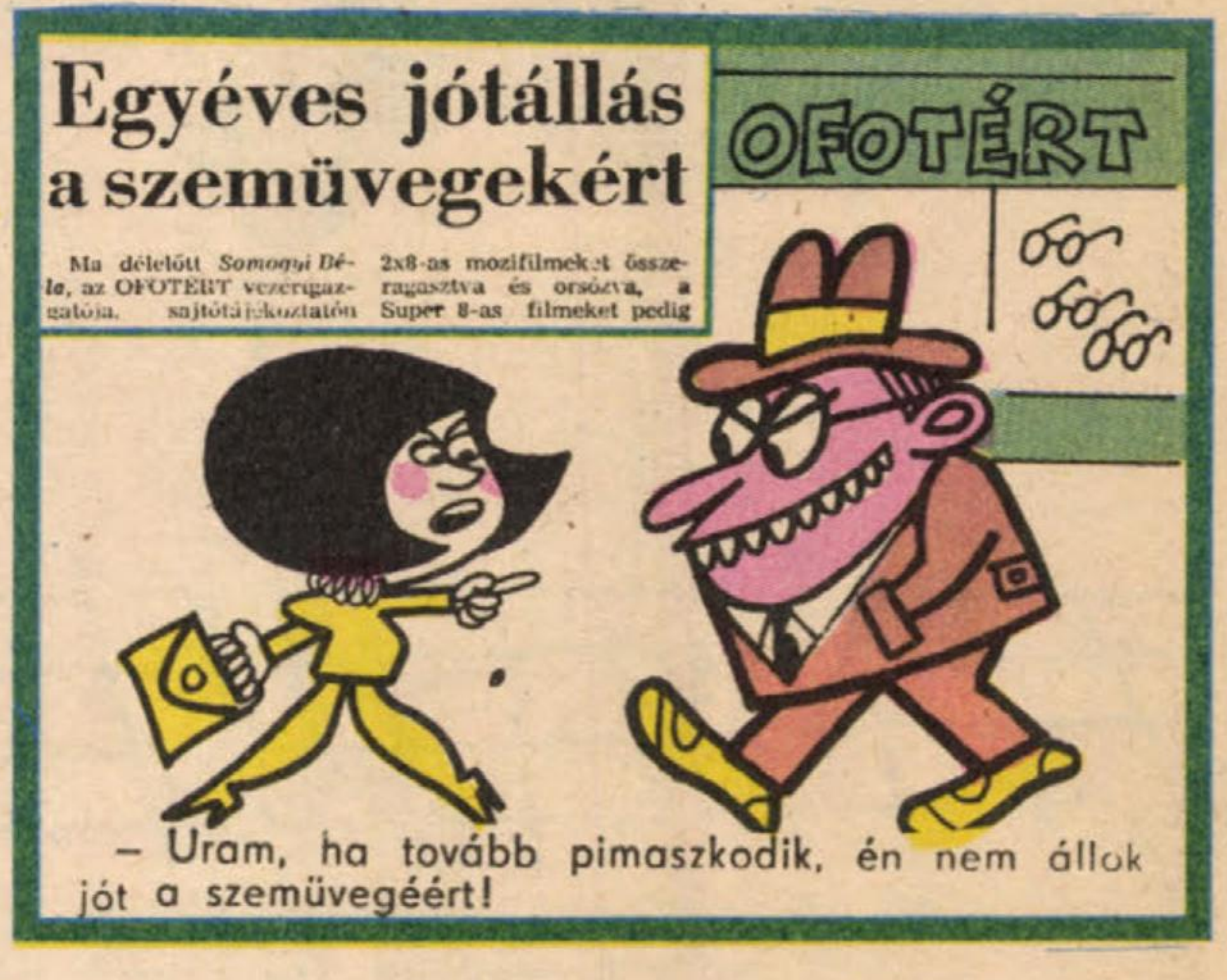

Egyéves jótállás a szemüvegekért

Ma délelőtt *Somogyi Béla*, az OFOTÉRT vezérigazgatója, sajtótájékoztatón

2x8-as mozifilmeket összeragasztva és orsózva, a Super 8-as filmeket pedig

– Uram, ha tovább pimaszkodik, én nem állok jót a szemüvegéért!

ÉRDEKLŐDÉS

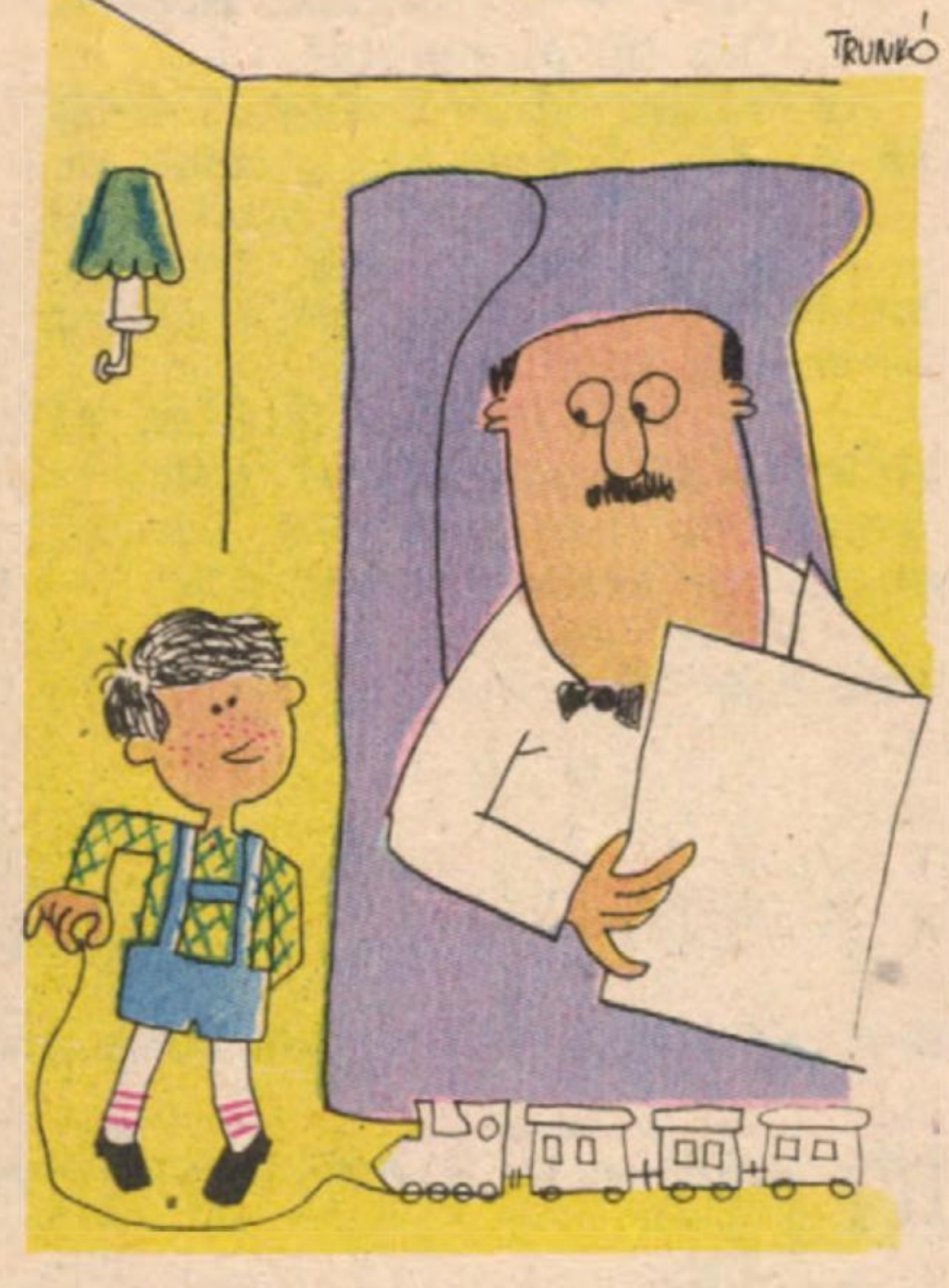

– Apu, nekem nehéz gyerekkorom van?

mini mosoly

— Rémes! Most olvasom, hogy Párizsban több, mint kétszáz embert küldtek a guillotine alá.

— Hol olvasta?

— A fiam történelemkönyvében.

•

Palack úszik a tengeren. Egy halász kifogja. A palackban egy hajótörött skót utolsó levele:

„Ha nem mentenek meg, kívánom, hogy ezt az üveget juttassák el fivéremhez, aki az »Aranyhorgony« fogadóban 5 penny betétet kap vissza érte...”

•

Amerikában pályázatot hirdettek arra a kérdésre, hogy miért van válságban a filmgyártás. Az első díjat a következő rövid válasz nyerte:

„Azért, mert mindig *jövő héten* mutatnak be egy olyan filmet, amelyhez hasonló még nem volt a világon.”

•

— *Ennek az új könyvnek a szerzője tegnap meghalt...*

— *Na, és megtalálták már azt az olvasót, aki meggyilkolta?*

•

— A feleségem kimondhatatlan kínokat áll ki.

— Szegény asszony! Mi baja van?

— Be van dagadva a torka, és nem képes róla beszélni.

•

— *Ha valami szamárságot csinálok, én magam nevetek rajta legjobban.*

— *Boldog ember! Milyen derűs lehet az életed!*

BUKSI OLVASNI TANUL

Sajdik Ferenc rajza

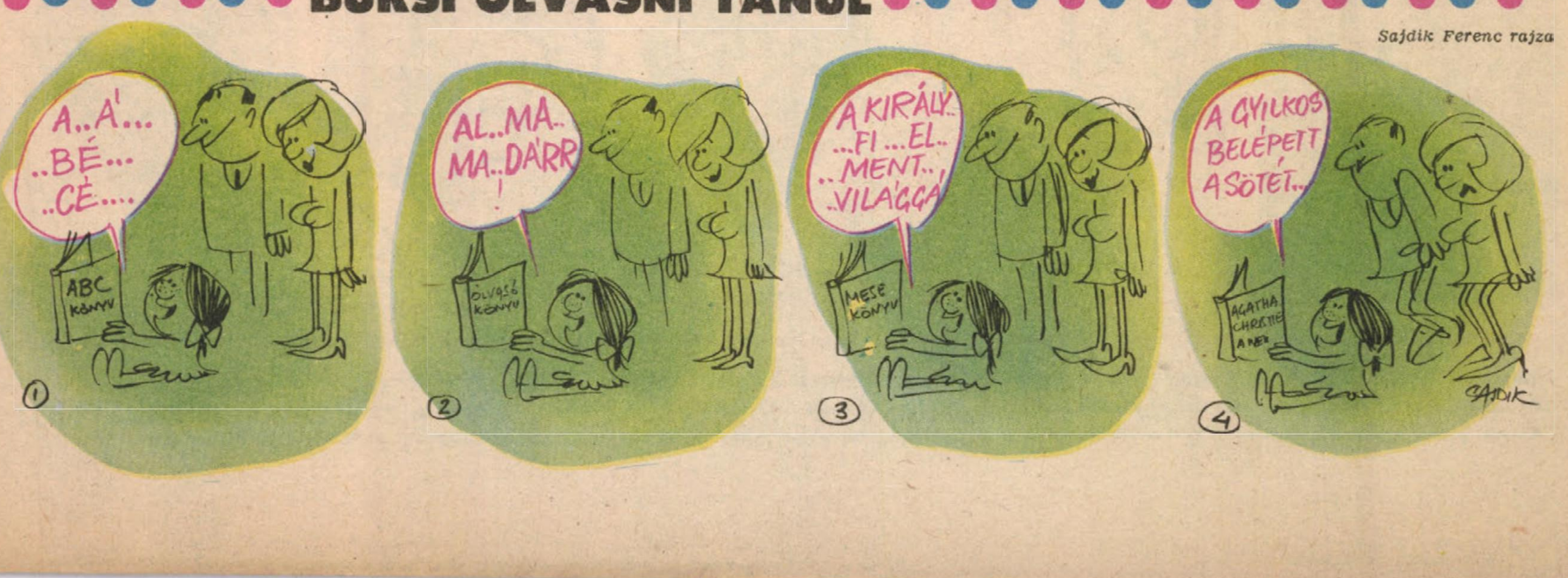

ÁPOLÓNŐK

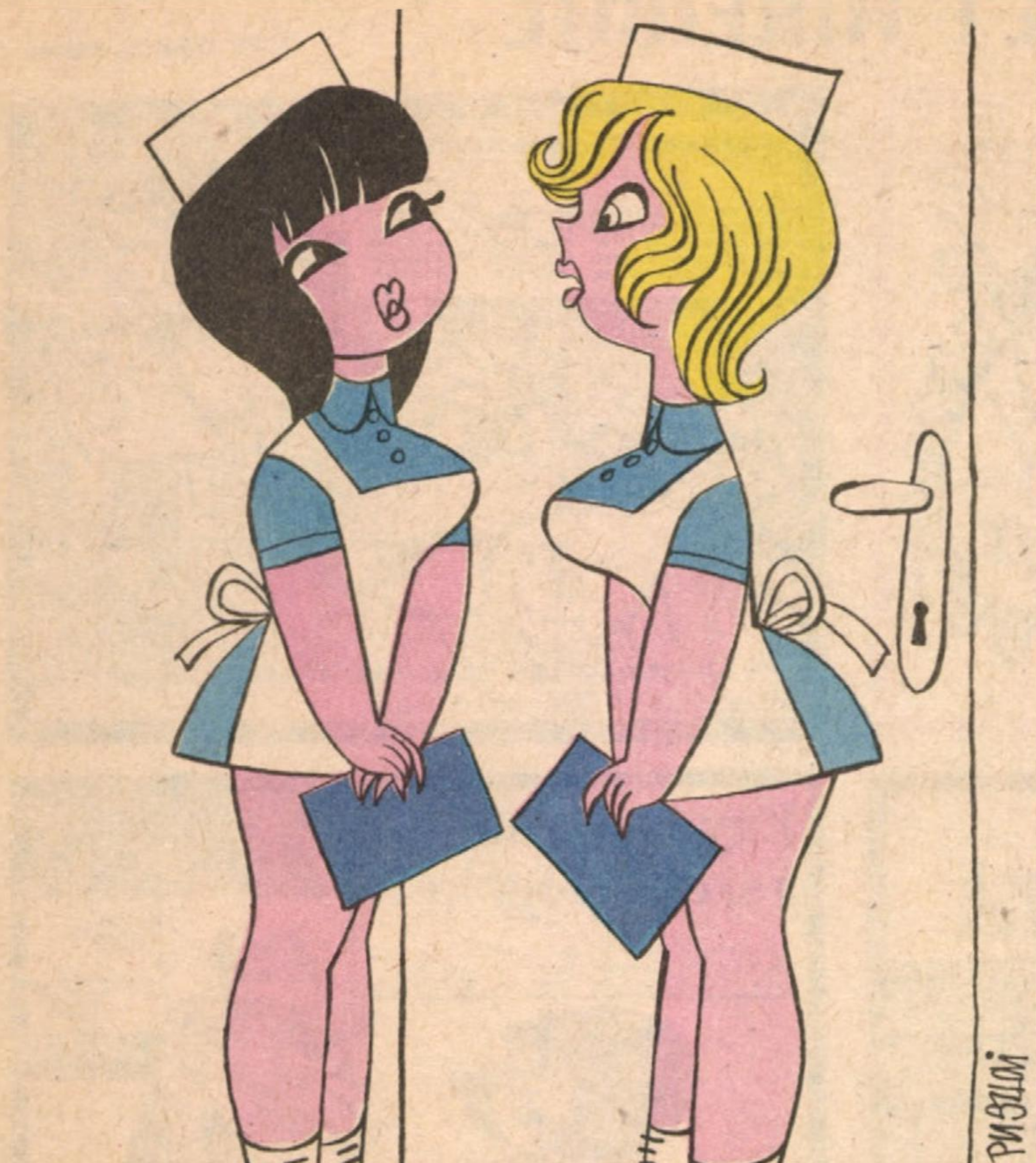

– És mi volt a legnehezebb vizsgakérdés?
– Azt kérdezték, hogyan élek meg a fizetésemből ...

AZ ÉLETUNT

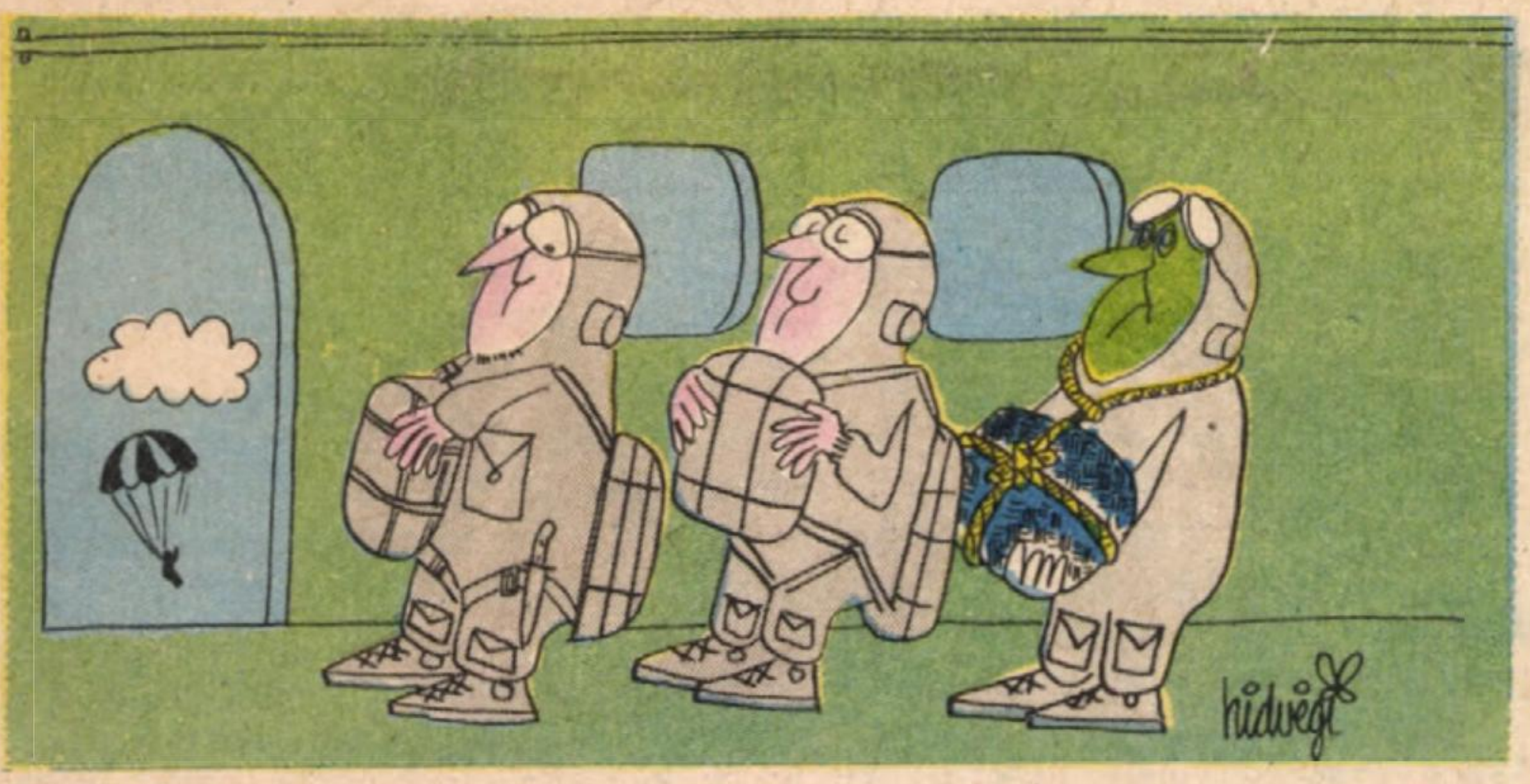

KÉP A JÖVŐBŐL

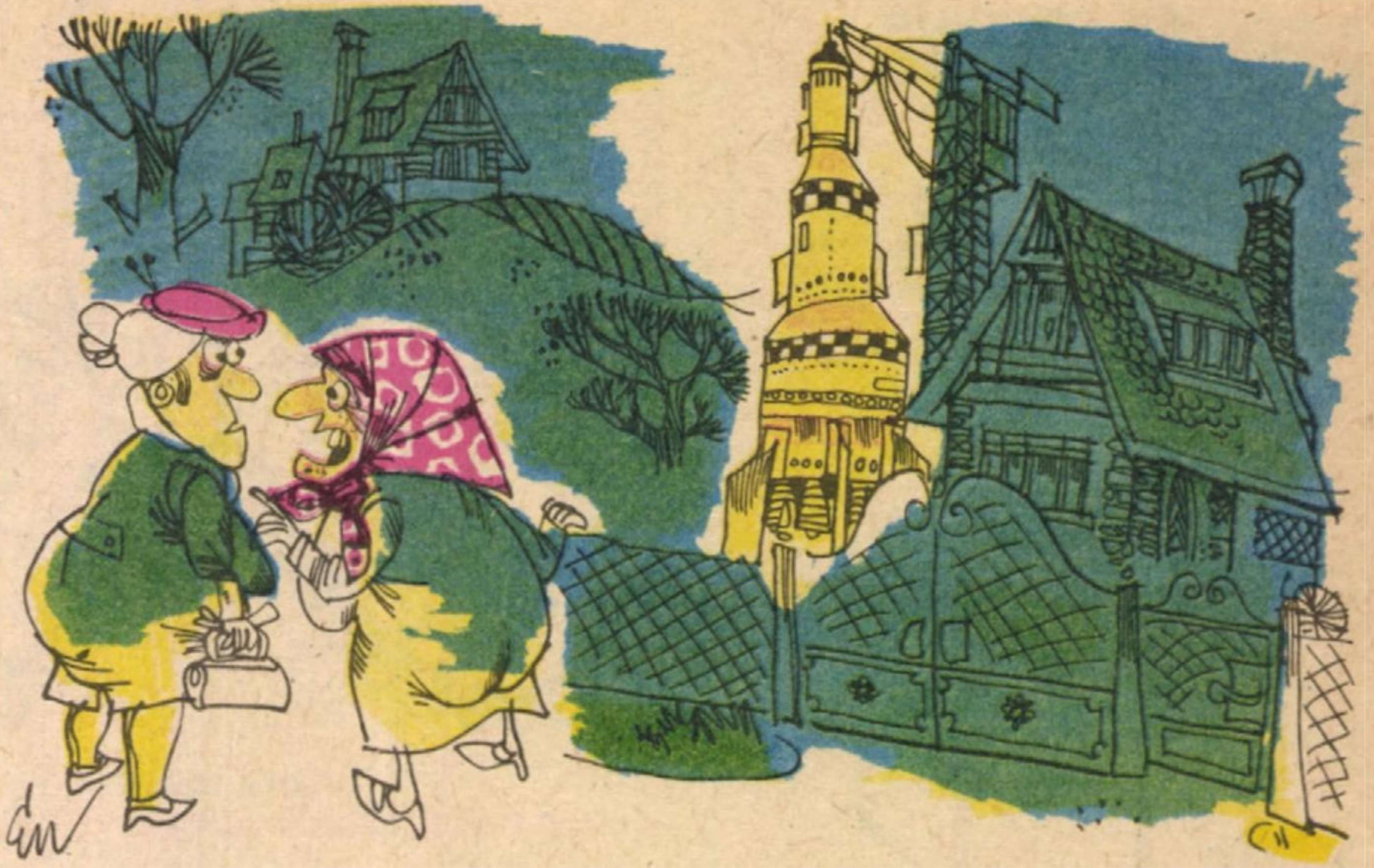

– Mondja, miből telik a Kovácséknak űrrakétára?

Kiűztek a Royalból

Egy csúnya, havas délelőttön találkozóm volt a Royal szálló cukrászdájában. Bementem hát. Kellemes meleg fogadott, a gondosan takarított helyiség reggeli friss, barátságos hangulata; a kinti latyaktól elpilledt kedélyem menten felderült. A még üres cukrászdában kiválasztottam egy pompás asztalt, el akartam helyezni gémberedett testemet egy kényelmes karosszékben.

Ám ebben a pillanatban megjelent egy finom modorú, de nagyon határozott hölgy, és közölte velem, hogy leülésről szó sem lehet.

— Miért? — kérdeztem riadtan.

— Mert tízkor nyitunk.

Az órámra néztem: tíz perc múlva tíz óra. Semmi baj, gondoltam.

— Értem — feleltem bizakodva. — Még nincs felszolgálás. Nem baj. Megvárom. Majd tíz perc múlva kérek egy kávét.

— Azt sem lehet — felelte, és ebben a pillanatban a Paradicsom kapujában elhelyezkedett kardos angyalhoz kezdett hasonlítani.

— Miért nem lehet? — kérdeztem, már bágyadtabban.

— Mert tízkor nyitunk.

— Asszonyom — fogtam könyörgőre a szót —, kint zúg a szél, fú a hó, bokáig csatakos a járda. Engedje, hogy meghúzódjam egy szögletben. Jól fogok viselkedni, meg sem mukkanok, egészen tíz óráig.

— Tízkor nyitunk — válaszolta fagyos mosollyal. — Elnézést.

— Kérem szépen — próbálkoztam utoljára —, ez egy vendéglátó helyiség ... én vendég volnék, könyörgöm alássan ...

— Tízkor nyitunk — fejezte be a vitát.

Egy pillanatig arra gondoltam: leülök, és ezt mondom: „Egy életem, egy halálom, hívja az URH-riadóautót, vitessen el karhatalommal, de nem megyek ki a melegből, immár csak nyolc perc miatt.” — Mégsem tettem. A hölgy fagyos udvariasságánál még a kinti dermesztő idő is elviselhetőbbnek ígérkezett.

Kiűztek tehát. Még hét perc volt hátra. Addig sétálhattam a szélben, hóban, latyakban. Mert: tízkor nyitnak.

E. J.

BARÁTNŐK

Beszélgetés egy eszpresszó asztalánál.

– Hallottam drágám, egy krémről, amely valósággal megfiatalítja a bőrt ...

– Mi a neve?

– Trihormonit ...

– Ó, én azt már rég használom!

– Ne mondd! És én majdnem megvettem ...

TERJED A „CSINÁLD MAGAD!”-MOZGALOM

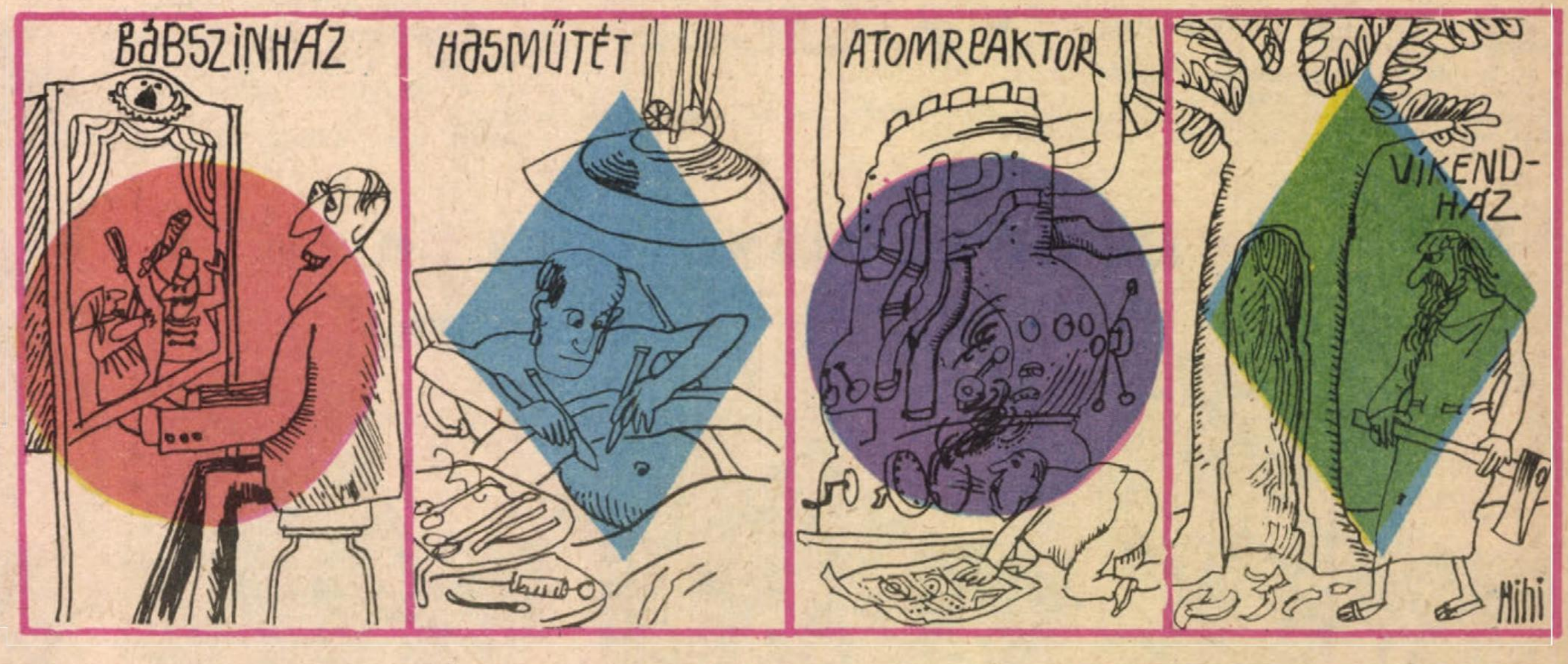

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta

INDEX: 25.504

Készült ofszet eljárással, Ultraset 72-es rotációs gépen, a Zrínyi Nyomdában — 70.2091/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre